

Tướng Công Ngoắc Ngoắc Triền

Contents

Tướng Công Ngoắc Ngoắc Triền	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	37
6. Chương 6	47
7. Chương 7	56
8. Chương 8	64
9. Chương 9	73
10. Chương 10	82

Tướng Công Ngoắc Ngoắc Triền

Giới thiệu

“Xin cơm à! Nghĩ nàng bắt quá cũng chỉ là một tư thực tiên sinh, Vất vả cả ngày đang muốn cùng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-ngoac-ngoac-trien>

1. Chương 1

Ánh dương quang âm áp rơi xuống hai đầu bờ ruộng, cỏ cây tươi tốt sum xuê, một khung cảnh điền viên an bình.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn....” Tiếng đọc sách lạnh lạnh nương theo cơn gió nhẹ lan đi bốn phương tám hướng, điểm thêm mấy phần sóng gợn lăn tăn cho khung cảnh yên tĩnh của nông thôn.

Đó là một gian trường tư thực rất đơn sơ, nằm ở mảnh đất trống đầu thôn. Gian nhà được dựng bằng gỗ thanh yên được bào nhẵn đơn giản, trên nóc nhà phủ kín cỏ khô, dưới ánh mặt trời ánh lên một màu vàng óng, ngay cả cửa sổ cũng không có song cửa, không có màn che, từ bên ngoài đảo mắt một cái đều có thể thấy rõ toàn bộ không gian bên trong.

Cùng thông với phòng học là hai gian phòng dành cho tiên sinh dùng làm phòng ngủ và phòng sách, cửa sổ phủ một lớp giấy dày, cho dù ban đêm ánh đèn nổi bật cũng không có cách nào nhìn được tình hình bên trong phòng.

Cửa phát ra âm thanh “kéo kẹt”, một thư sinh mặc bộ y bước ra khỏi thư thất.

Áo xanh vải thô, đồng sắc với dây thắt lưng, dưới chân mang một đôi giày đế dày, cho dù đi ở sơn đạo đầy đá vụn chân cũng sẽ không có cảm giác. Tướng mạo của thư sinh chỉ có thể dùng bốn chữ để đánh giá – bình thần vô kỳ, ngay cả ánh mắt đều có vẻ hỗn độn bất minh, toàn thân cao thấp duy nhất đáng khen ngợi chính là một đầu tóc dài đen nhánh.

Bộ pháp ổn định đập từng bước đến gần phòng học, nghe thấy tiếng đọc sách lanh lảnh vọng ra từ phòng học, khoe miệng của thư sinh khẽ nhếch lên, chính là cử động nho nhỏ đó, làm cho khuôn mặt của hắn xuất hiện chuyển biến thần kỳ, giống như trong lúc đó hắn đột nhiên biến trở nên anh tuấn.

“Thiếu gia.... thiếu gia....” Tiếng kêu lớn hệt từ cửa tư viện truyền đến, chỉ thấy một thư đồng mặt hơi ngăm đen đang đỡ lấy khung cửa thở phì phò.

“Tam Mộc, trong nhà không có ai sắp chết đói, người thật sự không cần liều mạng chạy gấp vậy trở về.” Ngữ khí của thư sinh dần theo vài điểm trên chọc.

Thư đồng gọi là Tam Mộc trừng mắt nhìn thiếu gia nhà mình, cố gắng bình ổn thở dốc, “Ta đã quên mang tiền.”

Khoe miệng khẽ nhếch lên của thư sinh bắt giác rũ xuống.

“Năm dặm a.” Tam Mộc phát ra tiếng rên rĩ thống khổ, chạy tới chạy lui tổng cộng hết mười dặm, lại phải đi thêm một chuyến nữa, hôm nay hắn phải đi tới hai mươi dặm, sắc mặt nhất thời biến thành trái khổ qua.

Thư sinh cuối cùng liếc nhìn thư đồng một cái, dùng thanh âm cứng ngắt nói, “Cầm tiền đi mua gạo đi.”

Thư đồng nhìn theo chủ tử đi vào phòng học, vẻ mặt cực kỳ ai oán, thật độc a! Hắn cứ nghĩ thiếu gia ít nhất cũng sẽ nói ngày mai đi mua cũng được, rõ ràng gạo trong phòng bếp còn đủ ba đến năm ngày ăn.

Đường Bình Bình là tư thực tiên sinh mới đến thôn Hòa Thụ, là một thư sinh bình thường vô kỳ, bất quá là vị tiên sinh duy nhất không chê bai vứt bỏ trường học quá thô sơ. Thôn dân chất phác hồi báo hắn là, lấy tốc độ nhanh nhất dựng lên cho tiên sinh phòng ngủ, thư thất, phòng bếp, phòng tạp vật, mấy gian phòng xá tính cả phòng học tạo thành tư thực viện hiện tại. Giữa sân có một giếng nước, vô cùng tiện lợi.

Mà làm chuyện gì cũng ngăn nắp đầu vào đấy Đường Bình Bình, nét bút hồng duy nhất chính là vị thư đồng làm chuyện gì cũng nông nổi, bộp chộp làm đầu hồng đó của hắn, chuyện này khiến cho thôn dân trong làng cho dù suy nghĩ cả trăm lần cũng không thể lý giải được.

Ánh chiều tà giống như một dòng rượu rót xuống khắp sân, Tam Mộc rút cuộc khiêng gần nửa túi lương thực bước qua cửa đại môn.

Đang đứng ở trong sân thưởng thức ánh tịch dương Đường Bình Bình liếc mắt một cái, “Nấu cơm đi, ta cũng đói bụng rồi.”

Bả vai của Tam Mộc nhất thời sụp xuống, hắn vừa mới đi hết hai mươi dặm đường đó. Hắn thật sự không nên vì muốn một chút cơm no mà đem tương lai mơ hồ giao vào trong tay của Đường Bình Bình, trong lòng lại một lần nữa vì chính mình nhất thời lỗ mắng thở dài, kỳ thật đi ăn xin có khi cũng là một loại hạnh phúc a.

Khói bếp lượn lờ dâng lên từ phòng bếp, trong viện Đường Bình Bình không biết khi nào thì cầm trong tay một đoạn ống trúc đùa nghịch.

Cách giềng nước không xa là một chiếc bàn dùng phiến đá vuông dựng thành, là chỗ Đường Bình Bình cùng thư đồng ngồi ăn cơm.

Khi Tam Mộc đem một thùng cơm gạo trắng đặt trên bàn, dọn lên một đĩa dưa leo xào cùng một món mặn có ba thứ trộn lẫn, thì hắn nhìn thấy Đường Bình Bình đã hoàn thành xong một kiện thành phẩm — bát trúc, hoàn toàn y theo hình dáng bên ngoài của đốt trúc mài dưa tu chỉnh thành một cái bát bằng trúc.

Điều này làm cho Tam Mộc có chút kinh ngạc, hắn vẫn nghĩ thiếu gia trừ bỏ trong bụng có chút học vấn, hoàn toàn chẳng biết làm gì, nhưng hôm nay hắn cảm thấy bản thân lúc trước nhận thức hình như quá mức vô đoán.

Nhìn đến dùng ba thứ ớt đỏ, ớt xanh, tàu hũ ky trộn lẫn thành món ăn, Đường Bình Bình biểu tình rõ ràng là chảy nước miếng, bay nhanh qua cầm lấy đôi đũa hướng mục tiêu tìm kiếm.

Tam Mộc ngay lập tức lấy tốc độ nhanh nhất gấp lấy dưa leo bỏ vào bát của mình, thật không thể hiểu nổi tại sao thiếu gia lại có thể thích ăn ớt đến thế, một bữa không có ớt ăn đều không được, có phải người Tứ Xuyên đều thế không?

“Ba” một tiếng, đũa trúc gõ vào cổ tay của Tam Mộc, Đường Bình Bình trừng hắn, “Ta không có nói là không ăn dưa leo.” Thật không giống làm thư đồng người ta chút nào, hắn thật không biết lúc ấy ma xui quỷ khiến làm sao lại có thể muốn nhận tên này.

“Thiếu gia, cậu không cần keo kiệt vậy được không, còn tiếp tục nữa, ta ngay cả dưa chuột héo cũng dài bất thành.” Tam Mộc ủy khuất nói, hắn đang thời kỳ phát dục nha, như thế nào thiếu gia nhà hắn luôn thường xuyên không nhớ rõ điểm phi thường trọng yếu này, ngay cả đồ ăn có dinh dưỡng một chút cũng luyến tiếc mua.

Đường Bình Bình còn thật sự đánh giá hắn một chút, sau đó thật khẳng định nói, “Tam Mộc, bộ dạng của người vốn so với dưa chuột héo cũng không khác biệt gì lắm, chuyện này cùng với việc theo ta mỗi ngày cho người ăn dưa chuột vốn không có chút quan hệ.”

“Phốc.” Có người nhin không được phun cười ra tiếng.

Đường gia chủ tớ xoay đầu về phía phát ra tiếng động nhìn, phát hiện trên bức tường rào giậu của viện đang ngồi một người.

Bọn họ không có nhìn lầm, người kia quả thật đang ngồi chồm hổm trên hàng rào bức tường, hơn nữa còn hé ra một khuôn mặt cực đoan xinh đẹp, điều này làm cho tiểu thư đồng Tam Mộc tuổi trẻ khí thịnh đương trường nước dãi chảy đầy đất.

Người gì mà đẹp quá à!

Rất rất.... cay! Tam Mộc nước mắt lưng tròng nhìn về phía thiếu gia, chỉ nhìn đến hắn vẻ mặt vô tội, nhưng trong miệng đang nhai tàu hũ ky trộn ớt rõ ràng là do hắn nhét vào....

“Hắn là nam nhân, người có chắc là muốn tiếp tục chảy nước miếng?” Đường Bình Bình thần sắc vẫn đứng vững như không, còn rất là nghiêm túc hỏi.

Cái gì? Nam nhân? Trái tim của Tam Mộc đã bị đả kích trầm trọng, vẻ mặt bi phẫn.

Nam tử xinh đẹp đang ngồi chồm hổm trên hàng rào — Ôn Học Nhĩ hơi hơi nheo lại cặp mắt ôn nhu đa tình của mình, hắn chán ghét bị người ta nhận lầm là nữ tử, phi thường chán ghét.

“Ăn cơm đi.” Đường Bình Bình gấp nửa đĩa dưa leo xào còn lại bỏ vào trong bát của Tam Mộc, thành công đem lực chú ý của Tam Mộc chuyển hướng trở lại với mục tiêu đem cơm trắng điền đầy bụng.

“Nếu đập hư hàng rào, nhớ sửa xong rồi mới đi.”

Gi?

Ôn Học Nhĩ nhìn trừng trừng cái ót của thư sinh, nhất thời có chút không hồi được vị, hắn không có nghe lầm đi? Biểu tình của cái tên thư sinh xấu xí kia đối với tuyệt thể tuần nhan của hắn không có nửa điểm phản ứng dị thường, hơn nữa đối với tuyệt thể khinh công ngồi xổm ở trên hàng rào cũng là nhìn như không

thấy, còn quá đáng hơn nữa chính là hấn cư nhiên dám dùng loại ngữ khí sai khiến hạ nhân để nói chuyện với một vị mỹ nam tử trên trời dưới đất đều khó gặp? (Cesia: bạn này tự kỷ vô đối)

“Thiếu gia –” Tam Mộc khuôn mặt đau khổ nhăn nhó nhìn món tàu hủ ky trộn ớt đột nhiên nhiều ra ở trong bát, nhìn từ xa quả thật rất giống trái khổ qua. “Ta không ăn ớt cay.”

Đường Bình Bình nhún vai, “Người phải bắt đầu quen dần đi, bởi vì ta thích ăn.”

Tam Mộc mím môi, rốt cuộc lấy biểu tình trắng dã đoạn cổ tay đối mặt với chủ tử, “Ta cũng không thể tiếp tục trở về đi xin ăn như trước được à?” Cuộc sống nhân bản đó có lẽ càng thích hợp với hấn.

Đường Bình Bình nhướn nhướn mày, sau đó lắc đầu, “Ta nhớ rõ người có ký khắc bản mình.”

Thiếu gia quá gian trá a! Tam Mộc lên án trừng mắt nhìn kẻ đang dương dương tự đắc tiếp tục ăn cơm kia.

Trong khi Đường thị chủ tử ở trên bàn hành tiến hành cuộc chiến nghị lực, mà cách đó không xa bị bọn họ triệt để bỏ qua Ôn Học Nhĩ cũng là nhất bụng nội thương.

“Thiếu gia, người kia đang trừng cậu kìa.” Tam Mộc nghĩ hết mọi biện pháp để dời đi lực chú ý của chủ nhân nhà mình, hấn tuyệt đối tuyệt đối không cần ăn ớt cay, hấn một chút cũng không muốn miệng bị lở loét, lỗ mũi đỏ máu.

Đường Bình Bình chậm rãi quay đầu lại, đưa dừng lại ở bên miệng, dẫn theo chút hoang mang nhìn nam tử này giờ vẫn còn phi thường kiên nhẫn ngồi chồm hổm trên hàng rào nhà bọn họ, “Ngồi trên hàng rào bộ thật sự rất thoải mái sao?” Đây là lời giải thích duy nhất cho nguyên nhân vì sao hấn không chịu rời đi.

Ôn Học Nhĩ khoe mắt nhện không được run rẩy, hấn bắt đầu có cùng cảm giác đang đối thoại với tiểu sư muội nhà mình, ác hàn!

Đưa tay gãi gãi đầu, Đường Bình Bình quyết định đổi một cách hỏi khác, “Người vẫn không chịu rời đi là có việc gì sao?”

Ôn Học Nhĩ tiếp tục trừng hấn.

“Tam Mộc, thần kinh của hấn khả năng là có vấn đề, chúng ta tiếp tục ăn cơm đi.” Đường Bình Bình tự đưa ra kết luận, từng ngụm từng ngụm gấp từng miếng ớt cay nhét vào miệng.

Không bình thường? Ôn Học Nhĩ thiếu chút nữa bị kết luận của hấn tức sùi bọt mép, mũi nhân điểm nhẹ một chút, trong chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh bàn ăn của chủ tử hai người, vẫn như trước nhìn trừng trừng vào Đường Bình Bình, ánh mắt mang theo cái cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tam Mộc, cơm người làm còn đủ nhiều hay không?”

“Để làm gì?” Tam Mộc theo bản năng ôm lấy thùng cơm, thiếu gia luôn chỉ ăn một chén thì no, hôm nay muốn ăn thêm cơm?

Đường Bình Bình trừng thư đồng tay đang ôm thùng cơm, “Người hôm nay ăn ít lại một chén đi, chia cho người này một chén.”

“Vì sao?”

“Bởi vì vẻ mặt của hấn một bộ phi thường thêm chảy nước miếng bát cơm của ta, làm hại ta lông tơ đều dựng đứng.” Nói xong, Đường Bình Bình nhện không được chà xát hai cánh tay đang lạnh run.

Ngay sau đó, bát cơm trong tay hấn bị Ôn Học Nhĩ đoạt đi, hơn nữa còn không chút nào tị hiềm há mồm nuốt vào một ngụm thật to, lòng tự tin bị đả kích nghiêm trọng, nhất định phải chuyển hóa cơn tức thành thèm ăn hấn mới có thể kiềm hãm cơn xúc động muốn đánh người.

Đường gia chủ tử hai mặt nhìn nhau.

“Nước.” Sau khi đem cơm cùng với đồ ăn còn thừa lại trong bát của Đường Bình Bình tam khẩu rồi lại hai khẩu nuốt vào trong miệng, Ôn Học Nhĩ bắt đầu đổ mắt tìm nước.

Đường Bình Bình nhanh nhẹn xách một thùng nước từ giếng nước, đưa cho hấn.

Sau đó chủ tới hai người bị hành vi siêu cấp dũng cảm giống trâu đang uống nước của Ôn Học Nhĩ dọa đến trợn mắt há hốc mồm.

“Hắn có thể là yêu quái không?” Tam Mộc trong lòng có chút run sợ hỏi, bộ dạng xinh đẹp như vậy, hành vi cử chỉ lại thật thường, có khả năng là yêu ma quỷ quái ban ngày ban mặt hiện hình a.

“Không phải.” Đường Bình Bình vô cùng xác định trả lời.

Ôn Học Nhĩ hai tròng mắt giống như mặt nước hồ thu biểu tình mang theo u oán nhìn người nào đó, “Người vì sao muốn bỏ nhiều ột như vậy?” Làm sao có thể cùng tiểu sư muội ham mê giống nhau a, cay chết hẳn.

“Đó là cơm của ta, bỏ cái gì vào là do ta định đoạt.”

“Nhưng là ta ăn.” Ôn Học Nhĩ lên án, hẳn lúc này rốt cuộc có thể lý giải về thống khổ bị phần lúc này của tiểu thư đồng.

“Người đáng đời.”

Tam Mộc gật đầu đồng ý, thiếu gia nói đúng, là hẳn không hỏi tự lấy, cay chết đáng đời.

Ôn Học Nhĩ nhất thời á khẩu, đúng rồi, cẩn thận ngẫm lại hẳn hình như thật sự — đáng đời!

“Người vì sao không ngăn cản ta?” Hẳn rốt cuộc tìm được lý do để bão nổi.

Đường Bình Bình nhú mày, “Ta bị dọa nhất thời chưa kịp phản ứng.”

Hắn không nhìn lầm, hẳn tuyệt đối không nhìn lầm, Ôn Học Nhĩ dám dùng đầu của mình để thề, tia sáng chợt lóe qua trong mắt của tên thư sinh này tuyệt đối chính là biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

~~Trời xanh, nước biếc, hàng rào trúc, bên tai lạnh lạnh tiếng đọc sách lững lơ theo gió.

Ôn Học Nhĩ vẽ mặt trầm ngâm ngồi trên nóc nhà, hẳn vì sao muốn lưu lại, vì sao có thể để cho hai chủ tớ kia một kẻ thì coi như hẳn trong suốt, một kẻ thì cực độ khinh bỉ hẳn ăn chùa uống chùa hết nửa tháng, mà trong đầu hẳn vẫn không hề có ý niệm rời đi?

Tiếng động trong viện hấp dẫn ánh mắt hẳn, chỉ thấy Đường Bình Bình theo phòng học đi ra trong tay ôm một khúc gỗ ngồi vào thạch bàn đang chuyên tâm hí hoáy làm gì đó.

Đúng rồi, hẳn, chính là vì tên Đường Bình Bình này luôn có chút hành vi kỳ quái làm hẳn ghé mắt mới có thể khiến hẳn hết lần này đến lần khác đánh mất ý niệm rời đi.

Trong tay hẳn hẳn là đang cầm một con dao khắc, nhưng mặc kệ cho Ôn Học Nhĩ có đem ánh mắt trừng hết cỡ, cũng không thể nhìn thấy bóng dáng đao đầu, chỉ nhìn thấy những mặt gỗ vụn bay tứ tung như mưa.

Nhìn khúc gỗ trong tay bỗng dưng nhiều ra thêm một đôi tay, cơ hồ theo bản năng Đường Bình Bình phản ứng cực nhanh cắt xẹt qua.

Ôn Học Nhĩ không dám tin trừng mắt nhìn bàn tay của chính mình, trên mu bàn tay toát ra tơ máu — hẳn bị thương, hẳn cư nhiên bị một gã thư sinh tay trái gà không chặt làm bị thương!

“Oa, chảy máu —” Ngay sau đó vị cực phẩm mỹ nam tử tiếng tăm vang dội khắp cả thôn Hòe Thụ gần đây phát ra tiếng thét chói tai vô cùng thê thảm.

Có đến mức như thế? Thật sự có đến mức như thế sao?

Đường Bình Bình mày nhú lại, từ lúc Ôn Học Nhĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết hiện trường án mạng, lông mày của hẳn vẫn chưa giãn ra, biểu tình pha chút ý vị thâm trường đánh giá mổ nam nhân đang bận rộn lục tìm trong đồng lớn bình bình lọ lọ thuốc mỡ để bôi vào vết thương. Hẳn là một đại nam nhân, trong người cư nhiên còn có son phấn bột nước, này có phải có điểm quá đáng?

“Người thoa phấn?”

“Mùi son rất thơm.” Ôn Học Nhĩ vui vẻ cầm lấy một hộp son đưa qua, nhiệt tình đề nghị, “Người có muốn ngửi thử không?”

Đường Bình Bình giữa trán xẹt qua một đạo hắc tuyến, trầm mặc không nói.

“Người vừa rồi dùng cái gì cắt ta bị thương?” Rốt cuộc nhớ tới việc tìm kiếm hung khí, hấn chất vấn.

Đường Bình Bình thần nhiên nhìn hấn một cái, xoay người đi ra ngoài.

“Này, đừng có không có tình người như thế, ta tốt xấu cũng là kẻ bị hại nha, người dù sao cũng phải trả lời một chút để bày tỏ chứ.” Ôn Học Nhĩ cầu nhàu tỏ vẻ bất mãn.

“Ta phải đi trấn an cảm xúc học trò.” Đây là Đường Bình Bình trước khi rời đi thư thất trả lời, hấn tuyệt đối có lý do tin tưởng mới vừa rồi nghe thấy tiếng hét thảm thiết như thế cảm xúc của đám học trò nhất định là bị dao động.

“Nếu bọn họ muốn tặng cho ta quà an ủi, người nhất định nhớ rõ phải lấy về cho ta đó.”

Đường Bình Bình vừa bước ra khỏi cửa, thân mình lung lay, chống tay đỡ lấy khung cửa, sau một lúc mới ổn định cước bộ hướng phòng học đi tới.

Khóe miệng của Ôn Học Nhĩ nhếch lên, lộ ra một chút cười giảo hoạt, mặc cho người vô ba vô tình, còn không phải bị ta làm cho cảm xúc bắt đầu dậy sóng sao.

Hắc hắc!

Nửa nén hương trôi qua, hấn như nguyên nhìn thấy Đường Bình Bình ôm một đồng gì đó đi vào thư thất, vẻ mặt nguyên bản đang hưng phấn nhìn đến đồng gì đó chính là đồng bài tập, nhất thời nản lòng sụm vai xuống.

“Tam Mộc.” Đường Bình Bình đem bài tập để ngay ngắn trên bàn, sau đó quay đầu hô một tiếng.

“Đến đây đến đây...” Thanh âm của Tam Mộc nghe qua có chút không kiên nhẫn, còn có chút oán giận.

Ôn Học Nhĩ trừng lớn hai mắt nhìn Tam Mộc ôm một đồng kỳ kỳ quái quái đi vào, nào là bánh bao, màn thầu, cá muối, củ lạc.... Đủ loại đồ ăn, hoa quả tươi cái gì cần có đều có.

“Ôn thiếu gia, quà an ủi của người.” Tam Mộc sắc mặt thối thối đem cả đồng đồ đồ xuống trước mặt của Ôn Học Nhĩ.

Hấn cư nhiên dùng đồ? Ôn Học Nhĩ khó có thể tin trừng tiểu thư đồng, vì sao cả hai chủ tử nhà này đều đối xử máu lạnh như thế với một mỹ nam tử người gặp người thích như hấn?

“Tam Mộc, chọn chút rau dưa còn tươi buổi trưa thêm đồ ăn.” Mỗ nhân đang lật xem bài tập của học trò bình thần giao ra một tiếng.

Nhìn theo Tam Mộc tâm tình bỗng chốc trở nên vui vẻ ôm đồng rau dưa rời đi, tầm mắt của Ôn Học Nhĩ lại rơi trở lại kẻ đang dựa vào bàn kia.

“Đường Bình Bình, người rốt cuộc là dùng cái gì làm ta bị thương?” Đối với hung khí kia hấn vẫn nhớ mãi không quên, quyết tâm nhất định phải nhìn cho được lư sơn chân diện mục.

Đường Bình Bình đang lật xem bài tập, động tác không hề có chút đình trệ, thanh âm vẫn bình ổn như xưa, “Người muốn bị thương lần nữa?”

Hảo hảo.... câu trả lời hảo có cá tính, hảo tới mức làm cho hấn phải nghiêng răng.

“Nếu bữa trưa trôi qua người vẫn không ra khỏi thư thất, ta tuyệt đối có lý do tin tưởng những cô gái chưa hôn trong thôn sẽ đến trường tiến hành ân cần thăm hỏi, người thật sự bị thương nặng tới vậy sao?”

Ôn Học Nhĩ vẫn tiếp tục dùng ánh mắt oán hận bắn về phía cái tên gia hỏa này giờ thủy chung vẫn dùng lưng đối mặt hấn, “Người là hung thủ.”

“Người chết rồi sao?” Một câu hỏi vô cùng nhẹ nhàng băng qua.

Hai hàm răng của Ôn Học Nhĩ ngay sau đó nghiêng vào nhau phát ra tiếng ken két dững mãnh.

“Đừng có tiếp tục ở trong thư thất của ta chế tạo tạp âm.”

Tuy rằng giọng nói của hấn vẫn bình ổn như trước, nhưng Ôn Học Nhĩ có thể mơ hồ nghĩ được một tia cảnh cáo trong đó, Đường Bình Bình tuyệt đối không giống mặt ngoài thoát nhìn đơn giản như vậy, chỉ bằng việc

hắn có thể làm cho chính mình bị thương, Đường Bình Bình liền tuyệt đối xứng đáng để hắn tiêu hao thời gian tiếp tục lưu lại.

~~Phòng bếp từ phía gió lùa, dụng cụ bếp đơn giản, là phạm vi quản hạt của Tam Mộc, ở trong này hắn là lớn nhất, bởi vì Đường Bình Bình chưa bao giờ đặt chân vào phòng bếp, phi thường kiên quyết tuân thủ lời dạy của thánh nhân quân tử phải tránh xa nhà bếp.

Vừa bỏ miếng củ sen mới cắt ra vào miệng, thậm chí còn chưa kịp nuốt xuống, chợt nghe thấy một thanh âm mang theo ý cười vang lên bên tai, “Tam Mộc, người sau lưng Đường Bình Bình trộm hưởng thụ mỹ thực, người nghĩ hắn có thể giận dữ ác chửi người hay không?”

Tam Mộc khó khăn lắm mới nuốt xuống được miếng củ sen trơn mềm, xoay người hai mắt phun hỏa trừng về phía vị khách không mời mà đến, “Thiếu gia cũng không so đo chuyện người ăn chùa trụ chùa, đương nhiên càng không thể so đo với chuyện ta ăn vụng.” Đúng là đồ mặt dày, xem chủ tớ bọn hắn mở tiền trang á, ăn chùa trụ chùa hơn một tháng còn không tính đi, hắn nếu là thiếu gia đã sớm tám trăm năm huy thái đao cung tiễn khiến cho hắn chạy lấy người.

Tầm mắt của Ôn Học Nhĩ bị những vật ở trên bếp hấp dẫn, đưa tay cầm lấy, tò mò đánh giá, “Ừm, cái này là — a, đây không phải chính là khúc gỗ mục mà trước đó không lâu Đường Bình Bình cầm trong tay đùa nghịch sao?” Cư nhiên là một hộp có nhiều ngăn đựng các loại gia vị, hơn nữa từng ô vuông đều có nắp đậy, bên trong hộp còn có một cái thìa nhỏ bằng gỗ khéo léo, thật sự rất tinh xảo.

Tam Mộc mau tay mau chân đoạt lấy hộp gỗ, ghì chặt nó trong lòng, vẻ mặt phòng bị trừng hắn, “Đây là thiếu gia đặt biệt làm cho ta.” Ngụ ý nói cho hắn mau hết hy vọng đừng có ý đồ gì với cái hộp này.

“Chủ tử nhà người quả thật khéo tay nha.”

Nhìn ánh mắt hắn quá mức phát sáng, Tam Mộc trực giác cho rằng bảo trì trầm mặc chính là biện pháp tốt nhất.

“Vì sao hắn muốn tới thôn trang hẻo lánh này để dạy học?”

Tam Mộc tiếp tục bảo trì trầm mặc.

“Người nói thiếu gia nhà người có thể lưng đeo một bí mật không muốn ai biết chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc này để tránh né đuổi giết hoặc là trốn nợ không?”

“Chính người mới có khả năng phù hợp với phỏng đoán đó.” Tam Mộc lên tiếng, hắn vẫn cho rằng một nam nhân xinh đẹp lại có khí chất như Ôn Học Nhĩ chịu lưu lại một thôn trang hẻo lánh như thôn Hồ Thụ mới là phi thường đáng khả nghi.

Ôn Học Nhĩ biểu tình cứng đờ.

“Ta thật sự phi thường hiếu kỳ một kẻ ỗn trọng như thiếu gia nhà người, làm sao có thể có một thư đồng lấu tấu bộp chộp như người a?”

“Bởi vì thiếu gia nhà ta có tuệ nhãn biết nhận thức ngọc quý.” Tam Mộc hơi có chút đắc chí nói.

Trên mặt của Ôn Học Nhĩ xuất hiện hắc tuyến, được rồi, tìm đến cái tên Tam Mộc này nói toàn chuyện sáo rỗng chính là hắn sai lầm. Hắn mất mặt sờ sờ mũi, đi ra phòng bếp.

Nghênh diện đi tới Đường Bình Bình nhìn thấy hắn từ phòng bếp đi ra, mày hơi nhướn lên.

“Đường huynh, hôm nay không cần dạy học sao?”

“Ừ.”

“Đường huynh người thật sự chưa từng nghĩ qua rồi đi thâm sơn thôn nhỏ này?”

“Không.”

“Người ôm quần áo sạch muốn làm gì?”

Đường Bình Bình rút cuộc dừng lại cước bộ, quay đầu trừng cái tên vẫn đang đi theo mình lải nhải này giờ, “Có quan hệ tới người sao?”

“Tò mò, cho nên mới hỏi một chút.”

“Đi tắm.”

“Đi tắm!” Ôn Học Nhĩ vẻ mặt vui sướng, vòng tay ôm lấy vai của Đường Bình Bình, “Cùng đi đi! Còn có thể giúp nhau chà lưng.”

Thân mình của Đường Bình Bình bỗng dưng cứng đờ, ánh mắt đang trừng hấn càng thêm bén nhọn, “Ta rất ghét cùng người khác tắm.” Nhất là cái tên nam nhân nói chuyện cho tới bây giờ không có câu nào đứng đắn.

Hắn không có nhìn lầm chứ? Ôn Học Nhĩ thật cố gắng hồi tưởng lại thần thái ngữ khí vừa rồi của Đường Bình Bình, tên kia ánh mắt luôn luôn bình tĩnh tựa hồ trong phút chốc trở nên bén nhọn. Tay phải vuốt ve chiếc cằm bóng loáng, ngẫm nghĩ một hồi, nếu có một cơ hội tốt vậy đặt ngay trước mắt, nếu hắn không tìm tòi cho đến tận cùng thì quả thật có lỗi với lòng hiếu kỳ của bản thân.

Phía sau thôn có một con sông lớn, đầu nguồn xuất phát từ ngọn suối thanh mát chảy xuống từ trên núi. Giữa mùa hè oi bức, mọi người thường đến sông tắm gội sạch lớp mồ hôi trên người.

Thời tiết hôm nay mặc dù không nóng bức, nhưng rất thích hợp để tắm sông.

Nhưng Đường Bình Bình cũng không đi về phía con sông nhỏ sau thôn, ngược lại hướng thẳng lên núi, điều này làm cho kẻ đang bám đuôi có chút hoang mang.

Xuôi theo dòng suối nhỏ quanh co khúc khuỷu, tiếng nước càng lúc càng lớn dần, tầm nhìn trước mắt cũng dần trở nên thoáng đãng, một thác nước theo khe núi lao thẳng xuống, bọt nước bắn tung tóe, thác nước trút xuống bên dưới tích tụ lại hình thành một cái hồ nhỏ thủy đàm, mặt hồ khúc xạ màu xanh biếc, cho thấy chiều sâu của nó.

Thật sự là một chỗ tốt a, ngay cả Ôn Học Nhĩ cũng không thể không thừa nhận ở nơi này tắm rửa so với con sông nhỏ ở sau thôn quả thật thoải mái hơn rất nhiều.

Đường Bình Bình cũng không vội xuống nước, mà ngồi xuống phía trước thác nước, duỗi người giang hai cánh tay ra, nhắm mắt ngửa đầu, hít vào vài hơi thật sâu, trên mặt chậm rãi nở rộ ra nụ cười, cảm giác tựa như một đóa hoa nhài đang dần dần hé mở, hương thơm thoang thoang phát vào mặt.

Ôn Học Nhĩ tâm thần bỗng dưng chộp lên, thiếu chút nữa ngã sấp xuống khỏi nhánh cây đang ẩn thân. Đòi mạng! Đã gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ thiên kiều bá mị đủ các loại, như thế nào ngược lại đối với một nam nhân bình thường đánh mất tâm trí? Trong lòng không khỏi trở nên u ám.

Đợi cho hắn chỉnh đốn lại tâm tình, lại một lần nữa hướng tầm mắt về phía hồ nước, mới phát hiện Đường Bình Bình đã muốn thoát y xuống nước, quần áo để lại trên một khối cự thạch giữa hồ, mà người của hắn lại ở phía sau khối cự thạch, mặt hướng về phía thác nước đang lao xuống.

Khối cự thạch nổi lên ở trung tâm của thủy đàm, được tạo nên bởi bàn tay của tạo hóa, xảo đoạt thiên công (*) ngăn cách thủy đàm thành hai khoảng không gian độc lập, nếu không vượt qua cự thạch sẽ không thể nhìn trộm tình cảnh bên kia.

(*) Xảo đoạt thiên công: hình dung đặc sắc, thập phần xảo diệu.

“Đường huynh, một nơi bảo địa như thế này sao có thể mình độc hưởng?”

Kẻ đang thích thú hưởng thụ lạc thú tắm rửa, nghe thấy thanh âm trêu tức vang lên từ phía sau động tác không khỏi cứng đờ, cố gắng kiềm chế cơn hoảng hốt cùng cơn giận ngút trời, dùng một chất giọng bình tĩnh nói, “Ta đã nói rồi, ta không thích cùng người khác tắm chung.”

Phía sau tảng đá truyền đến tiếng cởi quần áo, ‘bùm’ một tiếng, rơi xuống nước.

“Chúng tay lấy cự thạch làm ranh giới, không quấy nhiễu lẫn nhau là được rồi chứ?” Thanh âm theo đầu khác của cự thạch truyền đến, ngữ điệu vẫn hi hi ha ha như trước.

Đường Bình Bình cơ bắp cứng ngắc thả lỏng, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Oa! Có cá kìa, cá lớn quá đi!”

Phía bên kia cự thạch truyền đến thanh âm kinh hãi của Ôn Học Nhĩ, khóe miệng của Đường Bình Bình lặng lẽ giương lên, tên này thật sự không giống đường đường một nam tử hán. Tuy rằng hắn nhìn tiêu sái không kiêu chể đờ, nhưng có khi lại quá mức làm ra vẻ, ngôn ngữ ra vẻ vô tâm, nhưng tổng ở chỗ lơ đãng lại để lộ ra chút thâm dò.

Nam nhân này.... sâu trong đáy lòng đột nhiên bật lên một tiếng than nhẹ, hắn tựa hồ quán quýt lấy mình, Đường Bình Bình phút chốc ngăn ra, hắn thật sự cố tình quán quýt lấy mình sao? Hai hàng lông mày vừa giãn ra không khỏi hơi hơi nhíu lại.

Nếu quả thật như thế, nàng phải làm thế nào cho phải đây?

Mặc xong một lớp áo đơn nhô lên khỏi cự thạch, vừa mới cầm lên ngoại sam bằng vải thô chuẩn bị mặc vào, đúng ngay lúc đó, Ôn Học Nhĩ xoay đầu lại, cười đến dị thường nịnh nọt, “Đường huynh, giúp ta chà lưng được không?”

Ánh mặt trời hạ xuống thác nước, chiếu xạ lên bảy sắc cầu vồng, mà Đường Bình Bình trùng hợp bị bao phủ trong quang sáng, làm cho khuôn mặt vốn bình thường của hắn đột nhiên trong lúc đó tăng thêm mấy phần thần thái. Ần, tựa hồ có chút cảm giác bảo tướng trang nghiêm (*), Ôn Học Nhĩ nhìn không được hoang mang sờ cái mũi của mình.

(*) Hình dung thần sắc trang nghiêm như đức Phật.

Đường Bình Bình yên lặng mặc ngoại sam, sau khi cẩn thận thắt đai lưng, lại chậm rãi mang hài vào.

“Đường huynh, người trăm ngàn lần đừng nói người tính không có nghĩa khí rời đi trước nha, bỏ lại một mỹ nam tử tú sắc khả cơm (*) như ta ở lại nơi thâm sơn dã thú thường lui tới này, vạn nhất có kẻ gặp sắc nảy lòng tham đối với ta lạt thủ tội hoa (*)...”

(*) Tú sắc khả cơm: Ý nghĩa của câu này chính là mỹ nữ giống như mỹ vị khiến cho người ta chảy nước miếng, hận không thể ăn vào trong bụng.

(*) Lạt thủ tội hoa: ra tay ác độc.

Nói thật ra, Đường Bình Bình có thể duy trì nhất quán bình thản không gợn sóng, ngay cả hắn đều có chút bội phục định lực của chính mình. Còn lạt thủ tội hoa? Hắn nghĩ hắn là nữ nhi sao? Bỗng dưng nhớ tới trên người hắn mang theo sơn phấn bột nước, được rồi, có lẽ hắn thật sự phi thường muốn làm nữ nhi.

“Ta đã mặc xong y phục, muốn như thế nào giúp người chà lưng?”

Ôn Học Nhĩ ai oán ngó hắn, biểu tình mang theo ba phần điềm đạm đáng yêu, “Vừa rồi người không cần gấp mặc y phục chẳng phải được sao!” Con mắt loạn chuyển vài vòng, thần sắc trong đôi mắt hiện lên tia trêu cợt, “Ta nằm sấp trên tảng đá người giúp ta chà lưng là được.”

Sắc mặt vạn năm không thay đổi của Đường Bình Bình rốt cuộc xuất hiện biến hóa, ánh mắt hiện lên một chút quán bách trừng hắn.

Ôn Học Nhĩ bật cười ha hả, nhảy ra khỏi nước, thân thể to lớn không chút che đậy lỏa lồ dưới ánh mặt trời.

Đường Bình Bình rốt cuộc cũng vô pháp duy trì vẻ bình tĩnh lãnh đạm ngày thường, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn trần trối vào lỏa nam trước mắt.

2. Chương 2

Tuy rằng diện mạo của Ôn Học Nhĩ có khi cực dễ dàng làm cho người ta xem nhẹ hắn thật là thân nam nhi, nhưng hiện tại hắn trình diễn màn trần trụi như trẻ mới sinh muốn làm cho người ra xem nhẹ hắn là nam tính quả thật hơi bị khó.

Cố gắng khắc chế dục vọng muốn hét toáng lên, Đường Bình Bình cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân mới có thể giữ cho âm điệu của mình nghe có vẻ bình ổn, “Người định tắm nắng luôn sao?”

“Là một đề nghị không tồi nha.” Hắc cười hì hì gật đầu, nhìn đến Đường Bình Bình đang cố gắng trừng hắc, hắc nhún vai, “Giúp ta chà lưng đi.” Sau đó liền nằm sấp xuống mặt đá trơn bóng.

Vặn vẹo miếng vải bố ở trong tay, Đường Bình Bình bàn tay run run hướng về phía kẻ đang ghé người nằm ở trên mặt đá, hít vào một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn lại nhịp tim đang đập quá nhanh của mình.

“Người có phải đột nhiên nhận thấy bộ dạng của ta quá mức tú sặc khả cơm, muốn từ sau lưng xuống tay không?” Ôn Học Nhĩ đột nhiên quay đầu quàng cho nàng một ánh mắt bí hiểm.

“Kiếp sau đi.” Đường Bình Bình có chút nghiêng răng nói, hung hăng ra sức chà xát tấm lưng bóng loáng của hắc, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải chà cho đến khi bong ra một tầng da mới thôi, hắc hắc — rất đáng giận!

Chà này chà này, chẳng đem làn da trắng như tuyết của hắc chà cho đổi sang màu trứng tôm luộc vẫn chưa chịu dừng tay —

“A a a.... Đường huynh, không cần chà tiếp, ta thật hoài nghi chính mình có mối thù giết cha đoạt thê với người...”

Dưới ánh mặt trời, một tiếng hét kinh thiên động địa theo gió vọng khắp núi rừng.

“Bùm” một tiếng, Ôn Học Nhĩ rút cuộc tránh khỏi mối nguy hiểm bị nhân lột sống một tầng da, núp trong thủy đàm, một bên tiếp tục ai oán ngó kẻ khởi xương, “Đường huynh, người tại sao lại đá ta một cước?” Hắc vừa tính muốn nhảy xuống nha, cư nhiên vẫn trốn không thoát kết cục bị người ta một cước đá xuống nước.

Đường Bình Bình vẻ mặt bình thường, một chút chột dạ hồi hận cũng tìm không thấy, “Người thật làm bại hoại thuần phong mỹ tục quá lâu, nếu ta không đá người xuống, ta sợ người cứ như vậy tiếp tục mê man dần tới đến.”

Là thế? Ôn Học Nhĩ ghen hờn trần trối nhìn hắc nói ra một phen lý do thoái thác, rất.... đặc biệt!

Đợi cho cái miệng của hắc rút cuộc có thể phát ra âm thanh, hắc hứng thú nhướn mày nói, “Đường huynh chính là đầu sói đó sao?”

Đường Bình Bình sợ run một chút, rõ ràng không dự đoán được hắc sẽ hỏi câu đó, vẻ xấu hổ hiện lên trong mắt.

Ngay sau đó, Ôn Học Nhĩ liền cười phá lên, dị thường thoải mái.

Đường Bình Bình không thềm nói lời nào xoay người nhắt lên y phục của hắc, sau đó nhanh chóng phóng người lên bờ.

“A, y phục của ta....” Người nào đó rút cuộc hậu tri hậu giác phát hiện một sự kiện vô cùng trọng đại, y phục của hắc bị nhân xách chạy mất, vậy hắc muốn trở về bằng cách nào?

Tiếng cười sung sướng vọng lại ở trong rừng.

Ô! Tiếng cười của Đường Bình Bình kỳ thật cũng không khó nghe, lửa thân ngâm mình ở thủy đàm nam tử lộ ra chút giật mình.

Nhìn đến thiếu gia thần thanh khí爽 tiêu sái tiến vào sân, Tam Mộc vô cùng phấn khởi nhảy tới nghênh đón, “Thiếu gia, ăn cơm đi, ta hảo đói.”

Hắc biết ngay, Đường Bình Bình vô lực gật đầu, thư đồng Tam Mộc này duy nhất tinh thông chính là sức ăn đại kinh người, hắc lúc trước không biết ma xui quỷ khiến gì lại đi thu nhận hắc, quả thật chính là tự gây khó khăn cho hầu bao của mình.

“Thiếu gia, quần áo trên tay cậu hình như là của Ôn thiếu gia thì phải.” Tam Mộc nhin không được ghé sát vào bộ y phục màu trắng trên tay của thiếu gia, thật sự càng nhìn càng giống.

“Là của hần.” Hần cũng không giấu giếm.

“Ôn thiếu gia đâu?” Tam Mộc trong nháy mắt trở nên hưng phấn, có thể hay không thiếu gia rút cuộc quyết định vượt lộc sơn chi thảo (*) đối với mỹ nam tuyệt sắc kia, sau đó hủy thi diệt tích.

(*) Móng vuốt của An Lộc Sơn: là một điển cố, An Lộc Sơn nhận Dương Ngọc Hoàn làm nghĩa mẫu, thường xuyên ra vào cung đình, có một lần “mẫu tử” hai người trong tiệc rượu suông sã, An Lộc Sơn làm âm ỉ muốn ăn sữa mẹ, vô ý cào trúnng vú của Dương Ngọc Hoàn một đạo vết thương, hai người e sợ Huyền Tông hoàng đế biết, nhờ Cao lực sĩ giúp đỡ, nói là do động vật nhỏ làm bị thương mới có thể che lấp. Từ đó về sau người ta dùng “Lộc sơn chi thảo” làm phép ẩn dụ ý chỉ hành vi sử dụng thủ đoạn dơ bẩn để thu được ích lợi bất chính.

“Còn trên núi tằm.”

“A, vậy à?” Tại sao lại không giống với hần tưởng tượng chút nào.

“Trong đầu ngươi tưởng tượng ra cái gì?” Đường Bình Bình rất nhân tình hỏi.

“Ta nghĩ đến thiếu gia rút cuộc nhịn không nổi hần ăn chùa ở chùa, đem hần tiền dâm hậu sát, sau đó hủy thi diệt tích...”

Đường Bình Bình ngạc nhiên trợn mắt nhìn vị thư đồng có bao tử khổng lồ của mình, trong đầu của Tam Mộc mỗi ngày rút cuộc chứa cái gì ở trong đó a?

“Tam Mộc, ngươi không đói bụng thì phải?” Hần thử hỏi, y theo hần nhìn thấy nếu Tam Mộc còn có tinh thần nghĩ bậy nghĩ bạ, khẳng định là không quá đói.

“Ai nói, ta mau đói chết.” Ngay sau đó, Tam Mộc liền ôm chặt thùng cơm.

Đường Bình Bình bưng lên chén cơm trắng của mình, trong lòng nhịn không được than nhẹ, hần là chủ tử nha, đáng tiếc mỗi bữa đều chỉ có thể ăn một chén cơm, cho dù ngẫu nhiên tâm tình không tệ, muốn ăn nhiều thêm một chén cũng không có, lẫn lộn cho tới mức này cảm giác có chút bi thảm.

“Ăn xong cơm, đem quần áo đưa qua cho hần đi.” Ăn vào mấy khẩu cơm, Đường Bình Bình rút cuộc vẫn khuất phục trước lương tâm của mình.

Tam Mộc một bên gạt đầu, một bên liều mạng gấp đồ ăn bỏ vào trong bát, e sợ cho ăn ít một ngum.

Đường Bình Bình quay đầu lại bởi vì bị một luồng mắt mãnh liệt đến mức không thể bỏ qua nhìn trừng trừng, sau đó một tay cầm bát, một tay cầm đũa, miệng khẽ nhếch trợn mắt nhìn hướng đại môn.

Tam Mộc phản ứng trực tiếp nhất, miệng đầy cơm đương trường phun ra ngay tại chỗ.

Anh tuấn như trước Ôn Học Nhĩ, duy nhất đại bất đồng với hình tượng chói lọi ngày thường chính là phần eo quần quanh một nhánh cây bện thành hình chiếc váy, vừa vặn che đậy bộ vị yếu hại của thân thể, trừ chỗ đó ra hần trên người hoàn toàn trống trơn.

Không kịp để cho chủ tớ bọn họ có thêm thời gian chiêm ngưỡng, hần phi thân trốn vào thư thất.

Khinh công hảo, có khi thật sự là một sự kiện đáng ăn mừng.

Thở dài, quay đầu lại nhìn đến Tam Mộc đang liều mạng lùa cơm vào miệng, Đường Bình Bình chỉ có thể thở dài. Tam Mộc một ngum cũng không muốn chờ lại cho Ôn Học Nhĩ, nhưng hần thật hoài nghi chuyện Tam Mộc có khả năng trước khi Ôn Học Nhĩ ra khỏi phòng đem hơn phân nửa thùng cơm giải quyết hết.

“Tam Mộc đáng chết, ngươi thực tính bỏ đói chết ta, liều chết nhét hết vào bụng của ngươi hả?”

Một trận lốc xoáy từ thư thất một đường thổi quét tới.

“Ôn...” Hồngбет miệng nhét quá nhiều vừa mới mở miệng liền phun ra, hơn nữa còn phun cả vào thùng cơm.

“Tam Mộc đáng chết –” Có nhân phát điên.

Đường Bình Bình ở một bên lắc đầu, có điểm không rõ vì sao mỗi khi hai người kia ngồi vào bàn cơm là hỏa hoa văng bốn phía.

Đây là tình huống gì?

Trơ mắt nhìn một bàn tay to cướp lấy bát cơm cùng đôi đũa trên tay mình, lấy thu phong tảo lạt diệp chi thể (gió thu quét lá vàng) nuốt vào trong bụng.

“Kia là cơm của ta a...” Đường Bình Bình kêu lên, cúi đầu nhìn hai bàn tay trống trơn, vì sao từ sau khi Ôn Học Nhĩ đến đây hắn thường chỉ có thể ăn được nửa chén cơm? Hơn nữa hôm nay hắn chỉ mới ăn được non nửa bát, ngay cả nửa bát cũng chưa tới.

“Tam Mộc, còn bánh bao không?”

“Thiếu gia, ta đã ăn sạch hết.”

Đường Bình Bình ghen hòng nhìn thư đồng, ngay cả khí lực phát giận cũng không có, bao tử của hắn rốt cuộc có đầy không đây?

“Chờ ta ăn xong lại đi làm.” Tam Mộc trình trọng nói, còn không quên ôm chặt thùng cơm.

“Vậy ta trở về phòng đọc sách.” Đường Bình Bình quyết định tạm thời đi tìm kiếm mỹ thực cao lương ở trong sách.

Đợi cho thân ảnh của thiếu gia biến mất ở thư thất, Tam Mộc mới bắt màn trướng hướng mỡ cá nhân đang điên cuồng xướng vai thực khách, “Ôn thiếu gia, người làm sao có thể lần nào cũng cướp cơm của thiếu gia ăn?”

“Ai kêu người lần nào cũng ăn sạch cơm.”

“Hôm nay cơm trong thùng vẫn còn nha.”

“Người làm dơ nó.” Ôn Học Nhĩ vẻ mặt oán giận nói.

Tam Mộc chần chờ, sau đó rốt cuộc vẫn quyết định nói ra, “Nhưng người ăn cũng là cơm thiếu gia đã ăn qua, giống nhau không phải đều bị chạm qua sao.” Chẳng lẽ cơm hắn ăn thừa cùng với của thiếu gia hương vị không giống?

Ôn Học Nhĩ lâm vào sững sốt, sau đó ngữ khí đông cứng nói, “Ta chính là thích ăn cơm hắn đã ăn qua, người quản được sao?”

Nhìn theo thân ảnh của hắn bị tức giận rời đi, tiểu thư đồng hoang man gãi gãi đầu, lẩm bẫm, “Sở thích của Ôn thiếu gia cũng thật đặc biệt.”

~~Nửa đêm canh ba, mặt trăng treo cao, quảng sáng bạc theo ánh trăng lác xuống đại địa.

Trong thôn gà chó đều say ngủ, yên tĩnh không một tiếng người, chỉ có thản nhiên tiếng gió núi thổi qua, mang đến không khí tươi mát trong lành của viễn sơn.

Một thân ảnh lặng yên không tiếng động tiếp cận phòng ngủ của tư thực tiên sinh thôn Hòe Thụ, mở ra cánh cửa đóng chặt cơ hồ không phát ra một tiếng động.

Màn giường buông xuống, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hô hấp nhợt nhạt.

Giá áo bên cạnh giường treo y phục của chủ phòng, đôi mắt của người tới hiện lên một tia quỷ dị, đưa tay thu hết quần áo vào trong lòng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Nửa đêm thức dậy đi nhà xí Tam Mộc hoài nghi xoa xoa cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ của mình, vừa rồi hắn hình như là thấy có bóng người lẩn vào thư thất. Lại nhìn chăm chú một lần nữa, bốn bề đều vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi vi vu, chắc chắn là bị hoa mắt rồi.

Tăng sáng ngày hôm sau, Tam Mộc thức dậy đến giếng nước bên cạnh múc nước, sau đó phát hiện Ôn Học Nhĩ kẻ lúc nào cũng rời giường trễ nhất, lúc này lại y quan chỉnh tề xuất hiện ở trong sân, hắn vội vàng ngược đầu lên nhìn xem mặt trời có phải mọc lên từ đằng Đông rồi không.

“Tam Mộc huynh đệ, hôm nay thức dậy trễ nha.”

“Là người dậy sớm.” Tam Mộc ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ.

“Thiếu gia nhà ngươi sao còn chưa thức dậy? Chẳng lẽ bị bệnh?”

“Quạ đen miệng, người dám rửa thiếu gia nhà ta, cần thận về sau không có cơm cho người ăn.”

“Chẳng lẽ trước kia mỗi ngày người có cho ta ăn cơm no sao?” Nếu không phải hắn tự lực cứu tế, chỉ sợ đã sớm bị chủ tớ bọn họ bỏ mặc cho chết đói từ đời nào rồi.

“Ít nhất người vẫn còn sống tới giờ.” Tam Mộc không chút nào chột dạ hất hàm lên.

Cho đến ngày hôm nay, Ôn Học Nhĩ rốt cuộc hiểu được câu chủ nào tớ nấy, nhìn xem cách nói chuyện ngữ khí thần thái của Tam Mộc, chính là bản sao ngày thường của Đường Bình Bình.

Tiếng cánh cửa mở ra hấp dẫn ánh mắt của cả hai người, Đường Bình Bình ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi phòng.

“Người mặc quần áo.” Người nào đó ngẩn ngơ nói.

Luồng mắt quỷ dị của Tam Mộc bắn xuyên qua, thiếu gia nhà hắn đương nhiên là mặc quần áo.

Đường Bình Bình thần sắc tự nhiên liếc người nào đó một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Đúng nha, tổng không thể giống Ôn huynh hôm qua cứ thế xuất môn gặp người.”

Tiểu lí tàng đao (đồng nghĩa khẩu Phật tâm xà), tuyệt đối là tiểu lí tàng đao, Ôn Học Nhĩ bắt đầu hoài nghi tiểu sư muội nhà mình kỳ thật còn có huynh đệ thất lạc nhiều năm.

Tam Mộc chạy đến trước mặt chủ tử, thần thần bí bí ghé đầu sát lại, nhỏ giọng nói, “Thiếu gia, ta hiểu được, nguyên lai kẻ có khả năng nhất thời xúc động cường bạo nam nhân chính là Ôn thiếu gia, không phải cậu.” Xem ánh mắt vừa rồi của Ôn thiếu gia, rõ ràng là xem thiếu gia nhà hắn là miếng thịt béo nằm sẵn ở trên thớt.

Khóe miệng của Đường Bình Bình trệ xuống.

Ôn Học Nhĩ khóe mắt bắt đầu co giật, cái tên Tam Mộc chết tiệt, cư nhiên dám bôi nhọ nhân cách của hắn, hắn làm sao có thể bụng đói quàng ăn đi cường bạo nam nhân a, cho dù hắn xem Đường Bình Bình phi thường thuận mắt đi nữa cũng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngay cả cảm thú cũng không bằng.

“Ta đi rửa mặt.” Đánh hơi được mùi hỏa dược Đường Bình Bình quyết định nhanh chóng chạy lấy người.

Dây thừng cột gàu mức nước còn chưa kịp buông, thì nghe thấy tiếng gào cực kỳ thảm thiếu của Tam Mộc, Đường Bình Bình quyết định tạm thời coi như mình bị điếc. Chuyên tâm mức nước, sau đó rửa mặt, súc miệng, chờ ăn điểm tâm.

Mà mỗ vị đáng thương tiểu thư đồng bị mỗ khách nhân vô lại nhà mình tẩu cho hai mắt bầm tím, chân bị đập sưng vù còn phải chịu nhục đi làm điểm tâm, có thể tưởng tượng trong lòng có bao nhiêu uất ức.

Nhìn người nào đó tinh thần sáng lán đi tới, Đường Bình Bình nói, “Người không sợ hắn hạ độc trong cơm?”

“Hắn dám?”

“Cầu nóng nẩy sẽ cắn người.” Hắn phân tích.

“Hắn có độc sao?” Hắn đổi cách nói.

Đường Bình Bình nhíu nhíu mày, “Có lẽ có không chừng.” Hắn không biết bản thân có điểm lo lắng hơi thái quá?

“Ta đây sẽ chờ,” Ôn Học Nhĩ thần sắc thần nhiên nói, “Ta sợ hắn ngay cả chủ tử của mình đều cùng độc chết.”

“Vậy thì không chắc.” Thần sắc của hắn thật khó lường.

Không hề e ngại dùng nước mà Đường Bình Bình vừa mới rửa mặt, rửa sạch mặt mình xong lại túm lấy khăn Đường Bình Bình đang cầm trong tay lau khô mặt mình, trong khi Đường Bình Bình từ đầu tới cuối chỉ có thể bị động trông mắt nhìn hấn.

“Đúng rồi, ngày hôm qua ta rõ ràng đều đem y phục của người cầm đi, hôm nay người làm thế nào còn có thể quần áo chỉnh tề xuất hiện?”

Đường Bình Bình trừng hấn, “Người cho là ta sẽ nói cho người sao?” Ti bỉ vô sỉ tiểu nhân, cư nhiên ăn miếng trả miếng, nếu không phải ngày hôm qua hấn đem một bộ y phục để ở dưới gối nằm đè lên, hôm nay chẳng phải muốn cho nhân chế giễu.

“Ta rất ngạc nhiên nha.”

“Hừ.” Có quỷ mới nói cho hấn.

~~Gần đây Tam Mộc luôn nhú mày lo lắng nhìn thiếu gia nhà mình, làm sao cho phải, làm sao cho phải đây!

Người hỏi hấn tại sao ưu sầu? Còn không phải bởi vì hành vi gần đây của cái tên vô lại Ôn thiếu gia kia phi thường làm cho người ta giận sôi, mỗi thời mỗi khắc đều có ý đồ đen tối với thiếu gia nhà hấn, làm cho thân là thư đồng của thiếu gia như hấn ăn ngủ cũng không yên.

“Ê, Tam Mộc, người lại rình coi thiếu gia nhà người nha.” Một đạo thanh âm trầm tức chui vào trong tai của mỗi tiểu thư đồng đang ưu sầu.

“Kẻ rình coi là người mới đúng.” Tam Mộc nghiêng răng nghiêng lợi trừng hấn.

“Ta?” Ôn Học Nhĩ chỉ chỉ chính mình, vẻ mặt mờ mịt, “Ta vì sao rình coi hấn?”

“Rõ ràng là người mấy buổi tối gần đây đều núp vào phòng của thiếu gia, sáng hôm sau lại một bộ sắc lang đứng chờ sẵn ở cửa.” Tam Mộc lớn tiếng nói ra kết quả mấy ngày gần đây chính mình quan sát được.

Ôn Học Nhĩ sắc mặt đương trường đen hơn một nửa.

“Khụ.” Có nhân phát ra tiếng ho khẽ.

Tam Mộc xoay người nhìn thấy thiếu gia nhà mình bước ra từ thư thất.

“Tam Mộc, không phải như thế.” Thật muốn thở dài, muốn như thế nào nói với hấn, nói rằng mọi chuyện bởi vì có mỗi vị nam nhân tâm nhãn cực nhỏ không cam lòng muốn báo lại mối thù lâu thể ngày đó, mới vất hết óc tìm mưu kế trộm đi hết thấy quần áo thay đi giặt của hấn, sau đó sáng hôm sau canh giữ ở cửa chờ nhìn hấn mất mặt.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tam Mộc khẳng khẳng muốn biết đáp án.

Đường Bình Bình nâng tay áo che miệng, giả bộ không lưu tâm sửa sang lại đai lưng, “Tam Mộc, tóm lại không phải như người tưởng tượng.”

“Đúng, tuyệt đối không phải.” Ôn Học Nhĩ ở một bên phụ họa.

Hướng mắt về phía kẻ vẫn không cam lòng từ bỏ ý định, Đường Bình Bình thở dài, “Ôn huynh, người quấy rầy đã lâu, chuẩn bị khi nào thì rời đi?” Hấn thật sự không muốn trực khách, hấn chỉ không muốn cùng người nào đó chơi trò người giấu ta tìm thôi, thật sự rất mệt a.

“Nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, thôn dân lại chất phác, ta trụ phi thường vui vẻ, vì sao phải đi.”

Hấn đây chính là nói rõ không đạt mục đích thẻ không bỏ qua, Đường Bình Bình trong lòng rầu rĩ, nếu có thể hấn cũng rất muốn thành toà hấn, nhưng hấn thật sự bất lực nha.

“Thiếu gia, chúng ta dọn đi thôi.” Tam Mộc lớn mật đề nghị.

“Ta cũng có chân.” Có nhân ngay lập tức đội cho hấn một gáo nước lạnh hạ nhiệt.

“Tùy người.” Đường Bình Bình khoát tay, lười nói tiếp.

Ôn Học Nhĩ nhảy đến trước mặt hắn, khoát tay ôm lấy vai hắn, cười nói, “Đường huynh, chúng ta cùng nhau tắm được không?”

Hắn quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, Đường Bình Bình nhìn thẳng vào đôi con ngươi tươi cười của hắn, “Ôn huynh, người tốt nhất vẫn là đánh mất ý niệm này trong đầu đi, như thế đối với người ta đều có lợi.”

“Như bây giờ cũng tốt lắm.” Hắn ôm vai hắn kéo gần sát người, không phải hắn muốn nói, người này không tiếc nhường cho tiểu thư đồng ăn, nhưng chính bản thân hắn lại gầy nhom, ngay cả eo cũng ôm không tới một vòng.

Như vậy thật không tốt, Đường Bình Bình rất muốn đối với hắn thực ngôn tương cáo (nói thật), nhưng cân nhắc một hồi vẫn là nhịn xuống.

“Hai đại nam nhân, không có việc gì không cần ôm ôm ấp ấp cùng một chỗ.” Tam Mộc đột nhiên vọt tới, ra sức tách hai người bọn họ ra, lấy một bộ tư thái bảo vệ đứng chắn ở trước mặt thiếu gia nhà hắn.

Lần đầu tiên Đường Bình Bình cảm thấy lúc trước thu lưu Tam Mộc là quyết định chính xác.

Chống lại Ôn Học Nhĩ mây đen đầy mặt, Tam Mộc nhin không được nuốt nuốt nước miếng, trong lòng có chút hoảng, “Cái kia....”

Nhìn Tam Mộc muốn nói lại thôi, thần sắc luân phiên biến đổi, ngập ngừng rồi lại ngập ngừng hé miệng, Ôn Học Nhĩ đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Nếu Ôn thiếu gia người thật sự muốn cưỡng bạo nam nhân vậy đối với ta xuống tay đi, cơ thể của ta so với thiếu gia cường tráng hơn.”

Hai điều bóng người đương trường bỏ mình trước lời tuyên bố “dũng dục” hiến thân của tiểu thư đồng.

Vô cùng thâm trầm vật từ dưới đất bò lên, Ôn Học Nhĩ ánh mắt tầm tới trùng tiểu thư đồng vẫn còn chưa biết tử kỷ sắp buông xuống, chậm rãi đi tới gần.

Đường Bình Bình lấy tốc độ nhanh nhất từ dưới đất bò dậy, sau đó phóng nhanh trốn hồi phòng ngủ, loại tình hình này đương nhiên phải trốn, hơn nữa nhất định phải trốn càng xa càng tốt.

“Ôn.... Ôn thiếu gia.... người.... của người.... mặt...” Oa oa oa, giống như Dạ Xoa từ địa ngục trời lên đòi mạng a.

“Người đã nghĩ muốn bị cưỡng bạo tới vậy, ta quyết định thành toàn người.” Từng chữ từng nét, tự tự huyết lệ lên án chậm rãi tới gần.

Đằng sau cánh cửa khép hờ, Đường Bình Bình lo lắng nhìn sắp hy sinh oanh liệt thư đồng, trong lòng thâm than, Tam Mộc à, không nên trách thiếu gia ta, thiếu gia nhà người thật sự không phải cao thủ, không phải cao thủ a!

“Oa.... không cần, cứu mạng.... có hái hoa tặc....” Ngay tức khắc một trận kinh thiên động địa quỷ khóc sói gào nổ vang ở trong sân, phóng xạ ra bốn phương tám hướng.

Vô hạn bội phục nhìn theo thư đồng lấy siêu tốc độ trước nay chưa từng gặp qua phóng vọt đi mất dạng, Đường Bình Bình khóe môi nhin không được giương lên.

~~“Đi làm cơm.”

“Ta?” Về mặt khó tin chỉ vào mũi mình, Ôn Học Nhĩ cơ hồ nghĩ đến chính mình bị lãng tai.

Ánh mắt của Đường Bình Bình đảo qua, về mặt đương nhiên, “Người dọa Tam Mộc chạy mất, đương nhiên người phải nấu cơm.”

“Ta là nam nhân.” Thanh âm của người nào đó bắt đầu the thé.

“Tam Mộc cũng vậy.”

“Ta không biết làm.”

“Ta lại càng không biết.”

“Ta đi tìm người đến làm.” Quên đi, hấn tự nhận không thể nào đối diện với ánh mắt trầm ỉn của Đường Bình Bình một lúc lâu, vẫn là nhắc tay đầu hàng đi.

“Mau đi đi.”

Gì chứ? Không phải chứ, hấn cứ như vậy phất tay áo tiêu sái không mang theo một mảnh áng mây trở lại lớp học? Ôn Học Nhĩ từng sốt đứng từng ra một lúc, sau đó sờ sờ mũi, xoay người đi tìm đầu bếp nữ tạm thời thay thế. Lần sau hấn sẽ nhớ rõ không cần khiến cho Tam Mộc bị áp lực tinh thần quá lớn.

Bằng vào tự thân mị lực mê người, Ôn Học Nhĩ thành công đưa tới ba cô nương tay nghề cao siêu đảm đương miễn phí nữ đầu bếp, hơn nữa còn tự mang nguyên liệu đến nấu ăn.

Trong ba mươi sáu kế mặc dù không có mỹ nam kế, nhưng kế này vừa xuất chiêu lần nào cũng hiệu quả.

Từ trong cửa sổ phòng học không có màn che nhìn ra là có thể thưởng thức hình ảnh của người nào đó giống như đại gia được hầu hạ chu đáo thoải mái, trái tim của Đường Bình Bình đột nhiên cảm thấy bị bóp nghẹt, có một loại thôi thúc muốn rống người.

Giống như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của hấn, Ôn Học Nhĩ giơ lên chén trà trong tay, xa xa hướng hấn cười, “Đường huynh, nếu không có việc gì không ngại cũng đến uống một ly đi.”

Luồng mắt lập tức theo bên ngoài thu hồi, chuyên tâm xem đệ tử luyện tự.

“Ôn công tử, thích ăn thịt heo chưng mơ không?”

“Thích.”

“Vậy còn canh bát bảo.”

“Cũng thích.”

“Vậy còn cá trích hấp thì sao?”

“Tất cả đều thích.”

“Chúng ta đi làm đây.”

Không muốn nghe, thật sự không muốn nghe, nhưng thanh âm cứ vô tình bướng bỉnh chui vào trong tai, điều này làm cho Đường Bình Bình càng thêm phiền muộn. Đao mắt qua đệ tử đang chuyên tâm luyện tự, hấn buông xuống quyển sách trong tay đi ra phòng học.

“Nè, Đường huynh, rốt cuộc quyết định muốn trộm phù sinh nửa ngày nhân (*) sao?”

(*): nguyên văn ‘Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân’, trích từ một bài thơ Đường, tác giả Lý Thiệp.

“Chung nhật hôn hôn túy mộng gian

Hốt văn xuân tấn cường đăng sơn

Nhân quá trúc viện phùng tăng thoại

Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân.”

‘Phù sinh’ có nghĩa là sống trôi nổi trên mặt nước.

Ý nghĩa nôm na chính là trong cuộc sống bận rộn hoặc mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên trộm chút thời gian để nhàn rỗi, làm chuyện mình muốn làm, nhân sinh như thế mới thú vị.

Hấn không đáng để ý tới.

“Hà tất phải lạnh nhạt như thế? Cho dù hại người điểm tâm không ăn, nhưng ta cam đoan sẽ bồi thường cho người một bữa cơm trưa phong phú, không phải tốt sao!”

“Nếu Tam Mộc không trở lại?”

“Hấn sẽ không sao?” Cái tên tiểu thư đồng tham ăn kia khẳng định sẽ không vứt bỏ một chủ tử hào phóng như Đường Bình Bình!

“Nếu không thì sao?” Đường Bình Bình kiên quyết không cho hấn bất kỳ giả thiết có tính khả năng nào.

“Được rồi,” Hấn thừa nhận, “Ta cam đoan sẽ không để cho người bị đói.” Tưởng hấn đường đường là song tuyệt thứ sinh, cư nhiên lại có thể lưu lạc đến tình cảnh hôm nay, thật sự là thượng thiên không có mắt a!

“Vậy thì tốt rồi.”

Lại kinh ngạc nhìn người nào đó nhàn nhã đi qua trước mặt hấn, Ôn Học Nhĩ cơ hồ nghĩ chính mình đã biến thành trong suốt, hơn nữa càng ngày càng có đủ tư cách làm thánh nhân.

Khi mùi thức ăn mê người phiêu lãng trong không khí, khói bếp lượn lơ ở mỗi nhà, một thân ảnh lén lút chậm rãi tới gần tiểu viện.

“Ha, rốt cuộc cũng đợi được người.”

Tam Mộc cứng ngắc quay đầu lại, nhìn kẻ không biết khi nào thì xuất hiện sau lưng.

“Ta đói với nam sắc không có hứng thú.” Phải nói chính xác là đối với loại mặt hàng như người căn bản không có hứng thú, Ôn Học Nhĩ vụng trộm bổ sung ở trong lòng.

“Thật sự?” Tam Mộc vẽ mặt sung sướng.

“Đương nhiên.” Vì sao kể từ lúc gặp được chủ tớ Đường thị, nhân cách của hấn vẫn luôn bị nghi ngờ nha?

“Thiếu gia, ta đã trở về.” Ngay sau đó, Tam Mộc liền cao hứng phấn chấn phóng vào trong sân, thanh âm sáng sủa đầy sức sống lại tràn ngập tiểu viện.

Cửa thư thất bỗng nhiên mở ra, thanh âm của Đường Bình Bình mang theo mấy phần vui sướng, “Tam Mộc, đã trở lại à!”

“Ô, thiếu gia...” Tam Mộc đột nhiên xông tới, bổ nhào vào trong lòng của thiếu gia kêu khóc.

Thân mình của Đường Bình Bình nhất thời có chút cứng ngắc, ngay cả thần sắc cũng có chút mất tự nhiên, “Khụ! Tam Mộc, không có việc gì không có việc gì.” Hai tay ngấm ngấm đẩy hấn ra, hơn nữa lặng lẽ lui về phía sau vài bước, tách ra một khoảng cách nho nhỏ an toàn.

“Thiếu gia, cậu chắc là đói bụng lắm? Ta đi nấu cơm.” Lau khô nước mắt, hấn quyết định lập công chuộc tội.

“Là người đói bụng lắm mới đúng?” Ôn Học Nhĩ trêu ghẹo chậm rãi tới gần.

Hai hàng lông mày của Đường Bình Bình hơi nhướn lên, con ngươi hiện lên ý cười.

“Chẳng lẽ người không đói bụng sao?” Tam Mộc tức giận nói.

“Đói a, cho nên ta đã tìm người đến giúp chúng ta nấu cơm.”

Sắc mặt của Tam Mộc nhất thời thảm biến, “Thiếu gia.... Ô, cậu không cần Tam Mộc sao...”

“Các nàng chỉ là tạm thời hỗ trợ, ai kêu người không kịp gấp trở về làm cơm.” Hấn có chút bất đắc dĩ nói.

“Vẫn là thiếu gia tốt nhất.”

Mắt thấy Tam Mộc có xu hướng lại nhào tới, Đường Bình Bình lập tức né sang bên.

Có điểm ý tứ! Một bên âm thầm quan sát đôi mắt của Ôn Học Nhĩ lóe lên hồ nghi, mày kiếm nhíu lại, đã nhiều ngày hấn luôn luôn hoài nghi một chuyện, đáp án tựa hồ sẽ rất sinh động.

“Đường huynh, đi thôi, đi ăn cơm.” Hấn vòng tay ôm lấy người đang đứng bên người, cảm giác được thân mình của đối phương lại cứng ngắc, khóe môi không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên.

“Rất phong phú nha!” Nhìn đến trên thạch bàn bày biện rất nhiều những món ngon đủ màu sắc, nước miếng của Tam Mộc không khỏi cuộn cuộn như hồng thủy.

Ôn Học Nhĩ mau tay mau chân đoạt lấy thùng cơm, dưới cái nhìn chăm chăm cực độ ai oán của Tam Mộc, mức ba chén cơm tràn đầy phóng tới trước mặt mình.

Đường Bình Bình thấy thế, nhin không được muốn cười.

“Ăn đi.”

Nhìn đến một chén cơm trắng thật to đặt ở trước mặt mình, Đường Bình Bình giật mình sửng sốt một chút, hồ nghi nhìn qua.

Ôn Học Nhĩ thần sắc thông dong nói, “Người rất gầy, ăn nhiều một chút đi!”

Trách không được Đường Bình Bình muốn lưỡng lự, bởi vì bình thường người nào đó luôn cướp cơm của hần, khó được hôm nay lại có hảo tâm.

“Ta cũng không có béo nha!” Tam Mộc ở một bên xen vào.

“Cho người ăn thuần túy chính là lãng phí lương thực.” Ôn Học Nhĩ ném cho hần một cái trừng mắt, “Cả ngày ăn nhiều như vậy cũng không thấy tăng thêm chút thịt nào, thật sự nhìn liền muốn nổi giận.”

“Nha.” Tam Mộc quyết định ngoan ngoãn ăn cơm, cơn tức của Ôn thiếu gia tựa hồ còn chưa hoàn toàn tiêu, hần phải cẩn thận một chút mới được, không thể châm ngòi khiến cho hần lại bạo phát.

Ớt ớt.... quét lần mặt bàn, một chút bóng dáng của ớt cũng tìm không thấy, Đường Bình Bình nhất thời cảm thấy khẩu vị có chút suy giảm. Đương nhiên rồi! Nhóm ái mộ của Ôn Học Nhĩ đương nhiên muốn y theo khẩu vị của hần làm thức ăn.

Tam Mộc đột nhiên nhảy lên chạy vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền cầm theo một đĩa ớt xào đi ra.

Cặp mắt của Đường Bình Bình trong nháy mắt sáng lên.

Tam Mộc chết bầm! Người nào đó đích thị tiểu nhân trong lòng nguyên rửa mỗ thư đồng tốt nhất là ăn cái gì cũng mất ngon.

“Thiếu gia, hôm nay thị trấn dưới núi có họp chợ, chúng ta đi dạo chợ được không?”

“Tốt, vừa vặn ta cũng muốn chọn mua một ít giấy và bút mực.” Đường Bình Bình vui vẻ nhận lời.

Nguyên lai chỉ cần có ớt ăn, hần liền dễ dàng thỏa mãn a, Ôn Học Nhĩ đột nhiên cảm thấy có chút lạc vị, hần tốt xấu gì cũng là một mỹ nam nha! Cư nhiên có thể bị người ta nhìn như không thấy đến mức độ này, thật là đủ buồn bực!

“Ôn huynh muốn cùng đi không?”

“Muốn, muốn, đương nhiên là muốn.” Chỉ trong chốc lát hần tâm hoa nộ phóng (đồng nghĩa mở cờ trong bụng, nở gan nở ruột), vội vàng gật gật đầu. (Cesia: Cute!!!)

Tam Mộc ánh mắt phòng bị nhìn về mặt quá mức hưng phấn của Ôn Học Nhĩ, trong lòng âm thầm quyết tâm, nhất định phải cố hết sức mình vì sự trong sạch của thiếu gia.

“Tam Mộc, người không muốn ăn cơm sao?” Cặp mắt của Ôn Học Nhĩ nheo lại, ngữ khí hàm chứa uy hiếp.

“Ta mới ăn có hai chén mà thôi.” Tam Mộc dùng sức đè lại đệ tam chén cơm, nhất định phải giữ chắc mới được.

Mà thôi? Khóe mắt của Ôn Học Nhĩ không khỏi run rẩy, bọn họ ngay cả nửa chén còn chưa ăn xong, tiểu thư đồng này đã ăn đến hai chén, vậy còn nói mà thôi?

Hần không nhìn thấy, không nhìn thấy, Đường Bình Bình không ngừng tự thôi miên chính mình.

Trên bàn ăn long tranh hổ đấu, tuyệt đối tuyệt đối phải triệt để làm như không thấy.

“Đường huynh, chúng ta xuống thị trấn tắm bồn đi?”

Một câu làm cho bầu không khí hài hòa của bữa ăn trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Tam Mộc hung tợn trừng mỗ nhân tâm đáng bị tru kia.

Đường Bình Bình trong lòng thở dài, khó hiểu hần vì sao cố chấp đến thế?

“Nghe nói Quần Phương Quán ở thị trấn có rất nhiều cô nương xinh đẹp, không bằng chúng ta sau khi tắm xong đi tiêu khiển một chút đi!”

Đường Bình Bình chậm rãi nuốt xuống thức ăn trong miệng, từ tốn mở miệng nói, “Nếu Ôn huynh muốn đi ôn nhu hương, tiểu đệ tuyệt không quấy rầy nhã hứng của Ôn huynh.”

Ôn Học Nhĩ không khỏi sửng sốt.

“Vậy cùng đi đi!” Miệng hắn phun ra đáp án không ngờ tới.

Tam Mộc nghe vậy, chiếc đũa trong tay rớt xuống đất, nhưng không chút nào phát hiện.

Mà Ôn Học Nhĩ sắc mặt từ từ chuyển sang xanh mét.

3. Chương 3

Trần tuy nhỏ, nhưng cũng có một loại phồn hoa, náo nhiệt độc hữu thuộc loại nó.

Sơn dân chất phác, cùng thể vô tranh, qua cuộc sống bình thản tự cấp tự túc, hợp chợ chính là thời điểm đem thứ gì đó mà nhà mình dư dả để đổi lấy tiền, bày trí thêm một ít nhu yếu phẩm gia đình.

Bạch y trắng tuyết, thẳng lưng bằng gấm, mái tóc đen nhánh sáng bóng như được bôi dầu quế hoa của các vị thiên kim quý phụ, làn da trắng nõn như trẻ sơ sinh, trên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ còn khảm một đôi mắt thâm tình như hải, tùy tiện một cái liếc mắt cũng đong đầy vô hạn gợi tình. Chỉ cần nhìn vào người nào cũng đều khiến cho người đó lâm vào mê say không thể tự kiềm chế.

Nhân vật như thế vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, một nhân vật xuất sắc xuất hiện tại một trấn nhỏ quả thật là vô cùng hiếm có, mặc cho ai cũng không bỏ lỡ cơ hội thưởng thức mỹ nam.

Ôn Học Nhĩ có chút tự đắc liếc qua bên cạnh, sau đó khoe mắt lập tức co giật.

Tam Mộc đang ngồi xổm trước quầy thú săn, nhìn chăm chăm một con gà rừng có bộ lông sặc sỡ nuốt nuốt nước miếng, mà thiếu gia nhà hắn thì đang lưu luyến trước một hàng bán ớt đỏ chói mắt.

“Gà rừng béo quá à.” Trong mắt của Tam Mộc đã muốn huyền hóa ra một bàn gà nướng.

“Mấy trái ớt này chất lượng thật tốt.” Đường Bình Bình thỏa mãn thốt ra tiếng than thở, gọn gàng đào ra ngân lượng thanh toán.

“Hai người các người –” Sắc mặt của tuyệt sắc thư sinh bắt đầu vẩn vọ, thanh âm đi theo biến dạng.

“Thiếu gia, gà rừng, gà rừng cũng mua luôn đi.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Một chỉ bạc.”

Đường Bình Bình trả tiền cho thợ săn, Tam Mộc ngay lập tức ôm lấy con gà rừng đã thềm nhỏ dài nửa ngày vào lòng.

“Thiếu gia, bên kia có bán bút mực.”

“Đi xem.”

Nhìn hai người trong mắt không có ai lướt qua mặt hắn, chậm rãi thẳng tắp đi đến tiểu điểm văn phòng tứ bảo duy nhất của trấn, Ôn Học Nhĩ rốt cuộc không nhịn được nữa gầm lên, “Đường Bình Bình, người đứng lại đó cho ta.”

Mỹ nhân tức giận nha.... Không ít người bắt đầu xoa tay chuẩn bị sửa chữa kẻ đã chọc mỹ nhân mất hứng, một khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo như thế chỉ có nữ nhân mới có được, hắn nhất định là nữ phần nam trang.

Cư nhiên xem lời nói của hắn như rác rưởi, nhìn người nào đó có tai như diếc xem xét mọi nơi trong điểm, lửa giận trong lòng Ôn Học Nhĩ càng bốc càng vượng, quả thật lửa bốc cao đến ba ngàn trượng. Hắn một mỹ nam tử người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, thần tiên nhìn thấy cũng phải xấu hổ, ở trong mắt của Đường Bình Bình, không, là trong mắt của hai chủ tớ Đường thị ngay cả một cọng cỏ nhỏ cũng không bằng, thật sự càng nghĩ càng hỏa đại.

Sờ soạng mấy trương giấy Tuyên Thành, lại lặng lẽ sờ vào túi bạc, Đường Bình Bình cuối cùng quyết định mua loại giấy chất lượng thấp hơn, ra ngoài kiếm ăn không dễ a.

Một đôi đại chương thô bạo túm lấy đầu vai hắn, bắt buộc hắn xoay lại nhìn thẳng vào người tới.

“Chẳng lẽ trán nhỏ không ai thưởng thức dung mạo cái thể vô song của ngươi, cho nên ngươi mới tức giận như thế?” Đường Bình Bình thần nhiên mở miệng.

“Ngươi thật sự họ Đường?” Ôn Học Nhĩ trong lòng bắt đầu cảm thấy lộp bộp.

“Đương nhiên.”

“Ngươi có thể kỳ thật là họ Trầm hay không, từ nhỏ thất lạc người nhà, sau đó bị họ Đường thu dưỡng?” Hắn nóng bỏng nhìn Đường Bình Bình, trong ánh mắt có sợ hãi lại có chờ mong.

Đường Bình Bình trầm ngâm một lát, sau đó chậm rãi lộ ra một chút khê cười, “Ta sinh ra liền họ Đường.”

“Ngươi làm sao có thể giống nàng đến như thế, đáng sợ...” Ôn Học Nhĩ mãnh liệt lui về sau mấy bước, biểu tình giống như bị cái gì đó đá kích trầm trọng.

“Giống ai?” Không hiểu nguyên do vì sao hắn lại muốn biết người kia là ai.

“Một ác ma.” Hắn nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Ác ma? Đường Bình Bình đưa tay sờ sờ khuôn mặt bình phàm của mình, hoang mang nhìn kẻ đang tức đến tột đỉnh, lại hoảng đến tột đỉnh kia, cảm tình hắn đối với người kia nhất định rất phức tạp.

“Chúng ta đi tắm bồn đi.” Ôn Học Nhĩ một lần nữa sửa sang lại tâm tình, quyết định trước phải làm rõ chuyện đang hỗn loạn, ám ảnh đầu óc hắn mấy ngày nay.

“Không phải muốn đi hoa lâu sao?”

Ôn Học Nhĩ biểu tình phức tạp trừng hắn, hoa lâu? Hắn cư nhiên yêu cầu đi hoa lâu, chẳng lẽ chẳng lẽ... đây thật sự là tàn khốc, so với chuyện hắn giống tiểu sư muội càng tàn khốc.

“Đúng đúng, đi hoa lâu.” Tam Mộc hưng phấn nhảy tới.

~~Tứ lâu kỹ viện thêm đồ phượng, vô luận đến làm gì ắt hẳn đều không thể thiếu tiêu xài cả khối vàng, trấn tuy nhỏ, nhưng ba nơi vẫn giống nhau là nơi không thể thiếu vàng.

Xa xa đã nhìn thấy vài nữ tử quần áo tiên diễm bại lộ, trang điểm xinh đẹp đứng ở trước cửa hoa lâu đón khách, thỉnh thoảng dụ hoặc nam nhân đi qua.

Đi đến khoảng cách chừng năm mươi thước, Đường Bình Bình chợt dừng cước bộ, biểu tình có chút mất tự nhiên.

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ Đường huynh sợ nữ nhân?” Ôn Học Nhĩ trêu tức nhưn mày, cẩn thận che giấu tâm tình đang nhảy nhót của mình.

Đường Bình Bình lấy ra mấy khối bạc vụn, vẻ mặt hồ thẹn xem, “Ta sợ uống xong hoa tửu lần này, về nhà phải ăn không khí.”

“Chúng ta vẫn là không cần đi.” Tam Mộc ngay lập tức phát biểu lập trường, sự tình liên quan vấn đề cái bụng, hắn tuyệt đối sẽ không bảo trì im lặng, cho dù trước mắt không khí phi thường không thích hợp để xen mồm hắn cũng phải nói.

Quả nhiên, lời hắn nói còn chưa dứt, liền thu được cái trừng mắt hung tợn của Ôn Học Nhĩ.

“Ta mời khách.”

Nhìn người nào đó trong lòng lấy ra mấy đỉnh vàng, Đường gia chủ tỏ nhịn không được nhìn nhau, một kẻ có tiền cư nhiên còn ăn chùa uống chùa bọn họ lâu như thế –

“Phí củi lửa, phí cư trú, phí thuốc men...” Tam Mộc lập tức nhảy dựng lên đoạt lấy một thỏi vàng, một bên dùng dùng liệt kê ra một chuỗi danh mục đòi tiền dài ngoằng, tốc độ cực nhanh làm cho người ta phải khâm phục.

“Ôn huynh mời khách ta cầu còn không được.” Đường Bình Bình kịp thời mở miệng đúng lúc cứu thư đồng có khả năng lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ôn Học Nhĩ thân mật ôm lấy vai hắn, tươi cười cực độ không có hảo ý, vẻ mặt nhìn thế nào cũng giống như chồn chúc tết gà.

“Hôm nay huynh đệ chúng ta nhất định phải tận hứng mới về.”

Tận hứng? Tam Mộc nhìn vẻ mặt của thiếu gia không chút thay đổi, thầm nghĩ, “Chỉ sợ tận hứng chỉ có Ôn thiếu gia ngài thì có.”

Ngay khi thân ảnh của Ôn Học Nhĩ xuất hiện trước cửa “Quần Phương Quán”, hoa nương ở cửa đón khách ánh mắt lập tức đều ngây dại, mãn nhãn tràn đầy ái mộ lập tức bay tới.

“Công tử, mời ngài vào bên trong, ta nhất định ân cần hầu hạ.”

“Đại gia, ta miễn phí cung cấp phục vụ.”

“Quần Phương Quán của chúng ta trong vòng một trăm dặm quanh đây là nơi chuyên tụ tập mỹ nhân, công tử nhất định phải vào xem.”

“...”

Nhìn kẻ đang bị một đám phong trần nữ tử như lang như hổ bao vây, trong khi bản thân thì bị gạt ra một bên, khoe môi của Đường Bình Bình cũng tùy theo nhếch lên, như vậy tốt lắm.

Đó là chào khách sao? Tam Mộc khiếp sợ nhìn một đám nữ tử xinh đẹp như hoa đem mỡ mỹ nam kéo vào hoa lâu, đây căn bản là cướp người a.

“Thiếu gia, cậu không vào à?” Tam Mộc trông mong nhìn thiếu gia, chờ mong hắn gật đầu để chính mình có thể vào trong kiến thức một phen.

“Đương nhiên là vào.” Đường Bình Bình chậm rãi phỉ phỉ vạt áo, chờ cho bốn bề đều sóng yên biển lặng mới theo gót đội quân tóc dài bước vào “Quần Phương Quán”. Không vào hang cọp thật sự là làm ừ ừ cọp con a, muốn thoát khỏi Ôn Học Nhĩ đây dựa tất yếu phải uống một ly hoa tửu, thật sự là rất bắt buộc dĩ a!

Không hiểu có phải vì bộ dạng quá mức bình phàm, cho nên Đường Bình Bình ngồi ở phòng khách cả buổi, thậm chí đã uống hết hai bình trà thượng đẳng vẫn không có một kỹ nữ nào đi lên chiêu đãi. Ngược lại Ôn Học Nhĩ nơi nơi đều một mảnh rực rỡ sắc màu phồn hoa cảnh tượng, làm cho người ta nhìn mà hoa cả mắt, cảnh sắc trở nên mơ hồ.

Phật gia tuy nói rằng chúng sinh bình đẳng, trừ bỏ việc trời xanh ban tặng ỏi người một bộ túi da mỹ xấu không đồng nhất. Nhưng nhìn đến mỹ xấu trong lúc này đãi ngộ lại kém một trời một vực, thế nhân vẫn tránh không khỏi cảm khái vài tiếng.

“Thiếu gia, trà bánh nơi này ăn ngon thật.” Tam Mộc một bên ngón nghiêng như hổ đói, còn không quên ca ngợi một chút.

Đường Bình Bình nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói, “Ăn ngon liền ăn nhiều một chút.” Dù sao cũng phải mình trả tiền, tất nhiên ăn càng nhiều càng tốt.

Bọn họ thật quá đáng, phi thường quá đáng, cách nhất đại biến hoa ngó qua liền nhìn thấy người nào đó cùng với tiểu thư đồng của hắn thập phần đáng giận thượng hoa lâu ăn uống không phải trả tiền, còn kém theo miễn phí thưởng thức hí kịch, mà chính hắn danh môn giang hồ song tuyệt thư sinh chính là đang diễn trò cho bọn họ xem.

Bực mình nha!

Bất đắc dĩ thi triển tuyệt thế kinh công của chính mình phi thân dừng lại bên cạnh mỗi nhân đang nhàn nhã uống trà, cả đoàn sơn phấn cũng nhanh chóng đuổi theo tới, khung cảnh ngoạn mục đến mức không từ nào có thể hình dung.

“Đường huynh, làm gì ở trong này bằng quan lạnh nhạt đâu?” Hắc nhú mày.

Đường Bình Bình thần sắc không thay đổi, ứng phó tự nhiên nói, “Là tiểu đệ dung mạo quá mức xấu xí mới không thể làm cho các cô nương ái mộ, Ôn huynh chỉ cần vui vẻ là được rồi, tiểu đệ ngồi đây cũng không sao cả.”

“Hôm nay là ta làm chủ mời Đường huynh, Đường huynh lại bị vắng vẻ ở một bên, tiểu đệ trong lòng thật không yên.”

“Theo ý Ôn huynh thì như thế nào?”

“Ta ra tiền chọn một vị cô nương, Đường huynh tự đi hưởng thụ khoái hoạt đi.”

“Cũng tốt.”

Cũng tốt? Nhìn hắc thông dong gập đầu, vẻ mặt vui lòng tòng mệnh, Ôn Học Nhi đột nhiên trong lòng buồn bực, chẳng lẽ mình thật đoán sai?

Trơ mắt nhìn theo Đường Bình Bình vui vẻ tiếp nhận ma ma xô đến một vị cô nương, nửa ôm đi về phía phòng, Ôn Học Nhi trái tim nháy mắt ngã vào đáy cốc, hắc là nam nhân, nam nhân a....

~“Công tử, ta giúp ngài cởi áo.”

“Không cần, cảm ơn.” Ngắm ngằm lui về sau hai bước.

“Không cần thẹn thùng, ta nhận được bạc đương nhiên phải hầu hạ công tử chu đáo.” Vừa thấy chỉ biết là một tiểu tử ngốc chưa hiểu sự đời, đúng là tiện nghi cho tàn hoa bại liễu như nàng.

“Thật sự không cần.” Đường Bình Bình trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, tiếp tục lui về sau.

“Đừng chạy.”

“Thật sự không cần.”

Không kịp né tránh đã bị nhân nhào tới, Đường Bình Bình vội vàng đưa tay ngăn cản hành vi nôn nóng như khỉ quỳnh dít của Hoa nương, thề vì sự trong sạch của bản thân phấn đấu quên mình. Chẳng lẽ thanh lâu nữ tử đều một bộ háo sắc như thế? Rốt cuộc là các nàng bị phiêu (chơi gái) hay là khách bị phiêu.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị một cỗ đại lực phá toang, trong phòng hai bóng người vốn đang dây dưa nhất thời ngẩn người, vẫn duy trì tư thế ái muội đồng loạt hướng tầm mắt về phía cửa.

“Đường huynh, ta đột nhiên nhớ ra trên người mang không đủ bạc, chúng ta vẫn là chạy đi thì hơn.” Ôn Học Nhi kêu to chạy tới, dùng sức đem kỹ nữ đang dán trên người của Đường Bình Bình một chưởng đẩy ra. May mắn, hắc vào đúng lúc, bọn họ thoát nhìn vẫn là áo mũ chỉnh tề.

“Ôn huynh...” Hắc không biết nên nói gì, chỉ có thể ngáy ra nhìn người tới.

“Đi mau đi mau.” Ôn Học Nhi một phen kéo hắc phóng ra ngoài, chạy đến phòng ngoài thì nhìn thấy Tam Mộc vẫn còn đang liêu mạng ăn bánh, hung tợn nói, “Nếu không đi, đem người lưu lại gán nợ.”

“Đi, lập tức đi.” Tam Mộc kịch liệt nhảy phắt dậy, hướng phía ngoài phóng, tốc độ cực nhanh khiến cho người ta phải trợn mắt.

Đường Bình Bình chẳng hiểu ra sao bị người ta lôi ra kỹ viện, bị bắt chạy theo tốc độ cực nhanh của hắc phóng như bay về phía trước, chỉ trong khoảng thời gian ngắn thở gấp thiếu chút nữa bị thiếu dưỡng khí, thở không ra hơi.

“Ôn huynh.... ngừng.... ngừng một chút....”

“Người thích nữ nhân?” Đang phóng đi đột dừng phắt lại, làm hại kẻ bị hắc kéo không kịp thu thế đâm sầm vào người hắc.

“Cái gì?’ Đầu óc choáng váng nhất thời không nghe rõ hắn nói gì.

“Người thích nữ nhân.”

Đón nhận ánh mắt hung tợn của hắn, Đường Bình Bình nhin không được đưa tay sờ sờ cổ, bộ dạng của hắn thật giống như nếu mình dám trả lời “phải” nhất định hắn sẽ nhào tới cắn xé, châm chước một lát, hắn nói, “Nam nhân đều thích nữ nhân.” Đường nhiên, cũng không bài trừ mỗi ta có khuynh hướng long dương chi phích (Đồng tính luyến ái).

“Nếu nam nhân thích nam nhân có phải rất kỳ quái hay không?” Cặp mắt của hắn sáng quắc nhìn chòng chọc vào Đường Bình Bình.

“Ừm...” Bị nhin chòng chọc rợn cả xương sống Đường Bình Bình do dự có nên nói thật hay không, “Thích một người không có gì sai.”

Vẻ mặt căng thẳng của Ôn Học Nhĩ nhất thời thả lỏng, may mắn hắn không bài xích. Mặc kệ, cho dù phải lòng một nam nhân giống như tiểu sư muội hắn cũng thừa nhận. Giống thì lại thế nào, hắn dù sao cũng không phải tiểu sư muội, cho dù tính cách chỉ có vài nét tương tự, nhưng bản chất của bọn họ là tuyệt đối giống nhau, điểm này hắn phi thường rõ ràng, nếu không hắn đã sớm tám trăm năm nên thích tiểu sư muội mà không chờ đến lúc đi phải lòng một nam nhân giống nàng.

“Ta thích người.”

Đường Bình Bình ngây người, nhất thời không biết nói gì.

“Ta là nam nhân.”

“Người vừa rồi mới nói thích một người không có sai.”

“Nhưng mà...”

“Ta quyết định, cho dù tính cách của người ác liệt giống như ác ma tiểu sư muội, ta cũng chấp nhận, cho nên người không thể bội tình bạc nghĩa với ta.”

Đường Bình Bình đen mặt, bội tình bạc nghĩa? Còn chưa có bắt đầu làm thế nào có chuyện vứt bỏ a.

“Có nghe hay không?” Độ nhiên cất cao âm lượng làm cho người nào đó vốn đang ngây người thần trí lập tức thanh tỉnh.

“Nghe được.” Một cổ cực đại thôi thúc muốn cười nghiêng ngả nảy lên trong lòng, Đường Bình Bình liềm mạng nhin xuống.

“Ta đây có thể ôm người đi.”

“A...” Hắn sợ hãi la lên, lui về phía sau, vẻ mặt phòng bị nhìn mỗi mỹ nam. “Không được.”

“Ta đều nói thích người, người cũng nghe được, tại sao ta không thể ôm người?” Ôn Học Nhĩ vẻ mặt tổn thương.

“Đây là hai việc khác nhau.”

“Theo ý ta đó chính là một.”

Hắn căn bản giống như tiểu hài tử ăn không được kẹo giận dỗi chơi xấu, thật làm Đường Bình Bình dở khóc dở cười.

“Ôn huynh, người thích ta không tỏ vẻ là ta phải cho người ôm, dù sao.... hai nam nhân ôm ôm ấp ấp nhau rất kỳ quái.”

Ôn Học Nhĩ bả vai lập tức sụp xuống.

“Hơn nữa –” Hắn chần chờ, “Ta có thể hỏi một chút ác ma tiểu sư muội trong miệng người đến tốt cùng là thần thánh phương nào?” Không biết vì sao, nghe hắn nói chính mình rất giống tiểu sư muội của hắn, trong lòng thật không thoải mái, tựa như ăn phải mì bỏ dấm chua.

Nhất nghĩ đến vị vạn ác sư muội kia, mỗ mỗ nam hai hàm răng cao thấp liền nhin không được chà xát nhau, “Nàng hiện tại như nguyện làm khát cái bà, tiếp tục làm xằng làm bậy, tai vạ cho thiên hạ thương sinh.” Mà bản thân hẳn chính kẻ đáng thương nhất trong đám thương sinh, từ nhỏ bị nàng bắt nạt cho đến lớn, quả thật chính là nhất bộ nhân gian huyết lệ sử.

“Khát cái bà?”

“Đúng vậy, bang chủ phu nhân của thiên hạ đệ nhất bang.”

Cái Bang bang chủ phu nhân! Đường Bình Bình kinh ngạc tròn mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên một ít tin tức vụn vặt nghe được ở nhà, thiên hạ đệ nhất bang Cái Bang bang chủ phu nhân có một vị sư huynh danh truyền thiên hạ, người giang hồ gọi biệt hiệu là “Song tuyết thư sinh”, chẳng lẽ trước mắt mình chính là kẻ ở trong truyền thuyết phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, tài trí hơn người, văn võ song toàn, ngạo thị chúng sinh, người gặp người thích, làm nữ nhân lâm vào điên cuồng, làm nam nhân điên cuồng ghen tị, nhất chi lê hoa áp hải đường, mặt ngọc, nói chuyện khéo léo vắt cổ chày ra nước. (Cesia:)

Chuyện này quả thật rất làm người ta chấn kinh rồi.

“Về mặt của người như vậy là ý gì?” Ôn Học Nhĩ hồ nghi nhíu mày.

“Người họ Ôn?”

“Chuyện này chẳng phải người đã sớm biết.”

“Người là Ôn Học Nhĩ?”

“Đúng rồi.” Thành thành thật thật gật đầu, hơn nữa còn phi thường cao hãn biết đại danh của chính mình.

Thật đúng là hãn! Đường Bình Bình hai bàn tay nắm chặt thành quyền trong tay áo, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ, hẳn thật vất vả mới trốn được đến nơi xa xôi hẻo lánh này, nhưng cổ tình còn đụng phải cái tên phóng đảng không an phận nổi danh khắp giang hồ này.

~~Aiiii!

Lại một tiếng than khê từ trong thư thất truyền ra, làm cho đang ở dưới ánh trăng bồ củ Tam Mộc cũng muốn thở dài theo. Từ lúc ban ngày từ chợ trở về, thiếu gia giống như có tâm sự, hơn nữa tần suất thở dài càng lúc càng gia tăng, nghiêm trọng quá nhiều tâm tình bồ củ của hắn.

“Thiếu gia, cậu cũng đừng thở dài nữa, lại thở dài tiếp cậu sẽ bị lão hóa phi thường mau đó.” Cũng sẽ làm cho tâm tình của hắn buồn bực theo.

“Hắc còn chưa trở về sao?”

“Còn chưa về.”

Ngồi trước bàn viết Đường Bình Bình lật bật ra một tiếng thở dài, cái tên nam nhân đáng giận kia sau khi nhiều loạn tâm trí như ao nước trong của hắn lại bỏ chạy vô tung vô ảnh, làm cho hắn giận cũng không phải mà không giận cũng không phải.

“Thiếu gia,” Tam Mộc ngập ngừng, “Kỳ thật Ôn thiếu gia không trở lại cũng tốt, hắn chỉ biết ăn uống không trả tiền.” Hơn nữa còn tăng thêm lượng công việc của hắn.

“Người hôm nay vừa mới cầm một thỏi vàng của hắn.”

“Đây là chúng ta nên lấy.” Tam Mộc đáp đúng lý hợp tình.

Được rồi, hắn cũng hiểu đây là đúng. “Nhưng người không biết vàng hắn là giao cho ta sao.”

“Thiếu gia –” Tam Mộc nhin không được kêu rên một tiếng.

“Lấy ra đây, ta nhớ rõ người ký khế bán mình không có tiền lương.”

Nhìn cửa sổ thư thất bị mở ra, một cánh tay của thiếu gia tính toán chỉ li cộng thêm keo kiệt đáng giận của hắn thò ra bên ngoài cửa sổ chờ hắn nộp vàng lên.

Hai đỉnh vàng phóng tới bàn tay đang mở ra, thuận tiện giúp hấn khép lại ngón tay bao nhập trong bàn tay của chính mình.

Tam Mộc trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn ái muội kia.

Đường Bình Bình lập tức nghĩ rút tay về, bất đắc dĩ có người nắm thật chặt, quả thật giống như bị dán dính.

“Tiền của ta chính là của người.”

“Tiền của ta vẫn của ta.” Đường Bình Bình thanh minh.

Khóe môi của Ôn Học Nhĩ nhin không được run rẩy một chút. “Hảo.”

“Vậy có bao nhiêu đều đưa cho ta đi!” Như vậy dù cho bị phát hiện, muốn trốn chạy cũng không cần lo lắng lộ phí không đủ.

Ôn Học Nhĩ môi run run tần suất lại nhanh hơn một chút.

“Dù sao tiền của người liền là tiền của ta, mà tiền của ta, ta có thói quen giữ bên người.” Đường Bình Bình cứ thế nói.

Tam Mộc ở phía sau khặc khặc cười trộm ra tiếng.

“Tử Tam Mộc, muốn chết?” Mỹ nam tức giận quay đầu lại trừng nhân.

Ôn thiếu gia chỉ được cái bắt nạt cái thiện sợ cái ác thôi! Tam Mộc khinh thường ném cho hấn ánh mắt khinh bỉ.

“Dem tiền của ta toàn bộ giao ra đây.”

“...” Ôn Học Nhĩ hoàn toàn ghen hòng nhìn kẻ đứng lý hợp tình trước mắt.

“Giao hay không giao?”

Bất đắc dĩ đóng lại mắt, hấn ngoan ngoãn lại dâng ra ba đỉnh vàng, Đường Bình Bình vừa lòng đem vàng thu hồi, sau đó “rầm” một cái đóng cửa sổ lại, hơn nữa còn thiếu chút nữa đụng hồng cái mũi cao ngất của hấn.

Đây có tính là qua cầu rút ván? Ôn Học Nhĩ hết lời nhìn những vì sao nhấp nháy trên bầu trời đêm.

“Ôn thiếu gia, nén bi thương thuận biến.”

Aiii!”

Không phải đâu, lại có thêm tiếng thở dài, khóe miệng của Tam Mộc trệ xuống, chẳng lẽ đêm nay thật không thích hợp bỏ củi?

“Cốc, cốc...” Ngón trở có tiết tấu gõ vào ván cửa, phát ra tiếng động quấy nhiễu nhân thanh mộng, tàn phá thần kinh thích giác của người trong phòng, cũng khảo nghiệm lực nhẫn nại của hấn.

Một chén trà nhỏ trôi qua, hai chén trà.... một nén nhang trôi qua, hai nén nhang trôi qua.... Mười ngón tay của Ôn Học Nhĩ đều gõ hết, mỗi một khớp ngón tay đều sưng vù, nhưng cửa phòng vẫn đóng chặt như cũ, cho thấy người bên trong độ nhẫn nại cao đến mức cả thần tiên cũng bó tay.

“Ôn thiếu gia, van cầu người đừng gõ nữa.” Tam Mộc nắm chặt cái búa trong tay, cổ nén không bỏ xuống đầu của kẻ đang kiên trì chế tạo tạp âm kia.

“Thiếu gia nhà người không ra khỏi cửa.” Hấn vô tội nói.

“Người không biết tông cửa vào à.” Mặc kệ, cho dù hy sinh chủ tử cũng tốt hơn so với việc để àng tai của mình tiếp tục chịu độc hại.

“Ý kiến hay.” Hấn vui vẻ gật đầu, sau đó cánh tay dùng sức, hai phiến ván cửa bị đánh bay.

Nhìn chỉ một chương nhẹ nhàng nhưng đem toàn bộ ván cửa đánh cho tan tành, có thể thấy rõ là Ôn Học Nhĩ thật phần thỏa mãn.

Người đâu?

Cửa sổ vẫn đóng, nhưng kể nguyên bản nên ở trong này lại không thấy đâu, điều này làm cho Ôn Học Nhĩ đương trường há hốc mồm. Bằng vào võ công tu vi của hắn, căn bản không một ai có khả năng trong một khoảng thời gian ngắn như thế cướp người đi mà không kinh động đến hắn, hơn nữa trong tình trạng cửa sổ vẫn không bị tổn hao gì lại càng quý dị.

“Tam Mộc, người có nhìn thấy thiếu gia nhà người đi ra không?” Hắn lao ra cửa phòng túm lấy áo Tam Mộc hỏi.

“Không có a!” Tam Mộc mờ mịt nói, “Thiếu gia không phải ở bên trong sao?”

“Không có.”

“Không có khả năng.” Tam Mộc thò đầu vào thư thất, sau đó kinh ngạc không nhìn thấy bóng người nào trong phòng, khó khăn lắm mới tìm về giọng nói, “Thiếu gia không thấy.”

“Gặp quý!” Ôn Học Nhĩ thấp rủa một tiếng.

“Có quý?” Tam Mộc ngay lập tức khẩn trương ngó quanh bốn phía, chỉ sợ đột nhiên nhìn đến thứ gì đó đáng sợ.

“Còn ngại ra đó làm gì? Tìm người mau!”

“A.”

Tìm này tìm, trong trong ngoài ngoài tìm hết cả ba lượt vẫn không ngừng nghỉ, nhưng vẫn nhìn không thấy bóng dáng tăm hơi của Đường Bình Bình, hắn tựa như không khí bốc hơi bay mất.

“Các người đang làm gì?” Một câu hỏi rất lịch sự từ phía sau vang lên.

Hai người đang lẫn mò trong bụi cỏ quay phắt đầu lại, nhìn thấy Đường Bình Bình đang đứng cách đó không xa, vẻ mặt hồ nghi nhìn hành động kỳ quái của họ.

Ôn Học Nhĩ giống như tia chớp phóng tới, dùng sức đem nhân ôm chặt vào trong lòng, thanh âm có chút run run, “Người không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...” Khi hắn phát hiện ra hắn bất thành linh biến mất trong phòng, cái loại cảm xúc khủng hoảng này làm cho hắn thiếu chút nữa hít thở không thông, hắn vất vả lắm mới tìm được người để yêu, hắn một chút cũng không hy vọng đây là trò đùa dai của ông trời.

“Khụ!” Con người của Đường Bình Bình xẹt qua một tia ngưng ngừng, hai tay dùng sức đẩy ra một khoảng cách giữa hai người, “Ta đương nhiên không có việc gì, nhưng các người rốt cuộc là đang làm gì?” Như thế nào vừa ngủ một giấc dậy thì nhìn đến hắn cùng với Tam Mộc đang tìm tòi khắp nơi trong sân, có vẻ như đang tìm thứ gì đó rất đáng giá.

“Tìm người.”

“Tìm ta?”

“Đúng đó.”

“Nhưng ta rõ ràng êm đẹp ngủ trong phòng mà.”

“Ngủ trong phòng?” Ôn Học Nhĩ khó có thể tin trọn tròn mắt, vừa rồi rõ ràng trong thư thất không có ai, “Ở phòng nào?”

“Phòng ngủ.”

“Người rõ ràng là ở thư thất mà!” Hắn kêu to.

“Đúng đó, thiếu gia, chẳng lẽ cậu biết thuật xuyên tường?” Tam Mộc cũng hiểu kỳ.

Đường Bình Bình cúi đầu suy xét xem rốt cuộc có muốn hay không nói cho bọn họ, nghĩ tới nghĩ lui một hồi mới mở miệng, “Ta từ cửa sổ phía sau nhảy ra.”

“Cửa sổ phía sau?” Ôn Học Nhĩ cùng Tam Mộc liếc nhau, “Thư thất rõ ràng không có cửa sổ phía sau.”

“Có đó!” Đường Bình Bình dùng sức gạt đầu.

“Ở đâu?” Hần cũng không tin thứ gì có thể đột nhiên xuất hiện.

Đường Bình Bình xoay người hướng thư thất, hai người bọn họ cũng chạy nhanh theo vào.

Hai đôi mắt bốn con mắt nhìn theo hần ở trên mặt tường bóng loáng đẩy ra một phiến cửa sổ, hai con mắt phút chốc đều trừng lớn, không dám tin xông tới trước, quả nhiên là hai phiến cửa sổ, bất quá không phải chế bằng mộc, mà theo chính viên gạch của mặt tường.

“Ta làm sao tới bây giờ cũng không biết.” Tam Mộc nhin không được gãi gãi đầu. Nơi này hần mỗi ngày đều quét tước, thế nào lại không phát hiện bí mật này?

“Kẻ mở ra phiến cửa sổ này nhất định là một cao nhân.” Ôn Học Nhĩ có chút suy nghĩ nói.

Đôi con ngươi của Đường Bình Bình lóe sáng, môi khẽ nhếch lại không nói tiếng nào.

“Tốt lắm, chúng ta đi ngủ đi!”

“Chúng ta?” Đường Bình Bình lập tức cảnh giác sợ hãi trừng hần.

Ôn Học Nhĩ lộ ra một chút tươi cười vô lại, “Đúng đó, cửa thư thất bị ta phá hư, tối nay ta chỉ có thể ngủ cùng chỗ với người.”

“Không được.” Phi thường rõ ràng cự tuyệt.

“Đúng, không được.” Tam Mộc ở một bên lên tiếng phụ họa, đón lấy cái nhìn trừng trừng dữ tợn của mỹ nam, lập tức rút cổ trốn sang một bên.

“Vì sao không được?”

“Ta không quen ngủ cùng giường với người khác.”

“Việc gì cũng đều có lần đầu tiên.” Ôn Học Nhĩ không cho là đúng.

“Người ngủ chung với Tam Mộc đi.”

“Không được.” Đổi lại tới phiên hần cự tuyệt.

“Ta cũng không được.” Tam Mộc chán ghét nhíu mày.

“Vì sao không được?” Đường Bình Bình nhướn mày hỏi lại.

Ôn Học Nhĩ luồng mắt quét qua Tam Mộc, hừ một tiếng, “Bắt đầu từ lần đầu tiên hần nhìn thấy ta liền lầm ta là mỹ nữ, ta đã không thích hần, vạn nhất buổi tối hần thú tính nổi lên giở trò với ta, ta chẳng phải gọi trời không thấu gọi đất không hay, chịu khổ cho hần chà đạp sao.”

“Ta không có hứng thú với nam nhân.” Tam Mộc lớn tiếng nói, trong lòng lại thầm nghĩ, nếu cùng ngủ với một nam nhân âm nhu tuấn mỹ như Ôn thiếu gia hần chỉ sợ sẽ kiềm chế không được.

“Ta mới đúng là không có hứng thú với người.” Nhìn ánh mắt khinh bỉ của tiểu thư đồng, dáng người gầy còm, ôm đến chẳng có cảm giác gì. Ngoảnh đầu lại liếc người đang đứng bên cạnh, tuy rằng Đường Bình Bình cũng rất gầy, nhưng cảm giác lại phi thường khác biệt.

“Hai người các người đêm nay cùng ngủ chung.” Đường Bình Bình ném ra lời nói trảm đinh tệt thiết, hần tuyệt đối sẽ không ngủ cùng giường với cái tên nam nhân tâm hoài bất quỵ kia.

“Không được.” Hau người trăm miệng một lời, liếc nhau, sau đó đồng thời khinh thường xoay đầu đi.

“Vậy các người tự mình giải quyết.” Đường Bình Bình phủi sạch trách nhiệm đi ra thư thất, nhanh tay nhanh chân chạy về phòng ngủ, sau đó nhanh chóng đóng sầm cửa cài chốt.

“Đóng lại.” Ngoài cửa vang lên tiếng Ôn Học Nhĩ bóp cổ tay.

Đương nhiên là đóng lại, chẳng lẽ để cho người vào? Đường Bình Bình tức giận trừng ván cửa.

“Tam Mộc, người đi ngủ thư thất.”

“Ta có phòng.”

“Hôm nay thuộc về ta.”

“Vì sao?” Tam Mộc không phục.

“Bởi vì ta lợi hại hơn ngươi.” Hắc vênh vào tự đắc nói.

Được rồi, kỳ thật thời tiết oi bức thế này, ngủ trong thư thất không có ván cửa cũng rất thích hợp.

Chỉ cần mấy con muỗi không cắn quá mức nhiệt tình, vậy thật ra cũng không tệ lắm. Thư đồng xấu số không khỏi trong lòng không ngừng tự an ủi chính mình.

4. Chương 4

Giữa mùa hè ngủ một đêm trong căn phòng không có gì che đậy, có thể đoán ra kết cục của Tam Mộc sẽ như thế nào, đây thật là một điều đáng buồn, thật giống như trong một đêm bỗng dưng biển báo.

“Oa, Tam Mộc, ngươi tốt cuộc báo nha!” Thanh âm vui sướng khi người gặp họa vang lên trên chóc, không cần xem cũng biết xuất ra từ miệng của kẻ nào.

“Ôn thiếu gia, hại ta thành thế này lương tâm của ngươi không cảm thấy bất an sao?” Nghiến răng nghiến lợi trừng mắt liếc hắc.

Đi ra cửa phòng rửa mặt chải đầu Đường Bình Bình quét mắt nhìn thấy tiểu thư đồng đáng thương, thân nhiên nói, “Tìm người đến sửa chữa cửa đi!”

“Thiếu gia.... Ô.... vẫn là cậu tốt nhất.” Tam Mộc hộc mắt hàm chứa lệ nóng vừa định nhào tới làm nũng, lại bị một bàn tay to nắm chặn lại, hơn nữa còn bị ném sang một bên hóng mát.

“Ôn thiếu gia, ngươi mưu sát hắc!” Tiểu thư đồng bị ném sang một bên phát ra tiếng lên án, sờ sờ cái mũi đáng thương của mình đứng dậy, cầm giận bất bình quát mắt nhìn Ôn Học Nhĩ.

“Không được ôm hắc, không được nhào vào lòng hắc, nhớ kỹ.” Hung hăng ra lệnh cảnh cáo, sau đó cười giống như mèo đi tới người đang ở bên cạnh giếng nước rửa mặt.

“Đường huynh, nếu không ta giúp ngươi rửa?”

Đường Bình Bình lạnh lùng liếc hắc một cái, lắc đầu sau đó nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ, đồng thời ra sức súc miệng, xong lập tức rời xa giếng nước.

“Đường huynh, ngươi như vậy sẽ làm tổn thương đến tâm hồn yếu đuối của ta.” Ôn Học Nhĩ nửa thật nửa giả ôm lấy ngực nhú mào.

“Tây Thi là mỹ nữ.” Hắc thân nhiên trần thuật một chuyện thật.

“Ta cũng là mỹ nam nha!” Ôn Học Nhĩ không chút nào khiêm tốn nói.

“Tây Thi ôm ngực tích xưa đã có, cho dù có bắt chước cũng chỉ là Đông Thi hiệu tằm (*), duy độc chưa từng nghe qua mỹ nam ôm ngực nhú mào, Ôn huynh có nghe qua sao?”

(*) Đông Thi hiệu tằm: ý nghĩa là bắt chước bừa; học đòi một cách vụng về; cóc đi guốc, khỉ đeo hoa (Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhìn mặt vì cơn bệnh bẩm sinh gầy vò, lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhìn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa)

Trong bông có kim, tiểu lý tàng đao, quả nhiên tính cách ác liệt của hắc là trời sinh, Ôn Học Nhĩ dùng sức vặn xoắn bộ khăn để phát tiết phần uất trong lòng.

“Tam Mộc, nấu cơm đi, ta không phản đối ngươi chờ lúc ta ăn cơm lại tiếp tục nguyên rửa hắc.”

Ánh mắt bất mãn của Ôn Học Nhi lập tức bắn về phía Tam Mộc.

“Ta ăn cơm xong lại nguyên rửa tiếp.” Tiểu thư đồng ra sức cam đoan.

Đường gia chủ tỏ đều đáng đánh đòn, bất quá, hẳn chỉ có thể tấu Tam Mộc.

“Oa.... Thiếu gia cứu mạng!”

“Cư nhiên dám nguyên rửa ta, ta tấu!”

Nhìn hai người lại kịch liệt công kích, Đường Bình Bình nhún nhún vai, không thèm để ý tự hưởng đại môn đi tới, lúc này vẫn là đi bờ sông tản bộ tốt lắm, nhắm mắt làm ngơ đi!

Gió sớm mang theo không khí tươi mát, cảm giác thập phần sảng khoái.

Dọc theo bờ sông đi tới, có thể nhìn thấy một cánh đồng cỏ rậm rạp, tươi tốt, hẳn ngừng lại, sau đó ngồi xuống đất thưởng thức khung cảnh sơn thôn bị sương mù bao phủ.

Bỗngưng một đạo bạch quang xuất hiện, nguyên bản một con rắn đốm hoa đang phun lưỡi tiếp cận Đường Bình Bình, phần đầu đột nhiên bị cắt đứt làm cho rắn không khỏi sững sốt.

“Bình cô nương bị sợ hãi.”

Đường Bình Bình khiếp sợ quay đầu lại thì thấy một gã tử y võ sĩ đang quỳ gối phía sau nàng, thần thái cung kính thỉnh an, trong lòng không khỏi than thầm, cái này nàng thật là đã bị kinh hách.

“Cách biệt nhiều năm, cô nương vẫn khỏe.”

Nếu vĩnh viễn không nhìn thấy các người, ta sẽ phi thường khỏe, nàng âm thầm cảm khái.

“Một địa phương hẻo lánh như vậy cũng một người có thể tìm được.” Đường Bình Bình trong lòng ngũ vị tạp trần (*) a!

(*) Ngũ vị tạp trần: mặn, ngọt, chua, cay, lạt, cả năm vị hỗn hợp với nhau, không phân rõ được vị nào, dùng để hình dung tâm tình khổ sở, khó chịu nói không nên lời.

Tử y võ sĩ gục đầu xuống, thành thật nói, “Hôm qua thuộc hạ trên đường đi ngang qua chợ, nghe thấy có người hô to tên cô nương, vì thế mới có thể tìm được hành tung của cô nương.”

Là ảo giác sao? Tử y võ sĩ vung trộm nâng mắt lên, phát hiện Đường Bình Bình thần sắc vẫn như thường ngồi yên tại chỗ, nhưng mới vừa rồi hẳn rõ ràng nghe thấy tiếng hai hàm răng đang nghiền vào nhau.

Cực hận! Nguyên lai thật là bị cái tên đại khổng tước kia làm bại lộ hành tung, thật muốn hung hãn cắn hẳn một cái, nàng phải vất vả lắm mới giành được tự do.

“Thái quân có lệnh, thỉnh cô nương mau chóng hồi phủ.”

“Nếu muốn về, ta còn trốn làm gì.” Nàng bắt đầu dĩ thử dài.

“Cô nương đây là làm khó thuộc hạ.”

Nàng xem tử y võ sĩ thái độ thủy chung vẫn cung kính, “Vậy người không phải đang làm khó ta sao?”

Tử y võ sĩ nghe vậy không khỏi trầm tư, đúng vậy, hẳn đang làm khó Bình cô nương, bọn họ đàn tử anh so với bất luận cái gì đều hiểu rõ Bình cô nương vì sao phải rời nhà trốn đi.

“Vậy thuộc hạ đắc tội.” Nghĩ đến tự thân sứ mệnh, tử y võ sĩ cường ép gạt bỏ cảm giác không nỡ ở trong lòng.

“Thật sao? Người cho rằng chỉ bằng vũ lực là có thể mang ta trở về sao?”

Tử y võ sĩ chần chờ.

Trên mặt của Đường Bình Bình lộ ra một nụ cười nhạt đến không thể nhận ra, thanh âm cực nhẹ cực đậm, “Muốn thử xem uy lực của bạo vũ lê hoa châm không?” Nàng chậm rãi bước về trước một bước, tử y võ sĩ lập tức lui về sau ba bước có thừa.

“Cô nương đã nghiên cứu chế tạo thành công?” Tử y võ sĩ thái dương bắt đầu thăm ra mồ hôi lạnh.

“Cũng đủ để đã thương người.” Nàng cười nhẹ, vẻ mặt sung sướng tràn đầy tự tin.

“Thuộc hạ sẽ không buông tay.” Lộn vài vòng về phía sau né tránh, thanh âm của tử y võ sĩ từ xa xa truyền đến.

Ý cười trên mặt của Đường Bình Bình biến mất, một chút sầu lo hiện lên trên mặt, ngay cả một sơn thôn hẻo lánh như vậy cũng bị bọn họ tìm được, về sau phải đi nơi nào ẩn thân mới tốt đây?

“Người là cô nương?” Thanh âm kinh ngạc từ phía sau vang lên.

Đường Bình Bình cực nhanh xoay người lại, liền nhìn đến Ôn Học Nhĩ nửa mừng nửa lo đứng ở sau người, cảm thấy ngẫm bực bội hấn đến từ lúc nào?

“Người không phải nam nhân, thật quá tốt!” Ôn Học Nhĩ vui vẻ cười rộ lên, hấn yêu thương không phải là nam nhân, là nữ nhân. Ha ha, thật quá tốt!

“Không được ôm ta....” Nha, nàng sớm biết sẽ có loại kết quả này, tức giận trừng cái tên nam nhân đang ôm chặt chính mình, hấn rốt cuộc có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân không!

Dùng sức ôm chặt người trong lòng, hấn hưng phấn kêu lên, “Bây giờ ta ôm người sẽ không sợ ánh mắt khinh bỉ của thế nhân.”

“Nhưng ta sẽ khinh bỉ người.” Nàng cắn răng.

“Không sao cả, người cứ việc khinh bỉ, chỉ cần để cho ta ôm người là được.” Ôn Học Nhĩ thật không biết thẹn nói.

Nếu thật sự có bạo vũ lê hoa châm, nàng nhất định không chút do dự đối phó với cái tên nam nhân da mặt dày cui này, nhất định!

“Người đến tốt cùng định ôm tới chừng nào?” Đường Bình Bình thanh âm cực kỳ vô lực, cho dù sáng sớm không khí mát mẻ, nhưng là mùa hè a, hai người cứ thế ôm nhau một hồi lâu cũng không tránh khỏi đổ mồ hôi.

Hơi thở nóng hổi của Ôn Học Nhĩ phun vào gáy nàng, thấp giọng lẩm bẩm, “Thật muốn hôn người.”

Thân mình của Đường Bình Bình lập tức cứng đờ, sau đó không chút khách khí nhấc chân lên đạp xuống, đỏ háo sặc!

“Oa!” Ngay sau đó hấn liền ôm chân bắt đầu nhảy tung tung, bộ dạng cực kỳ giống một con thỏ trắng khổng lồ.

Tầm mắt lơ đãng đảo qua con rắn khi nãy, Đường Bình Bình đi qua cúi người xuống nhặt lên, thịt rắn cực ngon, buổi trưa có thể thêm đồ ăn.

“Có độc hay không?” Ôn Học Nhĩ ôm chân nhảy tới.

“Không có.”

“Nữ nhân không phải đều rất sợ xà trùng sao?”

Đường Bình Bình có loại ảo giác, hấn tựa hồ phi thường hy vọng nàng cũng sợ những thứ đó.

“Nếu người cũng sợ, ta có thể quang minh chính đại ôm người hảo hảo an ủi một chút.”

Quả nhiên!

“Lá gan của ta rất lớn.” Nàng phi thường gắng sức đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của hấn.

“Ta không ngại lá gan của người nhỏ một chút, người không cần miễn cưỡng chống đỡ.”

Nghe Ôn Học Nhĩ đi theo bên người không ngừng lẩm nhẩm, khóe miệng của Đường Bình Bình lặng yên giương lên.

letsenjoytogether.wordpress

Một nơi dừng chân đã lâu tự dừng sẽ sinh ra cảm tình, cho nên cho dù luôn lang thang khắp ngũ hồ tứ hải như Ôn Học Nhĩ khi rời khỏi thôn Hòe Thụ cũng không ngăn được sinh ra lưu luyến, trừ bỏ “Dung nhân cốc” thôn sơn yên tĩnh này chính là nơi hẳn dừng chân lâu nhất.

“Thiếu gia, vì sao nhất định phải đi?” Tam Mộc không hiểu.

Đường Bình Bình khoanh tay nhìn mây trắng ở chân trời, thản nhiên nói, “Nên đến lúc đi tự nhiên phải ly khai.”

Trời xây mây trắng dưới cây cổ thụ, một thân y phục vải thô Đường Bình Bình đón gió mà đứng, im lặng dõi tầm mắt về phía xa xa.

Nàng không xinh đẹp, nhưng ở cùng nàng càng lâu lại càng dễ dàng bị cổ khí chốn yên tĩnh có thể ổn định lòng người trên người nàng hấp dẫn, khiến cho người ta cam nguyện trầm luân vào đó mà không một câu oán hận.

“Chúng ta bây giờ muốn đi đâu?”

“Trước rời khỏi rồi tính sau.” Trong đôi mắt hiện lên một tia ảo não, muốn thoát khỏi sự truy tung của tử ảnh thật phải phí một phen công phu.

Là vì cái tên tử y kia? Khóe miệng của Ôn Học Nhĩ khẽ nhếch lên tươi cười có phần hứng thú, hi hi ha ha vui vẻ tới gần, “Người sẽ không tính vứt bỏ ta đi?”

Đường Bình Bình trừng mắt, liều mạng trừng.

Tam Mộc nhìn không được sờ sờ hai cánh tay nổi da gà, cảm giác Ôn thiếu gia càng ngày càng biến thái, giống như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ăn đậu hủ của thiếu gia, hơn nữa thỉnh thoảng còn dùng ngôn ngữ tiến hành khiêu khích.

“Từ giờ trở đi, ta không quen người.” Nàng gần từng tiếng theo hàm răng bật ra, nàng tuyệt đối không muốn một bên lo lắng tử ảnh truy tung, một bên còn phải lo lắng quan tâm đến sự trong sạch của bản thân, mà rõ ràng cái tên hé ra bộ mặt đầy hoa đào này lại cứ cố tình động tay động chân trên người một kẻ dung mạo tầm thường như nàng, thật sự không có đạo lý.

“Tiểu Bình Bình, ngươi không nhẫn tâm tới vậy đi?” Hắn lập tức bày ra một bộ lỗ chân chực khóc, vươn ngón trở với ngón cái nhẹ nhàng giật giật ống tay áo của Đường Bình Bình, sợ hãi nhìn nàng nói, “Ngươi muốn ăn xong quýt nợ, đáng thương một kẻ xinh đẹp như hoa ta cứ nhiên gặp phải một kẻ không...”

Nhẫn, nàng nhẫn.... Tuy rằng nhẫn thật sự rất vất vả.

“Thiếu gia, cậu thật sự...” Tam Mộc ánh mắt lên án dừng lại trên người của chủ tử.

“Ta không có.” Nàng có thể đem một đại nam nhân như hắn làm gì, hơn nữa đại nam nhân này còn là một cao thủ võ lâm người mang tuyệt kỹ.

“Rõ ràng là có, từ lần đó lúc đang tắm đem người ta xem trống trơn, chà đạp người ta xong còn thuận tay cầm lấy quần áo của người ta đi, từ lúc đó bắt đầu, người ta liền đối với ngươi khăng khăng một mực, cưỡng đại không hối hận...” (Cesia:)

Nhẫn, nhẫn.... Nhưng khóe miệng vẫn không thể ức chế bắt đầu run rẩy, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, tần suất càng lúc càng kịch liệt, rốt cuộc không thể nhịn được nữa quát lớn, “Người rốt cuộc có phải là nam nhân hay không?”

“Oa!” Hắn giống như bị kinh hách, lập tức liền ôm chặt lấy nàng, thanh âm run run nói, “Người ta đương nhiên thật xác định chính mình là nam nhân, hơn nữa người không phải đã tự mình kiểm nghiệm qua sao?”

Nàng kiểm nghiệm? Đường Bình Bình trong đầu hiện lên hình ảnh ngày đó hắn từ dưới nước nhảy dựng lên, đầu “oanh” một cái nổ tung, vẻ yêu kiều đỏ bừng nháy mắt nhuộm thắm hai gò má.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng của nàng, Ôn Học Nhĩ lén lút cười trộm trong lòng, môi phun ra nhiệt khí ghé sát vào vành tai xinh xắn của nàng, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới nghe được, “Có phải đang vùng trộm chảy nước miếng hay không?”

“Ôn Học Nhĩ!” Nàng phát điên, ra sức giãy giụa muốn bứt ra khỏi hai cánh tay như gọng kìm sắt của hắn. Tam Mộc trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người giống như bánh quai chèo (*) đang bện vào nhau tiến hành cuộc chiến.

(*) Bánh quai chèo: một loại bánh hình dáng giống như dây thừng bện vào nhau.

Ánh mắt của Ôn Học Nhĩ dần dần trở nên nóng rực, khàn khàn thấp giọng, “Đừng nhúc nhích.”

Đường Bình Bình bị lời nói của hắn dọa hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sung huyết tràn ngập tình dục của hắn, lại nhìn thì thấy hai bên thái dương của hắn thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, lập tức sợ tới mức một chút cũng không dám động dấy. Nhưng hai người thật sự dán quá gần, gần tới mức nàng có thể cảm giác được rõ ràng mỗi chỗ trên thân thể căng cứng mà hắn đang cố cắn răng chịu đựng.

“Làm sao bây giờ? Càng nhìn người càng cảm thấy ngon miệng, sự tự chủ của ta càng lúc càng trở nên bạc nhược rồi!” Hắn chôn mặt vào cổ trắng nõn của nàng phát ra tiếng cười trầm thấp.

Đường Bình Bình không dám nói tiếp, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn hắn, lòng bàn tay đã khấn trương tới mức thấm ra mồ hôi lạnh.

“Yên tâm, ta sẽ nhẫn đến lúc động phòng.” Hắn cười trấn an nàng.

Động phòng? Hắn quả nhiên nghĩ quá xa. Nghĩ đến thân phận của mình, ánh mắt của Đường Bình Bình lâm vào buồn bã, thành thân sinh con cùng nàng không có duyên phận.

Lặng lặng ôm nàng trong chốc lát, Ôn Học Nhĩ mới chậm rãi buông nàng ra, cũng lui về sau ba bước, nhìn nàng ngừ điệu mang theo vài tia trêu chọc, “Nếu người không thả ta thật sợ người bị ghen chết đó!”

Bị hắn vừa nói, Đường Bình Bình mới đột nhiên cảm thấy ngực có chút áp lực, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

Ánh mắt lơ đãng đảo qua phía sau gốc đại thụ, khóe miệng của Ôn Học Nhĩ hơi chút nhếch lên, vẻ mặt tựa như cười mà lại như không. Mới vừa rồi hắn cảm thấy một cỗ sát khí, đoán ra được có kẻ phi thường bất mãn phương thức mà hắn đối với “Bình cô nương” của bọn họ.

“Tam Mộc, đi thôi!” Đường Bình Bình nhanh chóng thu hồi tâm trạng phiền loạn của mình, phục hồi sắc mặt phân phó tiểu thư đồng.

“Vâng.” Ánh mắt quỷ dị của Tam Mộc cứ đảo qua đảo lại giữa hai người, tổng cảm thấy tựa hồ có cái gì trở nên không giống.

Một hàng ba người chậm rãi lên đường, tử y vô sĩ từ trên cây lộn người nhảy xuống đất, nhú chặt mày nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, một lúc sau giơ lên tay phải, một cột khói màu tím nhạt bay thẳng lên trời.

letsenjoytogether.wordpress

Trên thảm cỏ xanh biếc như ngọc bích nằm một vị áo lam nam tử tuấn mỹ vô trù, bởi vì ánh nắng mặt trời rọi thẳng xuống mà hơi nheo lại mắt, không chút để ý ngắm nhìn thân ảnh đang đứng lặng hồi lâu ở lối rẽ, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười nhợt nhạt như có như không.

Vải dệt mặc dù thô, nhưng cắt may vừa vặn. Mà y phục vải thô mặc trên người của Đường Bình Bình không những không có vẻ bần hàn, ngược lại càng làm nổi bật lên cổ khí chất tĩnh lặng độc đáo quanh thân.

Bất quá, trong đôi mắt phương khếp hờ hiện lên một tia trêu tức, dáng người của nàng cùng với tên quả thật chuẩn xác, Bình Bình – trước cũng bình, mà sau cũng bình. Cũng khó trách hắn lúc trước lại lầm lẫn, bộ ngực của nàng không cần buộc chặt cũng đã bằng phẳng không khác gì nam tử, cách nói chuyện hành sự lại cẩn thận che giấu, thái độ ung dung phóng khoáng, thật đúng là lừa hắn thắm.

“Bình đệ, muốn đi đường nào cũng cần suy nghĩ lâu vậy sao?” Lâu đến hắn đã muốn hảo hảo ngủ một giấc, phơi nắng dưới thái dương quả thật cũng thoải mái, đồng thời cũng rất — nóng.

“Đúng đó, thiếu gia, ta phơi nắng đến cả đầu đều choáng váng, cậu rốt cuộc chọn xong chưa?”

Hai tay chống sau đầu, Ôn Học Nhĩ khẽ cười nói, “Tam Mộc, người tốt xấu còn có vài miếng lá che nắng, trong khi công tử nhà người trên đầu chẳng có cái gì kìa!”

Tam Mộc ngẩng đầu nhìn hai nhánh cây rập rập cầm trong tay, bĩu môi nói, “Thì sao, căn bản chẳng có chút hữu dụng.”

“Aizzz!”

Một tiếng than nhẹ dạt ra khỏi cánh môi, đôi mày tinh tế khẽ nhíu lại, “Năm chỗ rẽ a!”

“Nhiều lối rẽ chẳng phải vừa đúng lúc sao? Ngược lại người tại sao lại buồn rầu?” Lòng của nữ nhân quả nhiên như mò kim đáy biển, thật khó nắm bắt.

“Nhưng chúng ta chỉ có ba người!”

“Hử?” Ôn Học Nhĩ đề phòng nhìn chăm chăm vào nàng.

“Còn thiếu hai người.”

“Hử?” Giọng mũi tăng thêm, mày kiếm nhíu lại.

Tầm mắt của Đường Bình Bình chậm rãi dời về phía thân ảnh cao to đang nằm trên mặt cỏ, đôi con ngươi lóe sáng có chút chói mắt.

Ôn Học Nhĩ không hiểu sao cảm thấy sau gáy đột nhiên có chút lạnh, ánh mắt này của nàng quá giống! Rất giống với diêm báo trước mỗi khi tiểu sư muội chính người.

“Nghĩ cũng không cần nghĩ.” Hắn giành trước mở miệng cự tuyệt.

Đường Bình Bình khẽ nhíu mày, chậm rãi đi tới trước mặt hắn ngồi xổm xuống, khoe môi khẽ câu lên.

Oa! Càng giống! Ôn Học Nhĩ vội vàng ngồi bật dậy, mũi chân điểm một chút liền bay lên cành cây đại thụ cách đó ba trượng, cẩn thận thò đầu ra từ trong đám cành lá rậm rạp, “Người khẳng định họ Thẩm.” Bằng không ít nhất thì cũng cùng với tiểu sư muội có mối quan hệ họ hàng thân thích trong vòng tám đời.

Đường Bình Bình đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó không chế không được một cổ buồn cười nẩy lên trong lòng, xem ra hắn nhất định từng bị tiểu sư muội của hắn chính thật thẩm.

“Ta họ Đường.” Nàng lại nhắc lại. “Người trước xuống đây, ta có chuyện muốn nói.”

“Biểu tình của người tràn ngập cam bẫy.”

“Người đa tâm.”

“Tuyệt đối là đúng, đây là kinh nghiệm ta bị chính nhiều năm tổng kết ra được.”

“Vậy quên đi.”

Ó? Dễ dàng như vậy liền bỏ qua? Ôn Học Nhĩ nhất thời có loại cảm giác bị lừa bịp.

“Tam Mộc, đi ra.”

“Đến đây, thiếu gia.” Tam Mộc vội vàng ném xuống nhánh cây trên tay đuổi tới.

“Từ hôm nay trở đi chúng ta mỗi người mỗi ngả.”

“Thiếu gia!” Hắn kêu lên thảm thiết.

“Đây là khế bán thân của người.” Nàng từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đưa qua.

“Thiếu gia không cần ta.” Tam Mộc cực kỳ ai oán.

“Bởi vì ta đang phải chạy nạn a.” Nàng thở dài.

“Chúng ta cùng chạy.” Ánh mắt của Tam Mộc tỏa sáng lấp lánh, thập phần kiên định mang theo tín niệm đồng sinh đồng tử.

“Đây là chạy nạn nha.” Đường Bình Bình nhắc lại, như thế nào vẻ mặt của hắn lại hưng phấn đến thế?

“Đúng vậy, ta quả nhiên không theo sai chủ tử. Thiếu gia là thâm tàng bất lộ vô lâm cao thủ, lúc này bị người xấu đuổi giết, ta càng phải thề sống thề chết đi theo.”

Nghẹn hòng trần trời nhìn về mặt kích động giống như đang lên kế hoạch trong đầu của Tam Mộc, Đường Bình Bình nhất thời á khẩu không thể đáp lời, có lẽ ngay từ ban đầu nàng không nên thu dưỡng thư đồng này.

“Đúng đó, mọi người cùng nhau làm bạn mới có ý tứ, gặp khó khăn cùng nhau giải quyết ít nhiều cũng so hơn với một Chư Cát Lượng.” Ôn Học Nhĩ từ trên cây phi thân bay trở về, vẻ mặt rõ ràng là “Ta nhất định bám theo người”.

Đường Bình Bình không nói lời nào lấy trong tay áo ra năm viên gì đó màu đen.

“Oa!” Ôn Học Nhĩ khoa trương hét to một tiếng, nàng như thế nào cùng tiểu sư muội giống nhau, tùy thời lúc nào cũng có thể từ trong người lấy ra một ít viên thuốc gì đó.

“Dem năm viên đạn pháo này đến cách xa ít nhất năm mươi dặm phóng.”

“Người muốn vứt bỏ ta.” Hắc khẳng định nói.

Đường Bình Bình liếc hắc một cái, khẩu khí thật lạnh nhạt cũng thật trầm tĩnh, không có gì chột dạ, “Khinh công của người nghe nói trên giang hồ hiếm có đối thủ.”

“Có nha, Tô đại cô nương chính là một kinh địch.” Hắc thành thật báo cáo.

“Đạp nguyệt vô ngân quỹ kiến sâu Tô đại cô nương tất nhiên là cao thủ, nếu không sẽ không gọi là “Đạp nguyệt vô ngân”, nhưng cũng không thể phủ nhận khinh công của người trên giang hồ cũng nằm trong bảng xếp hạng mười người đứng đầu.”

“Lúc người tâng bốc ta cũng không cần đạp thêm một cước à?” Hắc cực độ không hài lòng.

“Sự thật là thế.”

“Nhưng là ta khó chịu.” Hắc lầm bầm.

Đối với giọng điệu của hắc giống như tiểu hài tử đang cáu bẳn, nàng cố ý lựa chọn làm ngơ, nếu không nàng nhất định sẽ cười ngất, “Một câu, người rốt cuộc có hỗ trợ hay không?” Cuối cùng nhàn mày hướng về phía hắc, giống như không giúp liền đoạn tuyệt quan hệ.

Oa a, nàng đều đã nói thế hắc dám không giúp sao? Ôn Học Nhĩ vẻ mặt cực kỳ đáng thương tiếp nhận viên pháo thuốc, “Tiểu Bình Bình, người phải thề là sẽ không vứt bỏ ta tìm niềm vui mới nha.”

Tam Mộc nhin không được chà xát hai cánh tay, thần thái của Ôn thiếu gia thật ghê tởm, làm hại hắc toàn thân đều nổi da gà.

Đường Bình Bình không hé răng.

“Người không thề đại biểu người muốn đi tìm niềm vui mới, ô làm sao lại không có lương tâm như thế.”

Hắc thật là nam nhân sao? Hắc đại khái sinh sai giới tính đi, đối mặt với bộ dạng uốn éo làm bộ làm tịch của Ôn Học Nhĩ, Đường Bình Bình cũng chỉ có thể rút ra kết luận như vậy.

“Tiểu Bình Bình ——” Ôn Học Nhĩ lại gào thét.

Không cần suy nghĩ liền cầm lấy gánh nặng trên vai Tam Mộc nhét vào lòng Ôn Học Nhĩ, “Người mang theo cái này, được rồi chứ?” Như vậy có thể xem như cam đoan đi!

Ôn Học Nhĩ lập tức tươi cười đầy mặt, “Được được, nơi này chính là toàn bộ gia sản của người.”

“Vậy còn không mau đi?”

Thẳng cho đến thân ảnh của Ôn Học Nhĩ mất hút khỏi tầm mắt, Đường Bình Bình mới quay đầu thét to với thư đồng, “Tam Mộc, đi thôi.”

“Chúng ta không đợi Ôn thiếu gia sao?”

“Nếu phải đợi hần, ta cần gì bảo hần đi phóng pháo hiệu.”

Tam Mộc nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

“Nhưng, hành trang của chúng ta làm....”

“Có tiền còn sợ mua không được sao?”

Nói cũng đúng nha, vẫn là thiếu gia thông minh.

Đợi ặt trời lặn ở Tây sơn, mỗi vị mỹ thư sinh hoàn thành nhiệm vụ trở về nhìn đến ngã năm đường trống rỗng không có bóng người, không khỏi điên cuồng phát ra tiếng gào rống ——

“Đường Bình Bình, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

letsenjoytogether.wordpress

Lỡ tai có chút ngứa, đưa tay sờ sờ, lại nhìn phía sau tiểu thư đồng, Đường Bình Bình tự an ủi mình nhất định là bị ảo giác, không có việc gì không có việc gì.

“Thiếu gia, trời sắp tối rồi, đêm nay chúng ta muốn tá túc ở chốn hoang vu này sao?”

Nâng mắt nhìn rặng mây tía rực rỡ nơi chân trời, Đường Bình Bình nói, “Trời còn chưa đen, chạy nhanh đi thôi!”

“Nhưng chỉ sợ không kịp vượt qua ngọn núi này trời đã tối đen.” Tam Mộc còn thật sự tiến hành phân tích.

Đường Bình Bình liếc hần, ung dung bình thản nói, “Vậy đêm nay tá túc ở nơi hoang dã này đi.”

“A!” Tam Mộc há hốc mồm, chỉ phải nhận mệnh tiếp tục lên đường.

Chim bay muộn màng trở về tổ ấm, ánh chiều tà càng lúc càng phai nhạt dần, sắc trời cũng dần dần trở nên tối đen, thờ ơ nhìn cảnh vật hai bên đường, Đường Bình Bình nhẹ nhàng băng quơ hỏi, “Tam Mộc, nếu là người, biết rõ phía sau có người đuổi theo, người sẽ làm như thế nào?”

“Đương nhiên là chạy trốn chết.”

“Ừm, đây là lẽ thường.” Nàng đồng ý.

“Vậy thiếu gia tính làm thế nào?” Chủ tử nhà hần tuyệt đối không phải thường nhân, điểm này hần thập phần khẳng định.

“Thông thả đi.” Nàng hơi mỉm cười, định liệu sẵn trong lòng.

Hần biết ngay.

“Nhưng nếu bị Ôn thiếu gia đuổi tới, cậu nhất định sẽ thảm.” Trong đầu không tự chủ được hiện lên ý niệm vui sướng khi người gặp họa.

Đường Bình Bình không có hảo ý liếc hần, thản nhiên nói, “Vậy trước đó người sẽ thảm hơn.” Này quạ đen miệng.

Tam Mộc lập tức rụt cổ, mắt đảo quanh bốn phía.

Gió đêm thổi qua cánh rừng, khơi dậy âm thanh xào xạt của cành lá, ngẫu nhiên vang lên tiếng kêu của phi điệp, cũng rất có ý thơ.

“Tịch dương tổng văn quy điều ẩn, thanh phong đới nguyệt trực vân phi.” Chắp hai tay sau lưng, Đường Bình Bình chậm rãi ngâm ra một câu thơ.

“Thiếu gia, cậu thật hưng trí.” Tam Mộc thở dài, thật chẳng có điểm nào giống với kẻ đang đào vong, ngược lại bọn họ còn có vẻ giống như kẻ xuất môn đi xa.

“Trên người người có đánh lửa không?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Không rời khỏi người.” Hần lập tức từ bên hông lấy ra để chứng minh.

“Biết săn thú rừng làm món ăn dân dã không?”

Tam Mộc hồ nghi nhìn chủ tử, chần chờ mở miệng, “Thiếu gia, cậu không phải muốn ta đi săn thú nướng ăn đi?”

“Thật thông minh.”

Tam Mộc vẻ mặt đau khổ nói, “Ta trước kia chỉ biết trộm gà vịt.” Ở thành trấn lớn xin ăn, không cần tới cái gì kỹ năng sống dã ngoại a! Sớm biết sẽ có ngày “hoàn lương”, hẳn nhất định sẽ bồi dưỡng một chút kỹ năng, cũng không đến mức gặp phải quần cảnh như hôm nay.

Lơ đễnh nhún vai, Đường Bình Bình thần sắc thông dong nói, “Cùng lắm thì bụng đói thôi.” Lương khô đều ở trong bao quần áo, mà gánh nặng thì đã đưa cho người ta, bỏ một bữa cũng là không có biện pháp trong biện pháp, dù sao sức ăn của nàng luôn không lớn.

Vẻ mặt của Tam Mộc giống như ngày tận thế đã đến, bởi vì hẳn nhất định có vấn đề lớn. Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa, bụng của hẳn nhất định sẽ chịu không nổi, nhất là đối với kẻ bao tử không dày như hẳn.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, ban ngày rừng cây rậm rạp che bóng, một mảnh xanh um, hiện tại trong bóng đêm lại có vẻ mờ ảo, giống như yêu ma quỷ quái trỗi lên từ địa ngục.

“Hú ——” Xa xa truyền đến tiếng sói tru.

“Thiếu gia, sói...” Tam Mộc bắt đầu phát run.

Chống má nhìn ánh lửa bập bùng, Đường Bình Bình cảm thán nói, “Có đôi khi ta thật hoài nghi người rốt cuộc có thật là xuất thân từ khát cái hay không.”

Tam Mộc ủy khuất tiếp tục thêm củi vào đồng lửa, nhát gan cũng không phải hẳn muốn nha, vả lại sói thật sự rất hung tàn.

“Có lửa sẽ không sợ sói đến.”

“Thiếu gia hiểu biết thật rộng!” Hẳn khâm phục nói.

Đường Bình Bình bĩu môi. Rộng sao? Nàng cũng là từ lúc trốn khỏi nhà mới chậm rãi hiểu biết cuộc sống gian khổ bên ngoài, bất quá điều này cũng không cần nói ra.

Đưa tay sờ sờ bụng, lại nhìn đồng lửa đang “tí tách” cháy, Tam Mộc vẻ mặt đáng thương nhìn chủ tử.

“Đói bụng?”

“Ừ.” Tiểu thư đồng liêu mình gật đầu.

Trong lùm cây cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng động khác thường, hai hàng lông mày thanh tú của Đường Bình Bình khẽ nhướn lên, khóe môi khẽ nhếch, “Tam Mộc, đi xem.”

“Cái gì?” Hẳn trong khoảnh khắc không phản ứng kịp.

“Người không phải đói bụng sao?”

“Đúng vậy.”

“Trong lùm cây có khả năng sẽ có đồ ăn chui vào đấy.” Nàng cười nói.

Ngay sau đó chỉ thấy Tam Mộc lấy tốc độ nhanh nhất lủi qua.

Đó là một con thỏ đáng thương, thật sự phi thường đáng thương.

Tam Mộc dưới ánh lửa kiểm tra ngân châm trên người con mồi, ít nhất có hơn hai mươi châm, quả thật sắp thành một cái mũ gai nhân tạo.

“Thiếu gia, cậu đến tột cùng lấp cái gì ở lùm cây?” Lúc này nhìn thấy chủ tử ngồi ở bên kia không biết làm cái gì, hiện tại nhìn đến con thỏ bị thương, hẳn lại càng hoài nghi.

Đường Bình Bình thần nhiên cười cười, cẩn thận dùng khăn tay lau khô vết máu trên ngân châm, sau đó thu hồi.

“Thiếu gia trên người cậu mang nhiều ngân châm như vậy làm gì?”

“Phòng thân.”

“Là ám khí?” Tựa như không ít người trên giang hồ sử dụng ám khí, mà trên võ lâm dùng ám khí nổi danh nhất chỉ có một nhà, tựa hồ là cùng họ với chủ tử.

“Xem như đi.” Nàng ba phải cái nào cũng được.

Tam Mộc chạy đến bên dòng suối, xử lý con thỏ, một bên phân thân nói, “Thiếu gia, cậu là người trong giang hồ à.” Hoàn hảo bọn họ chọn nghỉ đêm bên cạnh một dòng suối nhỏ, nếu không con thỏ này cũng không có cách nào rửa sạch được.

“Xem như đi.” Đáp án vẫn mơ hồ như trước.

“Vậy y theo ý kiến của thiếu gia, Ôn thiếu gia có tính là võ lâm cao thủ không?”

Đường Bình Bình nhìn ánh lửa lặng yên nở nụ cười, gật đầu, “Tính.” Nếu ngay cả hắc cũng không tính cao thủ, toàn bộ người trên giang hồ có thể xưng cao thủ cũng không nhiều lắm.

“Thiếu gia là cao thủ sao?”

“Ta không có võ công.” Trong lòng nổi lên thần nhiên chua xót, xuất thân từ giang hồ thế gia, cho dù không có võ công cũng trốn không thoát vận mệnh thân là người giang hồ.

Người giang hồ mà không có võ công? Tam Mộc đầu tiên là hoang mang, sau đó chậm rãi lý giải đáp án lúc trước của thiếu gia vì sao lại mơ hồ như thế, có lẽ ngay cả bản thân hắc cũng không rõ ràng lắm chính mình có được tính là một người giang hồ chân chính hay không.

5. Chương 5

Tửu quán trà lâu từ xưa chính là nơi tập hợp và phân tán tin tức từ bốn phương, muốn nghe ngóng được các lộ tin tức mới nhất nhanh nhất đầy đủ nhất, nhất định phải thường xuyên ghé vào nơi này.

Mỗi ngày buổi trưa qua đi, “Nhàn Tình Các” của Thanh Liễu trấn cũng đều tiếng người ồn ào, tin đồn bay tứ tung, đương nhiên trong đó cũng không thiếu những tin tức có giá trị thực, cách đó mấy trượng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng xôn xao ầm ĩ trong đại sảnh.

“Tự cho là thiên hạ phong lưu vô song song tuyệt thư sinh, bởi vì buông lời trêu chọc Đường lão thái quân tuổi đã qua bán trăm nhưng phong vận vẫn như xưa, cho nên bị Đường môn truy nã.”

“Phụ –” An tọa ở trong góc trà lâu một vị thư sinh vừa mới uống vào miệng ngụm trà lập tức thành tán hoa trạng toàn bộ phun ra.

“Thiếu gia, thiếu gia, cậu đừng sắc.” Bên cạnh tiểu thư đồng lập tức sẵn sàng đưa khăn cho hắc lau. Đường Bình Bình mắt nhìn đắm đắm vào một bàn đầy người đang ba khoa khoác lác ở chính giữa đại sảnh, cho đến hôm nay nàng xem như chân chính kiến thức được cái gọi là nghe nhầm đồn bậy, càng đồn càng thái quá. Trong vòng chưa đến một tháng, nàng đã nghe được ba mươi bốn mươi phiên bản có liên quan đến tin tức song tuyệt thư sinh bị đuổi giết, nhưng tính bản nghe được hôm nay mới là bản khủng bố nhất.

Nghe nói song tuyệt thư sinh câu dẫn thê tử của bạn chí cốt Đường Phóng, hai người trở mặt thành thù, Đường Phóng bởi vì vậy mà phát động ngàn dặm truy sát đối với bạn chí cốt ngày xưa.

Lại nghe nói kỳ thật là vì Ôn Học Nhĩ quá mức trực tiếp cự tuyệt tình yêu của mỹ vị thiên kim Đường môn, cho nên mới khiến hắc bị huynh đệ tỷ muội của Đường gia tiểu thư truy sát đến chân trời.

Trong đủ các lời đồn đãi thì quái đản nhất chính là lời đồn nàng vừa mới nghe được, phiên bản Ôn Học Nhĩ đùa bốn Đường lão thái quân.

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật, nếu không thì làm sao ngay cả năm mươi năm qua chưa từng xuất hiện trên giang hồ Đường môn Tử Ảnh đều xuất động.”

“Nói cũng phải, Tử Ảnh chẳng những là thị vệ cận thân của lãnh đạo tối cao của Đường môn, còn là tinh anh trong tinh anh của Đường môn, trừ phi sự tình có liên quan đến đại sự Đường môn nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không hiện thân trên giang hồ.”

Giang hồ quả nhiên không có gì là bí mật, ít nhất thì không có gì là vĩnh viễn bí mật, đây chính là tiếng lòng lúc này của Đường Bình Bình, Tử Ảnh bao nhiêu năm không hiện thân trên giang hồ, ngay cả người của Đường môn cũng không nhớ rõ, mà những người khác trong chốn giang hồ hiển nhiên còn nhớ rõ ràng hơn so với bọn họ.

“Có người nghe được từ vô lâm vạn sự thông, nghe nói là năm mươi năm trước Tử Ảnh hiện thân trên giang hồ là vì hiện tại Đường lão thái quân.”

“Thật sao? Nói nhanh chút coi.”

Đường Bình Bình kinh ngạc nhướn mày, là thật sao?

“Nếu là giả, vạn sự thông cũng sẽ không bị Đường môn cảnh cáo.”

“Ha, vạn sự thông nếu là kẻ sợ phiền phức cũng sẽ không trở thành quyền uy tin tức trong chốn giang hồ.”

“Đây là đương nhiên, nghe nói bối cảnh sau lưng của vạn sự thông tương đối cứng rắn, xem ra song phương đều thật lợi hại, thế lực ngang nhau không ai nhường ai!”

“Chính xác! Sự muội của song tuyệt thư sinh nghe nói là Cái Bang bang chủ phu nhân của thiên hạ đệ nhất bang, nếu Ôn thiếu hiệp thật sự làm vậy, tuyệt đối có trò hay để xem.”

Nhân ngôn đáng sợ, thật sự là nhân ngôn đáng sợ!

Đường Bình Bình không ngừng cảm khái ở trong lòng, đột nhiên đối với chuyện thưởng thức trà mất đi hứng thú.

“Các người cũng quá mức dây dưa, bắt quá cũng chỉ là nói lỗ miệng, đại danh鼎鼎 lấy Đường môn Tử Ảnh có tất yếu phải ngàn dặm truy sát chúng ta hay không?”

A? Giọng nói thật dễ nghe, tựa như âm thanh tuyệt diệu của đại châu tiểu châu rơi xuống bàn ngọc!

Đường Bình Bình không khỏi hướng tầm mắt ra phía ngoài cửa, nhìn thấy năm tên Tử Ảnh đang bao vây một đôi phu phụ, vị phu nhân áo trắng như tuyết, đầu đội mũ che, trong lòng còn ôm một đứa trẻ sơ sinh, trạng thái của nàng lại là một vị tuấn nữ thư sinh tràn ngập văn nhân hơi thở. (Cesia: Cặp này chính là nhân vật chính trong quyển thứ hai của hệ liệt “Nương tử tạm khoan dung”)

“Ô đại cô nương sợ là không phải nhất thời lỗ miệng đi, người căn bản chính là gặp người liền kể.”

“Ồ, đại khái là con người của ta miệng giấu không được bí mật.”

“Sự tình liên quan đến danh dự của thái quân, thái độ quá mức khinh suất của cô nương chính là nỗi ô nhục lớn nhất của Đường môn.”

“Lý do thoái thác này cũng quá nghiêm trọng đi, Đường lão thái quân vẫn là một trong những vị tiên bối mà Doanh Tụ bội phục.”

Ánh mắt của Đường Bình Bình nháy mắt sáng ngời, chẳng lẽ nàng chính là nổi tiếng trên giang hồ đập nguyệt vô ngân quỹ kiến sâu Tô đại cô nương? Trong lòng không khỏi một trận nhảy nhót. Nàng đối với vị nữ tử có ân báo ân có cừu báo cừu, mặc sức tung hoành giang hồ này vẫn vô cùng sùng bái, không thể tưởng tượng được có thể nhìn đến nàng bản nhân, bởi vì cho tới nay hành tung của Tô Doanh Tụ luôn mờ hồ không chừng.

Nghe nói từ khi Tô đại cô nương gả cho Giang Nam Kỳ phủ thiếu gia, hành vi đã bất phóng túng, thật lâu không lại gây sóng gió, nhưng đương nhiên là chỉ đại sóng gió, gió nhỏ sóng nhỏ nhưng thật ra vẫn nghe thấy.

“Nhưng giang hồ vạn sự thông cũng không nói như thế.”

“Hắn nói thế nào?” Giang hồ vạn sự thông chính là cậu của Tô Doanh Tụ, cho nên nàng phi thường hiếu kỳ hẳn đến tột cùng đã nói gì.

“Hắn nói là người lấy kiếm bức hắn tiết lộ giang hồ bí mật.”

Nàng chỉ biết là như thế, Tô Doanh Tụ không cho là đúng nhưn vai, “Nếu hắn đã nói vậy liền đại biểu chuyện ta nói là thật, sự thật chính là sự thật, cho dù có muốn liều mạng giấu giếm người trong thiên hạ, một ngày nào đó cũng sẽ bị tiết lộ. Sớm biết sẽ có ngày này, Đường lão thái quân năm đó không nên làm loại sự tình này a!”

“Tô đại cô nương –” Thanh âm ẩn ẩn lộ ra lời đành chi nộ.

“A, thật hổ thẹn, nhất thời nhanh mồm nhanh miệng đụng đến chỗ đau của Đường gia.”

Nhìn theo bóng trắng nhẹ nhàng lôi kéo thư sinh bên cạnh phi thân bay đi, đuôi lông mày khước mắt của Đường Bình Bình toát ra nồng đậm ý cười. Có thể làm cho Tử Ảnh tức giận đến thế, chỉ sợ cũng chỉ có Tô đại cô nương mới có thể làm được.

“Thấy chưa, chuyện năm xưa của Đường lão thái quân tuyệt đối là thật.” Trong trà lâu kẻ vừa rồi lớn tiếng đàm luận tin tức giựt gân của giang hồ, khẩu khí có vẻ đắc ý dạt dào.

Đường Bình Bình hơi nghiêng đầu, tưởng tượng năm đó thái quân tuổi trẻ mỹ mạo vì tình yêu mà chấp nhận bỏ trốn thiên nhai, nguyên lai thái quân hành vi cũng từng táo bạo, liều lĩnh như thế, chỉ có điều tại sao tình hình hiện tại của Đường môn lão thái quân lại lạnh như băng bất cận nhân tình?

Thiếu gia đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì? Ý nghĩ của Tam Mộc lúc này hoàn toàn giống như một bức tượng cao hai trượng không thể sờ tới đầu của nó (ý nghĩa của câu này chính là không thể hiểu rõ), hắn chỉ biết kể từ lúc rời đi trà lâu, thiếu gia vẫn một bộ đắm chiêu suy nghĩ, vừa rồi thiếu chút nữa còn đụng vào cột đá buộc ngựa trước cửa khách điểm.

“Thiếu gia, thiếu gia –” Không được, nếu không kêu thiếu gia ngừng lại, hắn sẽ bị xe ngựa đang chạy tới tông phải.

“A?” Đường Bình Bình từ trong suy nghĩ hoàn hồn trở về, vừa nhấc đầu liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang chạy như bay tới, bản năng lập tức tránh qua một bên, xe ngựa cơ hồ khẩn cấp lướt qua sát bên người, làm hại nàng kinh ra một trận mồ hôi lạnh.

“Thiếu gia cậu không có việc gì chứ?” Tam Mộc vội vã chạy tới.

“Không có việc gì.” Nàng lẳng lặng né tránh Tam Mộc sờ soạn kiểm tra.

“Không phải tôi nói cậu, lúc đi đường không thể nghĩ đông nghĩ tây, tình huống vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm cậu biết không!”

Đường Bình Bình gật đầu, “Ta đã biết.”

“Thiếu gia, ô...” Miệng của Tam Mộc đột nhiên bị che lại, đồng thời bị kéo vào trong một ngõ nhỏ.

Đường Bình Bình thật cẩn thận theo mép tường thò đầu ra nhìn xung quanh, sợ bị người nhìn thấy.

“Thiếu gia, cậu nhìn thấy ai vậy?” Hắn thầm cầu nguyện trong lòng, trăm ngàn lần đừng là Ôn thiếu gia.

“Ôn Học Nhi.”

Tam Mộc há hốc mồm, không nghĩ tới thật sự bị hắn đoán trúng.

“Đã đi qua.”

Thiếu gia có vẻ như không được vui vẻ cho lắm, Tam Mộc âm thầm nghiên cứu sắc mặt của chủ tử nhà mình.

Cái tên hoa con bướm kia, đi đến chỗ nào hoa đào cũng đều vương a, khó trách trên giang hồ luôn nghe thấy những tin đồn phong lưu của hắn. Mày bắt tri bắt giác cau lại, ngực không hiểu sao có chút chua xót.

“Thiếu gia tại sao lại đi trở về?”

“Câm miệng.” Nàng trầm giọng quát.

Thiếu gia đang tức giận, hơn nữa cơn tức còn rất lớn, Tam Mộc vẻ mặt mờ mịt hoàn toàn không hiểu rõ trạng huống.

Nhưng khi phát hiện thiếu gia đang một đường theo dõi đối tượng, hắn không thể lại tiếp tục bảo trì im lặng, “Thiếu gia, chúng ta không phải muốn trốn tránh Ôn thiếu gia sao? Hiện tại cậu lại tới gần như vậy, vạn nhất bị hắn phát hiện làm sao bây giờ?”

“Nếu còn hỏi nữa ba ngày không cho phép ăn cơm.”

Ba ngày? Một bữa không ăn hắn đã muốn đói chết. Hắn lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Thiếu gia, cô nương bên cạnh Ôn thiếu gia là ai vậy?” Nhưng mà giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, im lặng không tới một khắc Tam Mộc lại mở miệng.

Hỏi nàng? Nàng nếu biết cũng sẽ không đến mức phải tức giận suy đoán quan hệ của bọn họ.

“Không thể lại gần hơn nữa thiếu gia, lại tiếp tục đi tới liền thật sự bị Ôn thiếu gia phát hiện đó.” Tam Mộc liều mạng túm chặt lấy chủ tử không tự giác vẫn đi về phía trước. Ôn thiếu gia thế nhưng là vô lâm cao thủ, khoảng cách quá gần nhất định sẽ bị phát hiện.

Ôn Học Nhi đúng là cười, nhưng tươi cười có chút giả tạo, mang theo điểm qua loa có lệ. Vị cô nương bên cạnh hắn đến tột cùng là ai? Vấn đề lại vòng trở lại điểm ban đầu.

Hắn đang cáo biệt với vị cô nương kia, xem ra tựa hồ có chút thất vọng. Kỳ quái, Đường Bình Bình không khỏi nhũn mày, vì sao nàng lại muốn đứng bên cạnh giải đoán cảm xúc của hắn? Việc nàng cần làm lúc này chính là chạy trốn, bởi vì bị hắn tìm được chẳng khác nào bị người của Đường môn tìm được, nghĩ đến thái độ quân nhất định hiểu đạo lý này mới ra lệnh cho đệ tử Đường môn khắp giang hồ truy đuổi hắn.

“Đừng nhìn, Ôn thiếu gia đã ra khỏi thành.” Tam Mộc buông tay ra, thở một hơi nhẹ nhõm.

Hồng y nữ tử bên cạnh Ôn học nhi lúc này đi tới, bởi vì bị ánh nhìn chăm chú khác thường của Đường Bình Bình mà phân thần nhìn thoáng qua.

Một thư sinh nghèo phi thường bình thường, bên cạnh còn có một tiểu thư đồng khuôn mặt ngăm có vẻ lạnh lợi, thu hồi ánh mắt tiếp tục đi, sau đó giống như chợt nhớ ra cái gì quay phắt đầu lại.

“Đường Bình Bình?” Nàng thử mở miệng, hai người này rất phù hợp với miêu tả của Ôn thiếu hiệp.

“Thiếu gia, nàng ấy nhận thức cậu kìa!”

Sắc mặt của Đường Bình Bình không khỏi biến đổi, túm lấy tay thư đồng quay đầu bỏ chạy. Nàng ta biết nàng là ai, nói cách khác Ôn Học Nhi vừa rồi chính là hướng vị cô nương này hỏi thăm tin tức.

“Thật là đúng.” Hồng y thiếu nữ ngạc nhiên, vẻ mặt dẫn theo điểm kinh ngạc, “Ôn thiếu hiệp, người đang ở trong thành!” Nàng xoay người chạy về phía cửa thành.

letsenjoytogether.wordpress

Trời bất thành linh đổ mưa tầm tã, làm cho người đi đường không thể không tạm lánh tìm chỗ trú mưa.

Một gian miếu đổ nát ven đường nếu là thời điểm bình thường tuyệt đối sẽ không có người nhìn xem nửa con mắt chứ đừng nói là dừng lại nghỉ chân, nhưng hôm nay bỗng dưng kín hết cả người.

Ngôi miếu nguyên bản rách nát gió lùa lại bị đột, được những kẻ dụt mưa ra tay sửa chữa che lại mái ngói, trở thành nơi dừng chân tạm thời để tránh mưa.

Một đạo tia chớp xẹt qua thiên không, tiếng sấm một hồi nhanh chóng nối tiếp một hồi, hai bóng người chật vật chạy vào cửa miếu.

Lại một đạo tia chớp xẹt qua chiếu rõ diện mạo của người tới, một thư sinh bần hàn tướng mạo bình thường cùng với tiểu thư đồng của hắn.

Chạy vào dưới mái hiên, thậm chí chân còn chưa kịp đứng vững, Đường Bình Bình đã bị một bóng người bay vút tới ôm vào trong lòng.

“Bình đệ, ta rốt cuộc tìm được người.”

Hai mắt của Đường Bình Bình bỗng dưng trợn to.

“Ôn thiếu gia!” Tam Mộc phát ra tiếng hét chói tai, theo bản năng trốn ra phía sau cây cột.

“Người cả người đều ướt đầm, phải đổi y phục mới không bị lạnh.” Ôn Học Nhĩ vừa nói vừa không coi ai ra gì đưa tay muốn cởi ra quần áo ướt sũng trên người nàng.

Đường Bình Bình dè dặt hai bàn tay không an phận của hắn, hơi cắn răng nói, “Ta chính mình đổi.”

“Huynh đệ nhà mình làm gì khách khí như vậy.” Hắn tiếp tục mục đích bản thân cởi ra quần áo của nàng.

Phút chốc vang lên một trận đao kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí lạnh lẽo trong nháy mắt tràn ngập trong không khí.

Đường Bình Bình chậm rãi quay đầu quét mắt một vòng xung quanh, lúc này mới bất ngờ phát hiện trong gian miếu đồ nát xuất hiện nhiều khuôn mặt quen thuộc quả thật làm nàng muốn tự sát.

“Ai! Bình đệ, người Đường gia các người thật sự quá mức nhiệt tình, đuổi theo ta chạy khắp thiên nam địa bắc, nếu không phải trong vòng mười dặm chỉ có ngôi miếu đồ nát này là nơi duy nhất có thể tránh mưa, bọn họ đã sớm rút kiếm xông tới rồi.”

Nàng im lặng, bọn họ một khi đánh lên, tuyệt đối sẽ đem ngôi miếu vốn bấp bênh này hủy diệt, nhưng nàng có chút thất vọng bọn họ đã không động thủ, như vậy nàng cũng sẽ không đến nỗi vọt vào nơi này để tránh mưa, trên đời này quả nhiên có tiền cũng khó mua được khả năng đoán trước tương lai a!

“Các chủ, mạnh khỏe.”

Ô? Ôn Học Nhĩ không khỏi trừng mắt nhìn, vì sao ngay cả Đường Phóng cũng phải khom mình hành lễ với nàng, nàng rốt cuộc có thân phận gì ở Đường gia? Hắn dùng ánh mắt hỏi Đường đại công tử.

Đường Phóng thật rõ ràng đem đầu xoay sang một bên, minh xác không muốn nói cho hắn biết đáp án.

“Bình cô nương, mạnh khỏe.” Đây là Tử Ảnh ân cần thăm hỏi.

Ôn Học Nhĩ càng phát ra hồ nghi, có vẻ như ngoại trừ Tử Ảnh người của Đường Môn đều xưng hô nàng là Các chủ.

Cùng ở trong này tránh mưa những kẻ khác càng cảm thấy hoang mang, làm thế nào đồng một người, vì sao có người kêu “Bình đệ”, có người gọi “cô nương”, còn có người xưng “Các chủ”?

Đường Bình Bình thật sự cười không nổi, nghiêm khắc mà nói nàng rất muốn khóc, bởi vì trời đất mệnh mông, vì sao nàng muốn chạy trốn lại khó đến thế?

Ôn Học Nhĩ nhìn xem bàn tay của mình đang để trên vạt áo của Đường Bình Bình, lại nhìn đám người Đường gia phía sau tùy thời đều chuẩn bị xông tới, do dự một lát rốt cuộc vẫn thu hồi hai bàn tay, không khỏi vô hạn cảm khái nói, “Khó được ta muốn hầu hạ người ta một hồi, cứ nhiên lại không ai chịu cho ta cơ hội này.”

Đường Bình Bình nhất thời có chút không biết nên khóc hay nên cười, dưới không khí này hắn còn có tâm tình đùa giỡn.

“Tam Mộc, lấy một bộ y phục cho ta.”

Trốn ở phía sau cây cột Tam Mộc thò nửa đầu ra, lấp bắp hỏi, “Ôn, Ôn thiếu gia, cậu không, không tức giận?” Hắn nghĩ đến Ôn thiếu gia hẳn là phải nổi cơn lôi đình một chút mới đúng.

Ôn Học Nhĩ mày kiếm giương lên, cười nói, “Ta vì sao muốn tức giận, ít nhất hiện tại ta lại tìm được các người, mà lần này các người muốn vứt bỏ ta sẽ không dễ dàng như vậy.”

Đường Bình Bình không thể không cao giọng, “Tam Mộc, y phục.”

“Thiếu gia, vì sao những kẻ mặc tử y đó gọi cậu là cô nương?”

Ôn Học Nhĩ nghe vậy, vô hạn ta thán nhìn tiểu thư đồng bệ ngoại có vẻ lạnh lợi, “Bởi vì thiếu gia nhà người nguyên bản là một vị cô nương hàng thật giá thật a!”

“Khó trách cậu trước kia vẫn muốn cưỡng bạo thiếu gia.” Tam Mộc rút cuộc bình tĩnh đại ngộ, bất quá, hắn vẫn cảm thấy thiếu gia chẳng có chỗ nào giống một cô nương gia, cho nên hắn quyết định vẫn xưng hô nàng là “thiếu gia”.

Không khí nhất thời căng thẳng.

Mặc cho ai cũng đều thấy được, những kẻ mới vừa rút binh khí khi này đối với vị thư sinh tuấn mỹ vô trù kia cực độ phẫn nộ, quả thật là hận không thể dùng ánh mắt trực tiếp lăng trì hắn.

Đường Bình Bình vỗ vỗ trán, có trời mới biết nàng lúc trước nàng ăn phải mê hồn dược gì mới muốn thu nhận Tam Mộc làm thư đồng.

“Oa, thiếu gia cứu mạng...” Tam Mộc bị Ôn Học Nhĩ nhắc lên phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, làm cho người ta nhìn không được phải che kín hai lỗ tai.

Đường Bình Bình xua tay, khẩu khí cực độ bất đắc dĩ, “Ôn huynh, hắn tùy người xử trí, trăm ngàn lần đừng thủ hạ lưu tình.” Danh dự của nàng toàn hủy ở siêu cấp miệng rộng Tam Mộc.

“Thiếu gia ——” Tam Mộc lấy khí thế của Mạnh Khương Nữ khóc đổ trường thành kêu gào, “Tam Mộc sau này không dám nữa, cậu cứu cứu Tam Mộc đi!”

“Bình cô nương, hắn từng bắt kính đối với ngài?” Câu hỏi thốt ra từ miệng của Tử Ảnh trong mắt lộ ra một sát khí mãnh liệt.

“Không.”

“Nhưng thư đồng của ngài —— “

“Cho nên ta mới có thể để cho Ôn huynh thay ta xử trí hắn.” Ánh mắt nàng chuyển hướng Ôn Học Nhĩ, “Trước khi xử lý hắn có thể đem y phục lấy ra không?”

“Thiếu gia cậu thật nhẫn tâm.” Tam Mộc khóc tang mặt.

“Là người mới ác tâm.” Nàng cảm thán.

“Tôi?” Tam Mộc vẽ mặt mờ mịt.

Đường Bình Bình lắc đầu, “Trong sạch của ta thiếu chút nữa bị hủy trong tay người.”

“Còn ta nữa.” Ôn Học Nhĩ có phần khó chịu nói. Chẳng lẽ hắn là nam nhân thì vốn không có trong sạch sao? Tuy rằng hắn phong lưu danh tiếng lan xa, nhưng cưỡng bạo một cô nương? Hắn căn bản không có khả năng làm chuyện đó?

“Nhưng có một đoạn thời gian cậu quả thật cả ngày một bộ sắc lang tùy thời chuẩn bị bỏ nhào vào thiếu gia!” Mỗi vị thư đồng phi thường không hiểu sát ngôn quan sắc tiếp tục thay chính mình biện bạch.

“Tam Mộc, nếu có ngày người chết, nhất định là bởi vì bị ngu ngốc hại chết.” Đường Bình Bình đưa ra kết luận.

Không ít người trong lòng gật đầu đồng cảm.

“Vèo” một tiếng, mỗi nhân không biết tốt xấu bị quăng vào trong mưa để triệt để thanh tỉnh đầu óc.

Thần thanh khí sắc phải phải tay, Ôn Học Nhĩ mỉm cười nói, “Đã sớm muốn đem hắc ném đi.” Thật sự là tinh thần sắc khoái.

Nàng lắc đầu, thương hại nhìn tiểu thư đồng bị mưa to xối mòn mà không dám tiếm vào trốn mưa, khẽ thở dài, “Nhưng nếu hắc sinh bệnh, ai tới chiếu cố ta?”

“Ta.” Hắc sung sướng quăng ra đáp án, lập tức dẫn theo một rừng đao kiếm sáng chói nhắm ngay cổ hắc.

letsenjoytogether.wordpress

Mưa to như trút nước tới mau mà đi cũng mau, mưa dừng, mặt trời phá mây mà ra, diễm dương cao chiếu, người đi đường lại tiếp tục lên đường.

Nhưng có vài kẻ không có cách nào rời đi như mong muốn, tựa như Đường Bình Bình.

Cười khở nhìn những kẻ canh gác ở các lối xuất khẩu, Đường Bình Bình than thầm, xem ra lần này bọn họ hạ quyết tâm không để cho nàng chạy mất.

Nhàm chán đến chết nhai nhai một cọng cỏ khô, cà lơ phát phơ ngồi xổm trước mặt nàng, Ôn Học Nhĩ muốn cười lại không cười nhìn nàng, “Có muốn ta giúp ngươi thoát khỏi bọn họ hay không?”

“Điều kiện gì?”

“Nữ nhân quá thông minh cũng không tốt lắm.” Nhìn tấm gương của Cái Bang bang chủ Phong Thần Ngọc, hắc chỉ biết bản thân kết cục cũng sẽ như thế, bởi vì nữ nhân hắc yêu thương cũng là một kẻ đồng dạng thông minh!

“Quá ngốc sẽ bị nhân lừa.”

“Ta nhưng là thật thành tâm giúp ngươi nha.”

“Ta đây cũng thật thành tâm hỏi điều kiện của ngươi là gì?”

Bốn mắt nhìn nhau, dần dần trở nên có chút ái muội, cuối cùng Đường Bình Bình buộc phải chặt vật thu hồi ánh mắt.

Ôn Học Nhĩ lộ ra nụ cười khoái trá kè sát nàng, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe, “Có phải rốt cuộc phát hiện ta tú sắc khả cơm rồi không?”

Nàng không cần suy nghĩ liền xô hắc ra, tức giận cắn răng nói, “Nhàm chán.”

“Hoàn hảo không phải vô sĩ.” Hắc rất biết cách tự an ủi.

Nàng hết lời.

Hắc lại sáp tới, “Rốt cuộc thế nào?”

“Điều kiện là gì?” Đáp án của nàng vẫn không đổi.

“Không thể lại nghĩ ra biện pháp vứt bỏ ta, ngươi làm được không?” Hai mắt của hắc sáng quắc nhìn chăm chăm vào nàng.

Đường Bình Bình không được tự nhiên xoay mặt sang hướng khác, cưỡng chế tìm đập diên cuồng, lạnh nhạt nói, “Làm không được.” Cùng một chỗ với võ lâm siêu cấp hoa con bướm như hắc thật quá dễ dàng bị người của Đường môn tìm được.

“Ngươi không thể dễ dàng ta một chút sao?” Hắc có chút tức giận bĩu môi.

“Ngươi cũng không phải tiểu hài tử.” Nàng tuyệt đối không dễ dàng ưng thuận hứa hẹn, nhất là loại hứa hẹn chính nàng cũng không thể nắm chắc, đây là nguyên tắc của nàng.

“Nhưng không có sự hỗ trợ của ta, ngươi khẳng định có thể thoát khỏi bọn họ sao?” Hắc giả vờ dẫn dắt từng bước kì thật là chờ nàng cắn câu.

Nàng buồn rầu nhìn những kẻ đó, đuôi lông mày khẽ nhíu. Muốn chạy trốn trong tình cảnh bị canh giữ nghiêm mật quả thật không phải chuyện dễ.

“Cho nên để ta giúp người.”

“Người có khả năng nghĩ ra biện pháp tốt gì sao?” Ánh mắt của nàng tràn ngập hoài nghi.

Hắn không có hảo ý, “Bản sơn nhân tự có diệu kế.”

“Người không cần ta đáp ứng điều kiện gì?”

“Không khác biệt, dù sao ta cũng sẽ không để cho người lại vứt bỏ ta.” Hắn một bộ quả quyết.

Đường Bình Bình không đồng ý nhú mày, nhưng không lại nói tiếp.

Ôn Học Nhĩ lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ, hươu hươu trước mặt nàng.

“Mê hương?” Nàng đoán.

“Thông minh.” Hắn không chút nào keo kiệt khen ngợi nàng.

“Bọn họ họ Đường.” Nàng thiện ý nhắc nhở, người giang hồ đều biết Đường môn ám khí, độc dược xưng thiên hạ vô song.

“Đây là chuyên môn đối phó với người của Đường gia.” Hắn cười đến quỷ dị.

“Nha?” Nàng nhướn mày, trong đầu linh quang chợt lóe bật thốt lên, “Trầm Thất Xảo!”

Ôn Học Nhĩ chỉ cười không đáp, không nói gì tương đương cam chịu.

Nắp bình bật ra, mùi hương sơn trà thoang thoảng chậm rãi phát tán trong không khí, chờ người của Đường môn cảm giác không đúng thì đã toàn thân vô lực không thể nhúc nhích.

“Ôn —— Học —— Nhĩ ——” Đồng dạng không thể nhúc nhích Đường Bình Bình nghiêng răng nghiêng lợi trừng kẻ đang bông chính mình.

“Tiểu nhân có mặt, ngài có gì phân phó?” Hắn cười hì hì, một bộ vô lại.

“Vì sao Tam Mộc không có việc gì?” Nhìn Tam Mộc sôi nổi dựa lại gần, nàng trầm giọng hỏi.

“Bởi vì hắn không thông minh như người.” Ôn Học Nhĩ cười hì hì trả lời, ngu ngốc Tam Mộc cho dù đưa trước cho hắn thuốc giải, hắn cũng không thể làm ra được chuyện gì uy hiếp đến kế hoạch của hắn, nhưng nữ nhân hắn đang ôm trong lòng thì không được, chỉ cần hơi bất lưu tâm một chút sẽ bị nàng phản chính trở về.

“Người ngu thật tốt.” Tam Mộc triệt để lĩnh hội tự lảm bảm với mình.

Cả người mềm yếu vô lực nàng chỉ có thể dùng cặp mắt phun hỏa trừng nam nhân đang ôm lấy mình, âm thầm ở trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của hắn.

“Buông Bình cô nương ra.”

“Buông Các chủ ra.”

“Hoang nghênh tiếp tục đuổi giết.” Mỗ phong lưu thiếu hiệp phi thường đáng đánh đòn lưu lại lời cáo biệt.

“Ta rốt cuộc hiểu được một chuyện.” Đường Bình Bình dùng giọng điệu linh ngộ, tựa như đột nhiên lĩnh ngộ được cao thâm phật pháp.

“Chuyện gì?” Hắn hưng trí bừng bừng hỏi.

“Người cùng Tô đại cô nương hẳn là có họ hàng gần.” Giống nhau có được tiềm chất làm cho người ta muốn đuổi theo truy sát.

Ôn Học Nhĩ bật cười ha ha.

“Tiểu nhân tự nhận công lực thâm hậu còn lâu mới đuổi kịp Tô đại cô nương, đa tạ tán thưởng.”

Trời xanh mây trắng nhân ảnh dần dần đi xa, chỉ còn lưu lại một tràng cười sang sảng quanh quẩn giữa thiên không.

letsenjoytogether.wordpress

Vải dệt bằng chất liệu tơ tằm, bên trong sắc xanh lại ánh lên sắc tím, kiểu dáng đơn giản nhưng cũng không mất đi phần phiêu dật. Dây thắt lưng màu trắng thêu những bông hoa nhỏ li ti màu lam quấn một vòng quanh phần eo tiêm gầy, phía trước đeo một cái đồng tâm như ý kết, chất vải tơ tằm rũ xuống phất phơ theo gió.

Mái tóc bóng mượt như tơ xỏa tung vãn thành một cái lưu vân kế, tóc mai rũ xuống hai bên, cắm vào một cây bạch ngọc trâm đính trên châu, cho dù tướng mạo của nàng nguyên bản cũng không phải xinh đẹp động lòng người, nhưng dưới sự chải chuốt tỉ mỉ cũng lộ ra một cỗ ý nhị bất đồng với thường nhân.

Ôn Học Nhĩ vừa lòng gật đầu mỉm cười.

Nhưng trái lại kẻ bị hấn thay nữ trang, tỉ mỉ ăn mặc chải chuốt Đường Bình Bình lại dùng cái nhìn hàm hàm cảm tức hồi báo hấn.

“Đẹp lắm, tin tưởng ánh mắt của ta.” Hấn ý đồ trấn an sự bất mãn của nàng.

“Đây không phải trọng điểm.” Thanh âm bật ra từ hai hàm răng nghiền chặt của Đường Bình Bình.

“Trọng điểm là gì?” Hấn phi thường tò mò.

“Vì sao là người giúp ta thay?” Cho dù chỉ là thay đổi ngoại sam cũng vượt quá khuôn phép.

“Bởi vì nàng không thể cử động.” Ôn Học Nhĩ theo lẽ thường trả lời.

Nàng không thể cử động là do ai ban tặng? Hỏa diễm hừng hực thiêu đốt ở đáy mắt, phảng phất giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra hốc mắt, “Người đưa cho ta giải dược, ta tự nhiên có thể cử động.”

“Nàng sẽ chạy trốn.” Hấn bắt đắc dĩ gỡ gỡ đầu.

“Chẳng lẽ người tính vẫn cứ vậy hăm ta như thế này?”

“Như vậy cũng tốt.”

Hai hàm răng như bạch ngọc tuyết trắng cắn chặt, Đường Bình Bình thật muốn cắn hai hàm răng của mình vào người của tên nam nhân đáng giận trước mắt.

“Xem ra ta không đáp ứng điều kiện của người là không được.”

“Người đáp ứng?” Ôn Học Nhĩ lòng tràn đầy chờ mong nhìn nàng.

Còn nàng thì hung ác trừng hấn, nàng hiện tại trừ bỏ đáp ứng nàng còn có lựa chọn khác sao?

“Phát thê đi.”

Cái gì? Cư nhiên còn muốn thê? Nàng quả thật muốn cắn người, từ lúc nhận thức kẻ này, tính cách của nàng vốn hướng đến trầm ổn lần lượt bị khiêu chiến, hiện đã muốn gần đến mức bạo phát.

“Xem ra nàng tạm thời vẫn không nghĩ hóa giải dược lực của mê hương trên người, bất quá như vậy cũng tốt.”

“Phát cái gì thê?” Một ngày nào đó nàng nhất định sẽ hung hăng cắn hấn một phen.

“Nếu nàng lại cố ý vứt bỏ ta, chỉ cần bị ta bắt được phải gả cho ta làm thê tử.” Ôn Học Nhĩ một bộ biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Như thế nào lại có chuyện này? Hấn là vô lại à! Đường Bình Bình cắn nhẹ môi dưới, phân tích tình thế trước mắt, nhân ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, xem ra nàng không thể không được.

“Ta Đường Bình Bình lúc này đổi thiên thê, nếu lại vô cớ bỏ rơi Ôn Học Nhĩ, lần sau nếu bị hấn bắt được phải gả cho hấn làm thê tử.” Trong lòng lại đồng thời âm thầm nghĩ, xin thần linh minh giám, đây là con bị buộc phải thê không phải thật tâm.

“Sớm đáp ứng điều kiện của ta thì không cần phải thê.”

Hấn còn để bụng? Đường Bình Bình nhin không được cảm giận mài răng một chút.

“Đưa cho ta giải được.”

“Thuốc này đối với người có võ công mà nói, nhiều nhất chỉ công hiệu một nén nhang, võ công càng cao, thời gian hiệu lực càng ngắn, mà đối với người không có võ công có công hiệu một canh giờ.” Vị tiểu sư muội hành vi quái dị của hần vẫn luôn thích nghiên cứu ra một ít dược vật đặc biệt lấy ra chính người, mà hần chính là kẻ bị hại lớn nhất.

“Cho nên —— “

“Chờ thuốc hết công hiệu nàng tự nhiên có thể động.”

“Tốt lắm.”

“Tốt lắm?”

“Người giỏi lắm.”

“Quá khen.”

Tiếp theo hần đợi nửa ngày cũng không thấy Đường Bình Bình phun ra nửa chữ, không khỏi hết sức hiếu kỳ, hần nghĩ nàng ít nhất cũng mắng hần hai tiếng mới đúng.

“Nàng đang ngủ?” Nàng khép lại mi mắt, bình tĩnh mà an tường, rõ ràng không phải tuyệt diễm giai nhân, nhưng cổ tình lại gắt gao hấp dẫn ánh mắt của hần, làm cho bách hoa cũng tái vô pháp nhập được vào mắt của hần.

Nàng không thèm để ý tới hần, chỉ chuyên tâm nhắm mắt dưỡng thần.

“Nàng hiện tại còn không thể động nha, thật sự không nghĩ để ý đến ta?”

Đường Bình Bình chậm rãi mở to mắt, lãnh đạm nhìn hần, “Uy hiếp ta có lợi gì cho ngươi?”

Ôn Học Nhĩ vén lên vạt áo ngồi xuống bên người nàng, mỉm cười nói, “Ít nhất cũng không buồn chán nha!”

“Thần kinh.” Thật sự rất muốn trợn mắt khinh bỉ hần, nhưng nàng nhịn xuống.

Ôn Học Nhĩ với tay đẩy ra cửa sổ phía sau, nhìn cây cối tươi mát sau cơn mưa, “Cơn mưa này thật sự rất tốt.”

Đường Bình Bình hừ một tiếng, cũng chính bởi vì cơn mưa này làm hại nàng lưu lạc đến tình trạng này.

“Vì sao phải giúp ta thay nữ trang?”

“Ta sợ hai nam nhân ấp áp ôm ôm sẽ chọc cho người chê cười.”

Đường Bình Bình thần sắc không thay đổi nhìn hần, khẩu khí bình tĩnh như trước, “Một nam một nữ trước mặt người khác ôm nhau sẽ không chọc người khác chê cười sao?” Chỉ sợ còn bị nói thành đôi phong bại tục kia!

Ôn Học Nhĩ không thể không thở dài, “Bình nhi, nói thật ra nàng rõ ràng là một nữ tử tuổi đang độ xuân sanh, vì sao tính cách lại trầm tĩnh như thế, nếu muốn khơi dậy cảm xúc của nàng thật không phải dễ dàng.” Chỉ cần nàng bình tĩnh trở lại, muốn nhìn nàng hoa dung thất sắc thật sự là nhiệm vụ khó khăn, làm cho ý niệm khiêu chiến trong đầu hần có tăng vô giảm.

Đường Bình Bình buông xuống mi mắt, trong con ngươi xẹt qua một chút âm đạm, lại cái gì cũng không nói.

“Nàng có phải vẫn luôn mặc nam trang?”

Nàng giương mắt nhìn hần, trong mắt không phải không có kinh ngạc.

Biết mình đoán đúng, Ôn Học Nhĩ không khỏi tâm hoa nộ phóng, “Nhìn ngôn hành cử chỉ ngày thường của nàng thì biết.”

Nàng lạnh nhạt nhìn hần, khóe môi chậm rãi nhếch lên, mở miệng nói, “Trước năm tuổi ta mặc nữ trang.”

Tươi cười của hần cương lại một chút, nàng khẳng định là cố ý.

6. Chương 6

Duy tiểu nhân cùng nữ tử nan dương!

Đây tuyệt đối là chí lý.

Áo bào thư sinh, tóc vấn trâm như cũ, Đường Bình Bình khôi phục lại một thân nam trang.

Nàng lần nữa hóa trang thành nam tử hán không có ý kiến, dù sao hán cũng đã được như nguyện ý nhìn thấy nàng mặc nữ trang, nhưng hán có ý kiến là, nàng vì sao muốn đem thân nữ trang kia mặc lên người hán? !

Đại ý thất Kinh Châu (*) a! Hán đã quên duy nhất một việc chính là — nàng là người của Đường Môn Tứ Xuyên, tựa hồ còn là một nhân vật có địa vị đặc thù, cho nên mới bị phản chế trở lại tình cảnh xấu hổ hiện tại.

(*) Một tích xưa của thời Tam Quốc: Chư Cát Lượng phái Quan Vũ trấn giữ Kinh Châu, Quan Vũ xuất binh tấn công Tào Tháo, Tôn Quyền thừa cơ tập kích Kinh Châu, Kinh Châu bị chiếm đóng. Hiện dùng để so sánh những người bởi vì sơ sẩy, lơ là mà thất bại hoặc tạo thành tổn thất, còn ý chỉ kiêu ngạo khinh địch.

“Bình nhi, như vậy rất khó xem à!” Hán ý đồ thuyết phục nàng có thể cho hán đổi trở lại nam trang.

Đường Bình Bình liếc hán một cái, nhàn nhã ngồi ẩm trà, “Rất đẹp.” Nữ trang hán tuyệt đối có tiền vốn làm hồng nhan họa thủy.

Tam Mộc đứng ở một bên liếc mình gật đầu kiêu không ngừng âm thầm thềm nhỏ dãi, trong lòng không ngừng nghĩ, Ôn thiêu gia đẹp quá.

“Tam Mộc đáng chết, cút cho ta.” Có người phát điên.

Giận cá chém thớt, đây tuyệt đối là giận cá chém thớt! Nhưng Tam Mộc vẫn ngoan ngoãn lui ra ngoài, bảo trụ mạng nhỏ của mình dù sao vẫn là ưu tiên hàng đầu.

“Bình nhi, cười chê nàng cũng đã nhìn đủ rồi, thù nàng cũng đã báo, có thể cho ta giải được được không?” Mệnh của hán thật khổ, rõ ràng sợ nhất là kẻ dùng độc, chẳng những có một sự muội muội biết hạ độc, ngay cả nữ nhân hán yêu cũng là xuất thân từ môn phái nổi tiếng về dùng độc Đường Môn, xem ra kiếp này của hán nhất định là trốn không thoát độc được.

Đường Bình Bình ngoảnh mặt làm lơ lại hớp thêm một ngụm trà mới chậm rãi đi tới.

“Nàng định làm gì?” Hán đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Phốc!” một tiếng, lập tức bọt nước văng khắp nơi.

Quả nhiên thật không tốt, một ngụm trà trực diện phun lên mặt hán, làm hại son bột nước trên mặt hán trong nháy mắt bị nước nhuộm nhòe nhoẹt.

Không cần soi gương, hán có thể khẳng định lúc này mặt hán giống như mở đại phường nhuộm.

“Giải được.” Nàng thần nhiên phun ra hai chữ.

Cái gì? Đây là giải được.

Ôn Học Nhĩ thử giật giật ngón tay, quả nhiên có thể cử động. Oa! Võ công có cao bao nhiêu cũng là cái rắm, gặp phải những kẻ giống Đường Bình Bình cùng tiểu sư muội thật đúng là ứng nghiệm câu anh hùng không có đất dụng võ, hán thậm chí còn không biết chính mình đã mở miệng thốt ra câu đó.

“Không có võ công không có nghĩa là dễ bắt nạt.”

Không nhìn ánh mắt ai oán của hán, Đường Bình Bình lại rót thêm một ly trà chậm rãi thưởng thức.

“Xoạt xoạt xoạt” vài cái đem nữ trang trên người xả xuống, hần đường đường là một nam tử hán nhất thời bất cẩn đã bị thân nữ trang này quăng hết mặt mũi, càng nghĩ càng tức.

“A, đúng rồi, y phục của người Tam Mộc cầm đi giặt rồi.” Thanh âm thông dong từ phía sau vang lên.

Ôn Học Nhĩ gắng gượng dừng lại động tác xé rách nữ trang trên tay, chậm rãi quay đầu nhìn lại. Tốt lắm, nàng vẫn tứ bình bát ổn (*) uống trà, một chút vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa đều tìm không thấy, tuy rằng nàng rõ ràng là đang vui sướng khi người gặp họa, đến tận bây giờ hần rốt cuộc tin tưởng, trên đời vẫn còn có nữ nhân càng ác liệt hơn so với Trầm Thất Xảo.

(*) Tứ bình bát ổn: bốn bề yên tĩnh, sóng yên biển lặng.

Với tay đoạt lấy chén trà nàng đang cầm, uống một hơi cạn sạch. Hần cần dập lửa, phi thường cần.

Đường Bình Bình xoay mặt sang hướng khác, “Như vậy quá thất lễ.” Minh trần đứng trước mặt một vị cô nương chưa xuất giá, hần cư nhiên còn mặt không đỏ khí không suyễn.

Đưa tay xoay mặt nàng lại, bắt buộc nàng đối diện với bộ dạng xiêm y không chỉnh của hần, gắt gao nhìn thẳng vào đôi con ngươi bối rối của nàng, khóe môi dần dần cong lên, “Muốn nhìn thấy ta xích lõa, nàng chỉ cần nói một tiếng.”

Không thể ức chế cơn đỏ bừng nổi lên hai gò má, Đường Bình Bình vừa thẹn vừa giận liễu mạng trừng hần, “Ta không có hứng thú đối với thân thể của người.”

“Vậy nàng thiết kế ta không có y phục để mặc mục đích là gì?” Hần trêu tức nhướn mày, thường thức khó được nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ lúng túng của nàng.

“Người còn mặc quần.” Nàng nhắc nhở một sự thật rõ ràng, cái gọi là không có quần áo để mặc hoặc là xích lõa có nghĩa là không có mảnh vải che thân, tuyệt đối không phải bộ dạng hiện giờ của hần.

“Lập tức cởi.” Hần vui vẻ tông mệnh, chuẩn bị đưa tay cởi đai lưng.

“Ôn Học Nhĩ!” Rốt cuộc không thể nhịn được nữa quát lên, nam nhân này quá mức ác liệt, nàng muốn nam nhân này.... không có nam nhân nào da mặt dày hơn hần.

“A, nàng không phải muốn nhìn sao?” Hần vẻ mặt vô tội nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng.

“Cho tới bây giờ ta chưa từng nói như thế.”

“Nhìn một chút cũng không sao cả.” Ôn Học Nhĩ tha thiết thuyết phục.

Đường Bình Bình trừng hần, liễu mạng trừng.

“Được rồi, không xem thì không xem.” Hần hiểu rõ việc gì cũng phải có chừng mực, nếu thật chọc giận nàng, không biết lại hạ cái gì độc lên người hần!

letsenjoytogether.wordpress

Ánh trăng non như lưỡi câu treo giữa chân trời, những ngôi sao nhỏ thưa thớt phân tán giữa bầu trời đêm tối đen như được quét một lớp sơn đen tựa như những viên bảo thạch lấp lánh điểm xuyết cho ánh trăng.

Mở cửa sổ ra, ngắm nhìn nguyệt cung thanh lãnh ở nơi xa, một chút u buồn hiện lên đáy mắt.

“Này, thế nào, nghĩ ta nghĩ đến không ngủ được sao?” Khuôn mặt tuần mỹ bất ngờ trượt xuống từ nóc nhà.

Đường Bình Bình hoảng sợ giật mình, “Người nửa đêm không ngủ chạy lên nóc nhà làm gì?”

Đưa tay ấn vào cửa sổ một cái, Ôn Học Nhĩ nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào trong phòng.

Đường Bình Bình không để lộ ra thần sắc gì trên mặt, nhìn hần, “Hiện tại người nhảy vào phòng của ta lại muốn làm gì?”

Ôn Học Nhĩ thần sắc tự nhiên nói, “Nếu cả hai đều không ngủ được, chi bằng uống mấy chén rượu thế nào?”

“Ta không uống rượu.” Rắp tâm bắt lương của hần quá rõ ràng, cho dù nàng có thể uống cũng sẽ không đáp ứng.

“Yên tâm, tửu lượng của ta tốt lắm.” Hấn vỗ ngực cam đoan.

Nàng thần nhiên nói, “Ta sợ tửu lượng của mình không tốt.”

“Ta không ngại.”

Đường Bình Bình nhẹ nhàng đóng lại mi mắt, thật quả quyết nói, “Ta ngại.”

Ôn Học Nhĩ hướng tầm mắt ra huyền nguyệt ngoài cửa sổ, cười nói, “Nàng không thấy ánh trăng đêm nay thật mê người sao?”

Nàng nhíu mày, “Người cảm thấy vì lý do này cho nên chúng ta nên uống một chén rượu sao?”

“Chẳng lẽ không thể?”

“Không thể.” Thật kiên quyết phủ quyết.

Hấn gãi gãi đầu, sau đó không hề báo động áp sát lại gần, một đôi mắt mênh mê như hải, lóa mắt như ánh sao thẳng vọng tiến vào đáy lòng nàng, “Nếu ta nói vì nhớ nàng mới không ngủ được thì sao?”

“Vây càng không thể uống rượu” Đại bộ phận mọi người đều rất dễ dàng rượu say loạn tính.

Hấn đến gần, nàng đành phải lùi về sau, thẳng đến lùi sát vách tường không còn đường thối lui mới thôi.

Tay chống vào tường, hấn nhìn nàng lác đầu, “Nữ nhân, nàng thật sự biết cách phá hư không khí.”

Trùng mắt hấn, nàng sáng suốt không lên tiếng.

Áp đầu vào trán nàng, khẽ bật cười ra tiếng, “Bình nhi, ta có vấn đề muốn hỏi nàng.”

“Nói.” Đường Bình Bình cố gắng không chế nổi lòng của mình, nói với bản thân tuyệt đối không thể để cho hấn phát hiện ra thần kinh của nàng đang buột chặt, cảm giác được trái tim đều nhanh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Làm cách nào mới có thể né tránh được vô khổng bất nhập (*) của Đường môn Tử Ảnh?”

(*) Vô khổng bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví với lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu).

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc, gần đến không chỗ nào có thể lẩn trốn.

“Người đang khiêu khích.” Nàng khẳng định.

Ôn Học Nhĩ bật cười vô thanh, đuôi lông mày khẽ nhướn lên, ghé vào tai nàng nhẹ nhàng hà hơi, vừa lòng nhìn đến nàng co rúm người lại, “Ai bảo bọn hấn cứ quấy rầy ta thân thiết với nàng.” Thật sự là âm hồn không tan, nhanh như vậy liền đuổi tới.

Chậm rãi xoay người lại, tay phải còn không quên vòng qua eo của Đường Bình Bình, kéo nàng ôm vào trong lòng, ung dung đối diện với hai gã Tử Ảnh xuất hiện trong phòng.

“Buông Bình cô nương ra.” Trăm miệng một lời quát.

Ôn Học Nhĩ nhin không được thở dài, “Gần nhất đếm tới đếm lui cũng chỉ có mấy câu này, hay là Đường Môn Tử Ảnh các người cũng chỉ biết nói mấy câu này?”

Đường Bình Bình liếc hấn, trong lòng thầm nghĩ, người quả thật đáng bị đánh.

“Bất luận kẻ nào bất kính với Bình cô nương, chính là kẻ địch của Đường môn.”

“Nha?” Ôn Học Nhĩ mỉm cười thỉnh giáo, “Như thế nào mới tính bất kính?”

“Công tử biết câu nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Nhưng cô nương nhà các người đều đã xem ta trông trơn, vậy phải tính làm sao đây?”

Hai gã Tử Ảnh ánh mắt kinh ngạc dừng lại trên người Đường Bình Bình.

Đường Bình Bình chỉ nhấp miệng, nói, “Nam nhân có trinh tiết sao?”

Lời này sỉ nhục đến ba nam nhân có mặt ở đây, bọn họ đều nhất trí trừng về phía cái kẻ nói chuyện cực không biết nặng nhẹ kia.

“Được rồi, đổi cách nói,” nàng rất có dũng khí biết sai phải sửa, “Các người cho rằng hần có trình tiết sao?”

Hai gã Tử Ảnh đồng thời lắc đầu.

“Ai nói?” Đường sự lại không thừa nhận.

“Đây là chuyện mọi người trên giang hồ đều biết.” Nàng không chút khách khí vạch trần bản chất của hần, phong lưu khắp thiên hạ song tuyệt thư sinh, muốn trình tiết làm cái gì?

Hai gã Tử Ảnh gật đầu, lời nói của Bình cô nương không giả.

“Nhưng xem ta trông trơn trước nay chỉ duy nhất có mình nàng mà thôi!” Hần không phục bĩu môi.

Tại sao bọn họ cứ luôn muốn vòng đi vòng lại đề tài này? Đường Bình Bình có chút buồn rầu, khép lại mi mắt, vậy chỉ có thể dũng cảm đối mặt sự thật, “Thì phải nói nếu lại có cô nương xem người trông trơn, vấn đề liền dễ dàng giải quyết đúng không?”

Ôn Học Nhĩ khóe môi bắt đầu run rẩy, hai gã Tử Ảnh miệng không tự chủ được mở lớn, Bình cô nương của bọn họ mấy năm không thấy, tựa hồ trở nên không quá giống trước kia.

“Nàng dám?” Hần siết chặt cánh tay ôm ở thắt lưng của nàng, trong đôi mắt lóe lên phần nộ.

“Nếu người vẫn cứ muốn nhấn mạnh lời nói kia, ta nhất định dám.” Nàng tuyệt không sợ hãi thần nhiên thừa nhận, nhấn nhục chịu đựng không phải là mỹ đức của nàng.

Quả nhiên vẫn là Bình cô nương vĩnh viễn trầm tĩnh của bọn họ, Tử Ảnh há hốc miệng rồi cuộc khép lại.

Đảo mắt qua hai kẻ đang ngây ngốc xem diễn Tử Ảnh, khóe miệng của Ôn Học Nhĩ hơi nhếch lên, mở miệng trêu tức, “Các người tới làm gì?” Phòng chừng bọn họ đã muốn quên.

“Mời Bình cô nương cùng thuộc hạ trở về.” Hai gã Tử Ảnh thế này mới vội vàng nói ra mục đích.

“Bình cô nương của các người phải gả cho ta làm thê tử, không trở về Đường Môn.”

Nhìn Ôn Học Nhĩ vẻ mặt phi thường chắc chắn, lại nhìn Đường Bình Bình im lặng không nói, hai gã Tử Ảnh bắt đầu có chút lưỡng lự.

“Bình cô nương...”

“Không có chuyện đó.” Ngầm liếc mắt trừng hần, người này luôn e sợ cho thiên hạ bất loạn, hần ngại phiền toái không đủ sao? Nếu thật đem Thái Quân dẫn đến, nàng không nắm chắc có thể toàn thân trở ra.

“Ôn thiếu gia muốn đối nghịch với Đường Môn không phải là quyết định sáng suốt.”

Ôn Học Nhĩ mỉm cười, “Nếu là vì Bình nhi, cùng Đường Môn là địch cũng là chuyện không có biện pháp.”

Hai gã Tử Ảnh trao đổi ánh mắt với nhau, phi thân ra ngoài cửa sổ, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Bọn họ cứ thế đi?” Tò mò nhìn theo bóng dáng của Tử Ảnh nhảy ra khỏi cửa sổ rồi đi, Ôn Học Nhĩ cảm thấy có chút kỳ quái, bọn họ không phải tính động thủ cướp người sao?

Đường Bình Bình nhìn theo hướng Tử Ảnh biến mất, “Bọn họ tự biết không phải đối thủ của người, tất nhiên là chờ những người khác đến đông đủ mới động thủ.” Cho dù hần võ công có cao cường, nhưng hai đám cũng khó địch bốn chân, hơn nữa Đường Môn người người đều am hiểu ám khí dùng độc, con đường tương lai thật gian nan a.

“Đừng lo lắng, muốn từ bên người ta mang nàng đi, trừ phi bước qua xác của ta.”

Lời thề son sắt của hần truyền vào tai nàng, đánh trúng lòng nàng, lại làm cho hai hàng lông mày của nàng không khỏi cau lại. Bước qua xác của hần? Năng tình nguyện dùng tự do của mình đổi lấy sự bình an của hần! Bỗng dưng ngăn người, thật vậy sao? Nàng thật sự muốn dùng chính sự tự do mà bản thân vẫn luôn theo đuổi để đổi lấy sự an toàn của nam nhân bên cạnh này ư? Từ khi nào thì nàng bắt đầu đem trái tim đặt trên người của hần?

Ánh trăng bàng bạc, trên bàn ánh đèn cây lay động.

Ngồi ở mép giường Đường Bình Bình gần như muốn hòa hợp nhất thể với ánh trăng, yên lặng nhìn chăm chú ngọn nến đang nhỏ giọt.

Dùng sức vỗ vỗ tấm chăn thấm thấu hương vị tươi mới của ánh nắng mặt trời, đôi con ngươi của Ôn Học Nhĩ nhuốm vài tia hoang mang, “Kỳ quái, sao chăn của nàng lại mềm và thơm hơn chăn của ta?”

“Bởi vì khách điểm này là sản nghiệp của Đường Môn.”

“Cái gì?” Ôn Học Nhĩ bất ngờ kêu to, lại phát hiện vẻ mặt của Đường Bình Bình vẫn bình thản không chút gợn sóng ngồi dưới ánh nến, “Nơi này là sản nghiệp của Đường Môn?”

“Phải.”

“Vậy sao nàng không nói sớm?” Hần tức khắc dựng dậy, nhảy xuống khỏi giường.

“Vì sao ta phải nói?” Ngữ điệu vẫn vân đạm phong khinh như trước.

Thái độ của nàng thiếu chút nữa làm hắn nghẹn chết. Rốt cuộc đây là thế đạo gì a? Rõ ràng kẻ nên lo lắng sợ hãi là nàng lại bình thản ung dung giống như người ngoài cuộc, ngược lại kẻ ngoài cuộc như hắn lại ở một bên lo lắng đến sốt vó, thật sự là hoảng để không kịp, lại gấp chết thái giám.

“Là người dẫn ta trọ ở chỗ này.” Nàng băng quơ nói.

Cái gì? Đại danh鼎鼎鼎鼎 song tuyệt thư sinh lại trợn trừng mắt, cho dù là chủ ý của hắn, chẳng lẽ nàng không thể nhắc nhở một chút sao? Uống công hần đặc chí nửa ngày, còn tưởng rằng đã đá rớt đám người Đường Môn.

Mâu sắc âm đạm chuyển sang trong sáng, toát lên ý cười, “Ta muốn xem vẻ mặt lúc biết được chuyện này của ngươi.”

Nếu bàn về chỉ số ác liệt, Đường Bình Bình nghiêm nhiên có thể cùng Trầm Thất Xảo sánh vai ngang hàng.

Trong lòng không khỏi thở dài, ý niệm trong đầu vừa chuyển tưởng tượng đến ngày sau nếu hai nàng gặp mặt sẽ xuất hiện tình cảnh như thế nào? Là cảm khái ký sinh Du, hà sinh Lượng (*), hay là tình tình tương thích (*), hận là đã gặp nhau quá trễ? Mà cả hai dự đoán này đặc biệt là cái thứ hai làm cho người ta không rét mà run.

(*) Là câu nói của Chu Du trong Tam Quốc Chí “Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng.

(*) Tình tình tương thích: nói về tính cách, hay học thức hoặc cảnh ngộ giống nhau mà nảy sinh đồng tình, kính nể lẫn nhau. Từ “tình tình” chỉ những kẻ thông minh tinh táo.

Chỉ mong là không phải, xin Phật Tổ phù hộ!

Ngồi bên cạnh bàn Đường Bình Bình dùng ánh mắt bình tĩnh vô ba quét về phía cái kẻ gượng gạo nằm trở lại giường, giọng điệu thản nhiên nhắc nhở, “Bọn họ đã đi rồi.”

“Ta biết.”

“Người cũng nên đi.” Được rồi, nàng sớm nên giác ngộ, tên nam nhân này thật không có mỹ đức quân tử.

Ôn Học Nhĩ gối đầu trên gối mềm, khép hờ mắt, cười nói, “Nơi này ngủ rất thoải mái, sao phải đi?”

Đường Bình Bình quăng cho hắn ánh mắt khinh bỉ. Là nàng không đúng, là nàng đã quên tên nam nhân này ở trước mặt nàng luôn luôn là một bộ vô lại tập thành thói quen.

“Nửa đêm, cô nam quả nữ, sẽ chọc người khác chê cười.”

“Ta không ngại.”

“Người nguyên bản vốn không phải tính cùng ta nâng cốc ngôn hoan, cầm nến dạ đàm suốt đêm sao?” Mầu quang lóe sáng, nàng bảo trì vẻ trầm ổn trước sau như một, đối phó với loại nam nhân như Ôn Học Nhĩ, bình tĩnh là biện pháp tốt nhất.

Hắn ngẩng đầu dậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, “Nàng không phải không có hứng thú sao?”

“Ta hiện tại bỗng dưng có hứng thú.”

“Chờ một lát.” Hắn bật dậy, theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đường Bình Bình chậm rãi đứng dậy đi đến bên cửa sổ muốn đóng cửa sổ lại, nhưng tay vừa mới vươn ra lại rút trở về, nhìn không được than nhẹ một tiếng. Quên đi, đóng cũng chẳng ích gì, cái tên kia khẳng định sẽ mặt dày mày dạn nghĩ ra biện pháp để vào. Nếu kết quả đều giống nhau, chi bằng cứ thản nhiên nhận hắn.

Một tay chống má, một tay vịn bàn, ngắm người nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, suy nghĩ dần dần trôi xa.

Ôn Học Nhĩ trở lại phòng, trên tay cầm theo một khay đồ ăn, mùi thơm ngon lành nức mũi tỏa ra bốn phía, còn có một vò rượu.

“Tay nghề của đầu bếp khách điểm này thật khá.” Hắn đem một đĩa cung bảo kê đình (hình như là gà xắt hạt lựu đem xào) đặt trước mặt nàng để nàng giải đỡ cơn thèm.

“Đêm đã khuya đánh thức người ta dậy thật không phúc hậu.”

Ôn Học Nhĩ vẫy tay, cười nói, “Có thể làm thức ăn cho Các chủ mà bọn họ kính trọng, đầu bếp trái lại thật hưng phấn nha.”

Xem nhẹ ánh mắt thăm dò của hắn, Đường Bình Bình chuyển đề tài, “Quả chính gốc món cay Tứ Xuyên.” Mùi hương cay nồng xông vào mũi làm cho nàng có cảm giác như đã trở lại cổ hương.

Không cho là đúng nhún nhún vai, Ôn Học Nhĩ mở vò rượu ra, châm ổi người một ly.

“Người không phải sợ ăn cay sao?” Đảo qua thức ăn trên bàn, nàng không khỏi nhướn mày, tất cả đều là mỹ vị món cay hấp dẫn.

Ôn Học Nhĩ mím môi, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cái tên đầu bếp kia rõ ràng là ngầm muốn hối lộ mình nàng! Ta luôn kêu hắn bỏ bớt ớt lại, hắn lại không ngừng bỏ thêm vào trong nồi.” Lúc ấy hắn thật hận không thể giết chết tên đầu bếp kia, hờ! Đêm nay nhất định chỉ có thể uống rượu không có thức ăn để nhắm.

Cụp trán xuống, mày giương lên, nghĩ cũng biết đầu bếp bị hắn cứng rắn dưng dậy nhất định tâm tình không tốt, nàng đồng tình hắn, càng đồng tình đầu bếp kia.

Với tay nâng cằm nàng lên, đôi con ngươi sáng rỡ mang theo chút buồn bực nhìn chòng chọc vào khuôn mặt đang mỉm cười của nàng, “Cười trộm là không đạo đức.” Bất quá, nàng cười rõ lên thật đẹp mắt, làm hắn muốn cắn một ngụm.

Đẩy ra bàn tay không an phận của hắn, Đường Bình Bình thần sắc bình tĩnh cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng ớt đỏ đưa qua, “Muốn ăn một miếng không?”

Oa! Đây tuyệt đối chính là vui sướng khi người gặp họa.

Ôn Học Nhĩ không nói gì trừng miếng ớt đỏ, ở trong đầu tiến hành thiên đạo vạn trảm nó, nhưng rốt cuộc vẫn há miệng hung hăng cắn xuống.

“Rất cay.” Lúc này nàng thiện ý nhắc nhở.

“Ta biết.” Hơn nữa còn là nàng cố ý, ánh mắt của hắn nói như thế. Nhưng vì ham muốn sự “hiền tuệ” hiếm có của nàng, hắn vẫn quyết định nuốt xuống, cứ việc nó thật sự cay quá đi.

Nhìn hắn từng ngụm từng ngụm liều mạng nốc rượu, Đường Bình Bình rốt cuộc khẽ cười ra tiếng.

“Bình nhi ——” Có người bắt măn.

“Ta đang ăn nha!” Ý cười lan rộng trên mặt nàng.

letsenjoytogether.wordpress

Nguyệt nhi dần dần ngã về tây, rượu hương phiêu tán khắp nơi làm cho gió nhẹ giữa đêm mùa hạ càng tăng thêm một cổ hương vị say lòng người.

Đường Bình Bình rất muốn làm như không thấy, nhưng cặp mắt nồng cháy nóng rực như lửa kia muốn bỏ qua quả thật rất khó.

Nhìn đôi môi của nàng vì ăn cay mà càng lúc càng trở nên hồng nhuận trơn bóng, kích động cảm xúc trong cơ thể không ngừng dâng lên, Ôn Học Nhi chỉ đành phải tiếp tục nốc rượu.

“Đừng uống nữa.” Đường Bình Bình nhin không được lên tiếng ngăn cản.

“Tại sao?” Hấn nhíu mày.

Tại sao? Nàng không nói gì trừng hấn, mệt hấn còn không biết xấu hổ hỏi ra miệng, hấn không biết ánh mắt của mình có bao nhiêu làm càn sao? Hại nàng có cảm giác như y phục trên người đang bị hấn dùng ánh mắt từng kiện từng kiện bóc ra.

Ôn Học Nhi gãi gãi đầu, ngượng ngịu cười cười, “Đối mặt với nữ nhân mình yêu, nam nhân đều không chế không được.”

“Vậy càng không thể uống nữa.”

“Không uống ta càng không thể không chế.” Hấn còn rất nghiêm túc nói.

Đè lại chén rượu trong tay hấn, Đường Bình Bình trầm đình tiệt thiết nói, “Không được uống nữa.”

Tay hấn lật ngược lại bắt lấy tay nàng, hơi chút dùng sức kéo nàng đến trước người, đôi mắt khép hờ mang theo mấy phần mỉa hoặc, khuôn mặt tươi cười ghé sát lại gần, “Nghe nói mỗi đêm trăng tròn sẽ có người sói xuất hiện.”

Nàng thật trấn định nói, “Đêm nay không phải mười lăm.”

Ôn Học Nhi cúi đầu cười rộ lên, ôm nàng vào trong lòng, “Bình nhi ơi Bình nhi, bản tính trầm ổn của nàng thật sự đáng yêu quá đi, mỗi lần đều làm cho lòng ta ngứa ngáy khó nhịn, muốn buông tay cũng không cách nào buông được.”

“Bóp” một tiếng, có tiếng gỗ bị bóp nát truyền đến.

“Còn nháo nữa sẽ xảy ra chuyện.” Đường Bình Bình có chút bất đắc dĩ nói.

Hấn ghé vào tai nàng thấp giọng đề nghị, “Bọn nọ hơn nửa đêm không ngủ cũng đã không dễ dàng, chỉ bằng chúng ta tăng thêm vài điểm kích thích cho bọn hấn xem đi!”

Đường Bình Bình không chút khách khí véo vào hông hấn, “Lại nháo tiếp liền tự gánh lấy hậu quả.”

Ủy khuất bĩu môi, Ôn Học Nhi vùi đầu vào gáy nàng lằm bằm, “Nào có người nào như vậy a, ngày tốt cảnh đẹp thích hợp nói chuyện yêu đương thể này lại cố tình có kẻ muốn ở một bên làm kỳ đà cản mũi.” Làm hấn cực không cam lòng.

“Còn đùa?” Nàng lại nhéo hấn.

“Đau a! Bình nhi...” Không cam lòng không muốn ngẩng đầu, chậm rãi buông ra eo nàng, bày ra vẻ mặt của trẻ con bị ngược đãi.

Đường Bình Bình “phụt” một tiếng phì cười.

Nàng này cười, Ôn Học Nhi lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, đau đớn cũng không cánh mà bay.

“Được rồi, thật sự đã khuya.” Nàng mở cửa phòng ra, làm ra động tác “thỉnh”.

“Ta vẫn cảm thấy giường của nàng có vẻ êm hơn!” Hấn bướng bỉnh cười nói.

Lúc này lại truyền đến tiếng nhánh cây bị gãy.

Hai người liếc nhau, lông mày của nàng khê nhướn lên, “Người xác định còn muốn lưu lại?” Sự kiên nhẫn của nàng rất cao, không có nghĩa là sự nhẫn nại của những kẻ ngoài kia cũng cao như thế.

Hắn không khỏi lắc đầu thở dài, “Ánh trăng đêm nay đẹp như thế, không thích hợp đánh đánh giết giết.”

“Vậy mời đi.”

Ôn Học Nhĩ đi tới bên cạnh nàng dừng lại, ý đồ giãy giụa, “Bình nhi, nàng một chút cũng không lo lắng ta bị bọn họ ám toán sao?”

“Ta tinh tướng võ công của người đủ cao, sẽ không có việc gì.”

“Đây là lần đầu tiên ta chán ghét người khác tin tưởng.” Hắn lại duỗi tay ra ôm nàng vào lòng.

Cảm giác lòng bàn tay bị nhét vào vật gì đó, hắn kinh ngạc cúi mắt xuống.

Tầm mắt của Đường Bình Bình dừng lại một chút ở miệng hắn, sau đó đẩy hắn ra khỏi cửa.

Nhìn cửa phòng đóng lại trước mặt, khóe miệng của Ôn Học Nhĩ chậm rãi cong lên, sự quan tâm của nàng làm lòng của hắn ngọt như tằm đường.

Bên trong phòng Đường Bình Bình đi tới đóng cửa sổ lại, yên lặng đứng bên cạnh bàn nhìn vò rượu. Đường Phóng vì sao phải làm vậy? Ôn Học Nhĩ không phải là bằng hữu của hắn sao? Chẳng lẽ mệnh lệnh của Thái Quân vĩnh viễn luôn chiếm vị trí đệ nhất? Hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, vì sao phản bội lại là chuyện dễ dàng đến thế?

Từ phía giường truyền đến tiếng “kèo kẹt” rất nhỏ, nàng chậm rãi quay đầu lại.

Ván giường mở ra, một người từ đáy giường chui lên.

“Các chủ.”

“Đường Phóng.” Ánh mắt của nàng rất trầm, thanh âm rất thấp, ẩn ẩn lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Đường Phóng cúi đầu xuống, “Thái Quân hạ lệnh dùng hết mọi thủ đoạn đưa Các chủ về nhà.”

“Nhà?” Nàng giữu cột nhếch lên khóe môi, “Nơi đó là nhà sao?” Nơi giam cầm sự tự do của nàng, vĩnh viễn sẽ không phải là nhà của nàng.

“Bình nhi, không nên ép ta xuống tay với Ôn Học Nhĩ.” Hắn thống khổ thì thào.

Đường Bình Bình hừ nhẹ một tiếng, tiến về trước hai bước, “Người không phải vẫn tôn ta là Các chủ sao?” Nàng điềm tĩnh nhìn hắn, một chút thống khổ hiện lên đáy mắt, “Đại ca.”

“Bình nhi ——” Đường Phóng nhìn muội muội ruột của mình, một thiếu nữ bị Đường Môn xiềng xích khoái hoạt thanh xuân. Là hắn vô năng, nếu hắn có thể thông minh thêm một chút, nàng cũng sẽ giống như những thiếu nữ bình thường khoái hoạt lớn lên, mà sẽ không biến thành một Đường Bình Bình tính cách lạnh lùng, tâm cơ thâm trầm, một Các chủ “Thất xảo lung linh các” của Đường Môn vĩnh viễn không làm chủ được bản thân.

Nàng thông thả ngồi xuống ghế, rót ỉnh một chén trà lạnh mới mở miệng nói, “Cho dù hắn không phải bằng hữu của huynh, chẳng lẽ huynh cũng không lo ngại đồng môn sư huynh muội của hắn? Thật sự muốn cho Đường môn trêu chọc một kẻ thù đáng sợ?”

“Không mất mạng, chỉ làm cho hắn trong hai canh giờ công lực hoàn toàn mất hết.”

“Thái Quân hại chết Tiêu nhị tiểu thư, huynh vẫn có thể như cũ vì bà ấy bán mạng.” Lời của nàng làm cho hắn cảm giác giống như bị sét đánh ngang tai.

“Bình nhi ——” Đường Phóng thống khổ che mặt, hắn không muốn bắt luận kẻ nào nhắc nhở hắn chuyện này, một chuyện đã là dĩ vãng nhưng vẫn không ngừng ngày đêm ăn mòn thể xác và tinh thần hắn.

Đường Bình Bình không để ý hắn thống khổ, tiếp tục nói, “Mọi người đều nghĩ Tiêu Thâm Lan bị bệnh mà chết, nhưng nàng rõ ràng chết bởi mẫn tính độc dược.” Đây là bí mật của Đường Môn, cũng là bí ẩn của vô lâm, thốt ra từ miệng nàng lại giống như bất quá chỉ là một chuyện hết sức bình thường.

“Huynh quá yêu nàng, yêu đến có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì, một người nguy hiểm như thế, Thái Quân làm sao có thể để nàng sống.”

Vị đại công tử trên giang hồ đầy người cốt khí, ngạo thị quần hùng giờ phút này đang ngồi trên mặt đất, cúi đầu không nói.

Đường Bình Bình hờ hững nhìn hai hàng nước mắt chảy xuống trên mặt hắn, sau đó chậm rãi quay đầu đi, cái loại chỉ biết ngu hiểu này thật là bào huynh của nàng sao?

“Rời khỏi hắn đi!” Đây là lời khuyên, cũng là thể ngộ đau xé ruột gan của hắn, “Nếu muội yêu thương Ôn Học Nhi, hắn cũng sẽ có kết cục giống như Lan nhi.”

Nỗi thống khổ lớn nhất trong cuộc sống không có gì bằng yêu thương một người lại chỉ có thể dùng rời đi để bảo toàn hắn.

Đường Bình Bình không đáp lại, chỉ im lặng hít một ngụm trà lạnh đã trở nên đắng chát, vị trà cũng giống như tâm tình của nàng lúc này, đắng chát lạnh lẽo. Nàng mất đi tự do cũng không sao, nhưng nàng tuyệt đối không thể để mình giẫm lên vết xe đổ của đại ca, chỉ vì sự ích kỷ của bản thân mà hại chết người mình yêu.

“Độc của huynh vô dụng đối với hắn.”

“Không có khả năng.” Đường Phóng ngẩng đầu, hắn đối độc của mình tin tưởng mười phần.

“Huynh lại quên mất Trầm Thất Xảo?” Nàng nhắc nhở.

Hắn nhất thời biến sắc, đứng rồi! Hắn làm sao có thể quên mất danh chấn thiên Thất Xảo hạ thần cơ chứ?

“Cho nên cho dù ta không muốn ra tay cũng phải ra.”

Đường Phóng khiếp sợ nhìn bào muội.

Đường Bình Bình chậm rãi buông chén trà, nhẹ nhàng nói, “Ta là Các chủ của thất xảo linh lung các, không phải sao?”

Đường Phóng ghen lời, hắn làm sao có thể quên người trước mắt cũng không phải người bình thường, mà là chuyên gia chế tạo ám khí cùng phối chế độc dược đứng đầu “Thất xảo linh lung các” của Đường Môn, là người cầm quyền tiếp theo của Đường Môn, là người nghiên cứu chế tạo ra độc dược mãn tính giết chết thê tử của hắn, nàng thậm chí còn ở đêm mà thê tử hắn chết đem hết thấy tình hình thực tế nói cho hắn, giống như xát thêm một bó muối lớn vào miệng vết thương đang hở rộng của hắn.

Nhưng hắn không thể hận nàng, càng không thể hận Thái Quân đã bức nàng nghiên cứu chế tạo độc dược, cho nên chỉ có thể một mình thừa nhận sự thống khổ cùng vô tận hối hận ngày ngày đêm đêm giày vò.

“Nhưng ta đã phát thệ.”

Đường Phóng sững người.

“Nếu chủ động bỏ lại hắn, lần sau gặp lại phải gả cho hắn làm thê tử.”

Hắn lúc này quả thật ghen hòng trợn mắt nhìn, phát không ra được tiếng nào.

“Cho nên ta sẽ không chủ động bỏ lại hắn, ta chỉ để cho người của Đường Môn cưỡng chế mang hắn đi.”

Hắn nhìn nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Kỳ thật, muội căn bản không thương hắn đúng không?”

Đường Bình Bình lạnh nhạt quét mắt qua hắn, không đáp lời.

“Yêu thương muội là bất hạnh của hắn.” Hắn không nên quên mất lòng của nàng là lạnh, nguyên bản thiện lương thiên chân cùng nhiệt tình của nàng đã sớm bị sự huấn luyện khắc nghiệt của Thái Quân biến mất hầu như không còn.

7. Chương 7

Một chiếc nhuyễn kiện trong bóng đêm gấp rút chạy như bay trên quan đạo, xem tốc độ phi chạy của cỗ kiện có thể thấy được những kẻ khiêng không phải là hạng tầm thường.

Mặt trời hừng đông, hào quang vạn trượng, nhan sắc xiêm y của kẻ khiêng kiện không thể che giấu dưới ánh mặt trời, tử sam, tử khăn, tử đai lưng, toàn thân trên dưới tất cả đều là màu tím, lộ ra một cổ thần bí nói không nên lời, bọn họ là Đường Môn tử ảnh.

Bên trong kiện truyền ra ba tiếng gõ nhẹ, kiện lập tức dừng lại, ổn định vững chắc không một chút xóc nảy.

“Có chuyện gì, Bình cô nương?”

“Ta muốn xem mặt trời mọc.”

Cỗ kiện hạ xuống, một gã tử ảnh khê nâng màn kiện lên, Đường Bình Bình khom người chui ra khỏi cỗ kiện.

Dõi theo vầng sáng đỏ rực chậm rãi nhô cao nơi chân trời, trong lòng của Đường Bình Bình khe khẽ thở dài. Lúc này có lẽ hắc đã khôi phục lại bình thường? Phát hiện nàng một lần nữa bất cáo nhi biệt, không biết lại giận dữ ra sao?

Thời gian từ từ trôi qua, ánh sáng mặt trời dần dần trở nên chói mắt.

“Cô nương, chúng ta còn phải gấp rút lên đường.”

Lúc này trên đầu một đám phi điều đột nhiên xẹt qua, lưu lại vài tiếng gáy to lại bay về phía phương xa nơi thiên không.

Nhìn theo đám phi điều mỗi lúc một xa, Đường Bình Bình xoay người, chậm rãi quay trở lại cỗ kiện, trong khoảnh khắc màn kiện buông xuống, nàng giống như tự độc thoại, “Ngay cả chim chóc cũng hướng tới bầu trời tự do, huống chi là con người?”

Nhóm tử ảnh hai mặt nhìn nhau, không người nào lên tiếng đáp lại, bọn họ hiểu được ý tứ của Bình cô nương, nhưng vì chức trách bọn họ không thể thả nàng rời đi.

Người ngồi trong kiện trầm mặc, người nâng kiện cũng trầm mặc, một đường cứ thế lặng lẽ chạy đi.

Gần trưa, người đi đường bụng đói kêu vang, đã sớm mỗi một, tiểu điểm bên đường tuy rằng đơn sơ nhưng cũng xem như sạch sẽ, cỗ kiện hạ xuống ngay tại tiểu điểm.

Kiện phu vừa thấy đã biết là nhân vật lợi hại, nhưng người trong kiện bước ra rõ ràng chỉ là nhất giới bình thường thư sinh, điều này làm cho những lữ khách vốn cũng nghỉ chân tại tiểu điểm không khỏi lộ ra kinh ngạc.

Bốn gã tử ảnh phân công ở bốn phương vị ngồi xuống, chợt xem cứ ngỡ là vô tình, kỳ thật là che giấu huyền cơ, bởi vì ngồi ở vị trí này vừa vặn có thể phong kín đường đi của bốn phương vị. Thân phận của Bình cô nương, bọn họ không dám dựa vào quá thân cận, nhưng cũng không dám cách quá xa, một ngày chưa trở về Đường Môn, thần kinh của bọn họ một ngày không thể thả lỏng.

Khóe miệng không thể nhận ra hơi xốc lên, Đường Bình Bình thản nhiên rót ỉnh một chén trà, chờ đồ ăn mang lên.

Tiếng vó ngựa chạy như bay nện xuống mặt đường vang lên giữa buổi trưa yên tĩnh.

“Thiếu gia, cuối cùng cũng bắt kịp cậu.”

Nhóm tử ảnh liếc nhau, không khỏi kinh ngạc nhìn thư đồng đang chạy vào tiểu điểm — đây chẳng phải thư đồng vẫn đi theo bên người của Bình cô nương sao, làm sao có thể đi theo đến đây?

Đường Bình Bình thản nhiên cười cười, “Thật sự đuổi kịp?”

“Đương nhiên thiếu gia.” Tam Mộc tiếp lấy chén trà chủ nhân đưa tới, một hơi uống cạn, dùng tay áo lau miệng nói.

“Thư đã mang đến chưa?”

“Tam Mộc làm việc cậu yên tâm.” Tam Mộc vỗ vỗ ngực cam đoan.

Tử Ảnh sắc mặt thoáng chốc thay đổi, Bình cô nương muốn hẳn truyền tin cho người nào?

“Trên giang hồ vẫn đều nói Thất Xảo thần y y thuật vô địch, trong thiên hạ chỉ có người nàng không muốn cứu không có người nàng cứu không được, ta thật muốn biết điều này có phải là sự thật hay không, cho nên ta bảo Tam Mộc thay ta hướng nàng hạ chiến thư.” Nàng không nhanh không chậm giải thích cho bốn vị tử ảnh nghe.

Mọi người đều biết hiện nay trên giang có hai nữ nhân không thể trêu chọc, các nàng cũng không phải các bậc tiền bối võ lâm danh môn, mà là hai nữ tử tuổi còn khá trẻ. Một người là gả cho Cái Bang bang chủ Phong Thần Ngọc Trầm Thất Xảo, một người khác chính là không sợ không có việc chỉ sợ việc quá nhỏ Tô Doanh Tụ, cũng may từ lúc nàng gả vào Kỷ gia Tô Châu đã an phận rất nhiều, làm cho rất nhiều người trong võ lâm cảm động thiếu điều lập trường sinh vị cho Kỷ Ngâm Phong, cảm tạ hẳn hy sinh bản thân, trả lại cho giang hồ một mảnh sóng êm biển lặng.

Nhóm tử ảnh hai mặt nhìn nhau, hiện tại thật sự gặp phải phiền toái lớn.

“Thức ăn của khách quan.” Điểm tiểu nhị bưng lên một bàn thức ăn nóng hôi hổi.

Đường Bình Bình gọi thư đồng cùng nhau dùng cơm, một chút lo lắng cũng không hề xuất hiện trên mặt.

Bình cô nương lần này bất giá nào cũng không chịu quay lại Đường Môn, trong lòng của tử ảnh mơ hồ đoán được ý tưởng của Đường Bình Bình, nàng muốn làm cho sự việc lớn đến khi không thể vãn hồi, bức thái quân buộc phải cho nàng thoát ly khỏi Đường Môn.

letsenjoytogether.wordpress

Đây là một gian dân trạch bình thường, nhưng người trụ ở bên trong lại không bình thường chút nào, có ai lại dám nói bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang Phong Thần Ngọc là kẻ tầm thường, lại càng không ai dám nói Thất Xảo thần y là kẻ tầm thường. Mà lúc này bên gian phòng của Cái Bang phân đà, thật khéo là kẻ đang trụ bên trong gian phòng đó chính là hai phụ thê bọn họ.

“Cái gì?” Thanh âm giạt mình vọng ra từ trong phòng, rước lấy ánh mắt khinh bỉ thật lớn từ người ngồi ở chủ vị.

“Lỗ tai của muội còn rất tốt, huynh không cần dùng tới âm lượng lớn vậy.” Trầm Thất Xảo đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, mang theo ý tứ cảnh cáo.

Ôn Học Nhĩ không để ý đến sự trào phúng của nàng, tiếp tục chứng thực, “Nàng ấy khiêu chiến với muội?”

“Có người muốn khiêu chiến với muội có gì hảo ăn?”

“Khiêu chiến muội có chỗ gì tốt?”

Trầm Thất Xảo không chút yếu thế nhướn mày nghênh thị, “Đương nhiên là có chỗ tốt, muội nhưng là danh dương thiên hạ Thất Xảo thần y nha! Nếu nàng khiêu chiến thành công, không những có thể danh chấn võ lâm, như vậy Đường Môn dụng độc thiên hạ đệ nhất danh hào chẳng phải càng vang dội.”

“Nàng rõ ràng đang trốn chạy, nào có nhàn hạ thoải mái đi khiêu chiến với muội?” Ôn Học Nhĩ mày kiếm nhíu lại, có điểm không rõ Đường Bình Bình đến tột cùng là muốn làm gì.

“Trốn chạy?” Trầm Thất Xảo nhân tình sáng lên.

“Đúng đó.” Hẳn vẫn như trước không nhận thấy khác thường.

Phong Thần Ngọc thương hại liếc nhìn bạn tốt một cái, quyết định đi ra ngoài tản bộ, thấy chết không cứu không phải là hành vi của bằng hữu, cho nên hẳn đành phải lựa nhón chuyện gì cũng không thấy.

“Sư huynh, nàng vì sao muốn chạy trốn? Nàng không phải là nhân vật lợi hại trung tâm của Đường Môn sao?”

Ôn Học Nhĩ rất cuộc phát hiện chính mình mang họa cho thân, vội vàng xua tay, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Hắn thật ngu muốn chết, làm thế nào lại quên mất cá tính thích xen vào chuyện người khác của tiểu sư muội.

“Thật sự không có?”

“Thật sự không có.”

“Vậy muội đây quyết định sẽ đúng hẹn ước, nhìn xem xem cô nương khiến cho song tuyết thư sinh huynh thần hồn điên đảo rồi cuộc có ba đầu sáu tay gì.”

“Muội không thể đi.”

“Người ta hạ chiến thư với muội, vì sao muội không thể đi?” Nàng đúng lý hợp tình hỏi.

“Bởi vì.... bởi vì.... Tóm lại muội không thể đi.” Vạn nhất các nàng hai người vừa thấy mặt hợp tính, đến lúc đó số người bị xui xẻo nhất định sẽ nhân lên gấp đôi, chỉ cần nghĩ thôi hắn đã cảm thấy khủng bố.

“Biểu ca, hiện tại Đường Bình Bình đang ở đâu?” Trầm Thất Xảo không để ý tới hắn, đề cao giọng hỏi trưởng phu đang trốn ở bên ngoài.

“Đang dừng chân ở Thu Ngô trấn, tạm thời không tính rời đi.” Phong Thần Ngọc thành thật báo cáo, một chút cũng không dám giấu giếm.

“Nàng đang đợi muội nha!” Hứng khởi của nàng càng lúc càng cao, tựa hồ nghĩ thấy được mùi của đồng bạn.

“Nàng đang chờ ta, không phải chờ muội.” Ôn Học Nhĩ vẫn như cũ ý đồ ngăn cản tiểu sư muội đi đến cuộc hẹn.

“Thu được thư khiêu chiến là muội, không phải huynh.” Nàng nhất phách thông dong nhắc nhở hắn một sự thật.

“Nhưng người thích nàng ấy là ta, không phải muội.” Ôn Học Nhĩ cũng lớn tiếng phản bác trở về.

“Vậy muội đây càng muốn đi xem, như vậy mới không uổng công dụng tâm lương khổ năm đó huynh đưa uội bức họa của biểu ca a!” Nàng cười mỉa mỉ xem xét hắn.

Đúng rồi, hắn sớm nên biết nữ nhân vốn lòng dạ hẹp hòi, nhất là vị trước mắt này, nàng tả chờ hữu mong chính là chờ đến ngày hắn yêu thương một nữ nhân. Nay rốt cuộc cũng đã đợi được ngày đó, muốn nàng buông tha cho cơ hội trời cho này tuyệt không có khả năng. Rốt cuộc nghĩ thông suốt nguyên do, Ôn Học Nhĩ không thể không nhụt chí gục đầu xuống.

“Đi làm gì? Ta có thể sắp một cước không?” Ngoài cửa truyền đến giọng hỏi đầy tò mò.

“Tô đại cô nương!” Trầm Thất Xảo kinh hỉ nhìn về phía cửa, không hề ngoài ý muốn nhìn thấy xinh đẹp xuất chúng Tô Doanh Tụ cùng với nàng như hình với bóng trưởng phu Kỷ Ngâm Phong.

Sắc mặt của Ôn Học Nhĩ thoáng chốc khổ càng thêm khổ, không nói gì hỏi ông trời! Vì sao những kẻ thích chỗ mồm vào chuyện người khác đều đến đông đủ vậy trời?

“Là vị Đường cô nương kia à.” Nghe Trầm Thất Xảo kể xong, Tô Doanh Tụ bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là ý trung nhân của Ôn Học Nhĩ, chẳng trách chưa từng cầu người Ôn thiếu hiệp lại tìm đến nàng xin giúp đỡ.

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Vì giúp nàng ta dẫn dắt rời đi lực chú ý của tử ảnh, ta đã phải chạy khắp nơi gieo rắc chuyện xấu năm xưa của lão thái quân, đến bây giờ vẫn còn bị người của Đường Môn truy nã khắp nơi, cho nên nói thế nào ta cũng phải đi xem nàng mới được, vậy mới không uổng công ta vứt bỏ mệnh đi hỗ trợ.” Tô Doanh Tụ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Bảo người nghĩ biện pháp hấp dẫn tử ảnh, lại không bảo người đào gốc rễ của người ta ra, rõ ràng là chuyện tốt của người, còn dám nói là vì giúp ta?” Ôn Học Nhĩ không khách khí nói.

“Nếu không phải tin tức có giá trị, người cho là tử ảnh sẽ đuổi theo truy sát ta khắp nơi sao.” Tô Doanh Tụ lý do thoải thác hợp tình lại hợp lý, làm cho người ta tìm không thấy lý do phản bác, ít nhất Ôn Học Nhĩ tìm không thấy.

Bên kia Kỷ Ngâm Phong cũng ẵm con ra ngoài phòng tìm khát cái đang nằm trên thạch bàn phơi nắng trò chuyện.

“Người cũng đi ra?” Phong Thần Ngọc biểu tình như đã sớm dự đoán được.

“Muốn xen vào nói cũng không lọt, hơn nữa cũng không muốn nhìn thấy bộ mặt khóc tang của Ôn huynh.” Kỷ Ngâm Phong bắt đầu dĩ gậy đầu.

Phong Thần Ngọc rung hài, khẩu khí lộ ra vẻ vui sướng khi người gặp họa, “Hắn nha, căn bản không nên chui đầu vô lưới chạy tới đây tìm Thất Xảo hỗ trợ.”

Kỷ Ngâm Phong phụ họa nói, “Chỉ biết càng giúp càng rối.”

“Đúng vậy.” Nói xong hai người không khỏi nhìn nhau cười.

letsenjoytogether.wordpress

Thu Ngô trấn, một thành trấn nhỏ vô danh, gần đây tựa hồ có chút trở nên không giống, quanh trấn tràn ngập áp lực khấn trương.

Ánh sáng mặt trời như những tia lửa rải xuống đại địa, lòng người cũng có vẻ phiền chán không thôi.

“Tiểu điểm” là nhà trọ, nhưng quy mô thực tế lại không giống như tên của nó, thậm chí ngược lại có thể nói là rất lớn. Từ mấy ngày hôm trước có một vị công tử vào trọ ở đây, khách điểm mấy ngày gần đây người tụ tập càng lúc càng nhiều, ngay cả bầu không khí trong khách điểm cũng tràn ngập một cỗ áp lực làm cho người ta hít thở không thông.

Đại sảnh lúc này thật vắng vẻ, ngoại trừ chuông quầy đang đánh bàn tính tính toán sổ sách, cũng chỉ có vị thư sinh trưởng mạo bình thường lại cực không bình thường ngồi cùng với thư đồng của hắn.

Ngồi ở cái bàn nằm ngay trung tâm của đại sảnh, Đường Bình Bình từng ngụm ẩm trà, không chút bận tâm đến sự đánh giá của người đi đường.

Gió phía sau lại lần nữa biến mất, Đường Bình Bình nhẹ nhàng buông bát trà, thở dài, “Tam Mộc, người rốt cuộc là đang quạt cho ta hay là cho người?”

“Nhưng thiếu gia cậu rõ ràng không đổ mồ hôi, có thể thấy được cậu căn bản là đâu có nóng đâu!”

“Vậy vừa rồi là ai nói muốn quạt cho ta?” Nàng nhún mày liếc xéo hắn.

Tam Mộc vâng dạ nói, “Người ta là muốn bên cạnh thiếu gia thôi!”

“Người trở về nghỉ đi!”

“Thiếu gia không thích Tam Mộc sao?”

Nhìn vẻ mặt mất mát của hắn, Đường Bình Bình nhin không được khóe môi hơi tràn ra chút tươi cười, “Nếu không thích người, ta cũng không kêu người ký khế bán mình.” Tam Mộc làm người rất đơn giản, khoái hoạt của hắn cũng rất đơn giản, sự khoái hoạt đơn thuần mà lại đơn giản như thể làm cho nàng hâm mộ không thôi.

“Thiếu gia đang chờ người nào đó đến sao?”

“Có lẽ.” Đáp án của nàng thực không xác định.

“Là người thiếu gia muốn khiêu chiến?”

“Không nhất định.” Người bị khiêu chiến nhất định sẽ đến, nhưng còn có một kẻ lảm chuyện cũng sẽ theo đến. Lòng nàng có chút mâu thuẫn, vừa muốn nhìn thấy hắn, lại sợ nhìn thấy hắn, nàng không muốn hắn bị thương tổn.

Tam Mộc mặt nhăn lại nói, “Thiếu gia, cậu gần đây nói chuyện luôn mơ hồ a!” Có đôi khi thâm ảo làm cho hẳn nghĩ không ra, thiếu gia trước kia không phải như thế, nhưng kể từ lúc xuất hiện những kẻ tự xưng là “người trong nhà” kia, thiếu gia liền thay đổi, trở nên có chút bí hiểm, hỉ nộ ái ố cũng không lộ rõ ràng trên mặt, suy nghĩ cũng không dễ dàng nằm giữ.

Cầm hai bát trà cụng nhẹ vào nhau, trên mặt của Đường Bình Bình không có biểu tình gì, ngay cả trong mắt cũng đọc không ra một tia cảm xúc, làm cho người ta có cảm giác như đang ngắm hoa trong sương mù, hết sức mơ hồ.

“Tam Mộc, ta không nóng bởi vì tâm của ta là lãnh.”

Tam Mộc ngây ngốc nhìn chủ tử, tâm của con người làm sao có thể lãnh?

“Ta muốn ngồi một mình trong chốc lát.”

Tam Mộc đặt bỏ phiến (quạt làm bằng lá cây hương bồ) xuống bàn, thì thầm, “Thiếu gia, Tam Mộc thật chán ghét những người đó.” Bởi vì sự xuất hiện của những người đó mới khiến cho thiếu gia không được vui.

Nhìn theo bóng dáng của Tam Mộc cô đơn rời đi, ánh mắt của Đường Bình Bình ảm đạm một chút, lập tức khôi phục lại thần sắc lạnh lùng. Ở Đường Môn sự khoái hoạt của nàng nhất định bị khóa kín, cho nên nàng không thích Đường Môn, cho dù đó là nhà của nàng.

Hậu viện tựa hồ có chút náo động bất thường, mày của nàng hơi nhăn lại, vẫn bất động như núi ngồi ở đại sảnh. Không liên quan đến nàng, người của Đường gia đủ ứng phó hết thảy. Vì thỉnh nàng trở về, Đường lão thái quân đã ra nặng tay, cư nhiên phái ra hai mươi danh tử ảnh hộ tống nàng về nhà.

Náo động bình ổn, ở cửa xuất hiện một nữ tử bộ dạng thanh thuần, tươi mát, đôi lông mày khéo mắt trời sinh mang ý cười làm cho những người nhìn nàng trong lòng không khỏi dâng lên một trận ấm áp.

Nàng ta đảo mắt ra xung quanh một lần, rồi dừng lại đối diện với tầm mắt của Đường Bình Bình, Đường Bình Bình rõ ràng có thể thấy được trong đôi mắt linh động thông minh kia lóe lên một tia ánh sáng.

“Xin chào, Đường Bình Bình.” Nàng ta đi nhanh đến.

Đường Bình Bình nhướn mày, trong lòng dĩ nhiên ngộ đạo, “Trầm Thất Xảo.”

“Người thật thông minh!”

“Người cũng vậy.”

Trầm Thất Xảo sáng khoái ngồi xuống bên cạnh nàng, tự tại tựa như đang ở trong chính nhà của mình, vói tay cầm lấy ấm trà, tự rót ỉnh một chén trà giải khát.

Đường Bình Bình có chút sử ngộ liếc mắt về phía sau một cái, “Náo động phía sau....”

Trầm Thất Xảo cười hắc hắc, “Mọi người đều là người thông minh a.”

Nàng không khỏi mỉm cười. Đúng vậy, đều là người thông minh.

“Người tìm ta là cần hỗ trợ cái gì?” Trầm Thất Xảo hỏi hăng, trực tiếp đi vào cốt lõi vấn đề.

Nàng hơi lộ ra kinh ngạc, khéo môi khẽ nhếch lên, thanh âm dẫn theo ý cười, “Quả nhiên không hổ là tài trí vô song Thất Xảo thần y.”

“Quá khen quá khen.” Trầm Thất Xảo cũng không khách khí nhận ca ngợi.

“Ta muốn cùng Cái Bang là địch.”

Trầm Thất Xảo nhin không được trọn mắt, “Người nói muốn cùng Cái Bang là địch?”

“Phải.”

“Vì sao?” Cho dù là ngốc tử cũng biết, là địch của bất kỳ ai đều có thể, ngoại trừ không thể là địch của thiên hạ đệ nhất bang, mà người thoát nhìn không hề ngu ngốc Đường Bình Bình rốt cuộc là vì cái gì? Chuyện này quả thật vô cùng gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng, chuyện này nếu mà còn không hiếu kỳ thì đúng là không còn gì đáng để tò mò.

“Bởi vì ta muốn tự do.”

“Tự do?” Hai chuyện này có liên quan gì với nhau sao?

“Nước đục mới có thể thả câu.” Đường Bình Bình mỉm cười chỉ ra.

Trầm Thất Xảo gục gặt đầu, sau đó ghé sát vào, “Ta với người quả thật nhất kiến như cố! Đúng rồi, vụng trộm hỏi một chút, sư huynh của ta ở chỗ người có phải là chịu rất nhiều đau khổ không?”

Nàng nhướn mày, “Chẳng lẽ người không nhận thấy hai người chúng ta có chút giống nhau sao?” Gặp được Trầm Thất Xảo nàng mới hiểu được vì sao Ôn Học Nhĩ vẫn luôn nặng nề nói các nàng rất giống nhau, ngay từ ánh mắt đối diện đầu tiên, nàng liền hiểu được các nàng là cùng một loại người.

Trầm Thất Xảo chớp chớp mắt phải, hạ giọng nói, “Vì nhất kiến như cố này, ta không giúp người chẳng phải là rất không đạo nghĩa?”

Tầm mắt đảo qua chướng quỳ đang tính toán sổ sách, Đường Bình Bình mỉm cười nhẹ giọng nói, “Vị chướng quỳ kia tựa hồ rất thú vị.”

Trầm Thất Xảo cười khanh khách, “Thuật dịch dung của biểu ca cũng không tầm thường, người nhất định từ chỗ nào khác nhận thấy được đúng chứ!”

“Một người thông minh như người, chỉ khi nào xác định tình huống an toàn mới có thể trực tiếp đi thẳng vào vấn đề với ta.” Ngay câu đầu tiên mở miệng Trầm Thất Xảo đã đi thẳng vào trọng điểm, nàng liền đoán được vị chướng quỳ kia không phải ngoại nhân.

Trầm Thất Xảo nghe vậy, dùng sức gặt đầu, “Xem ra chúng ta thật sự là rất giống nha!”

letsenjoytogether.wordpress

Đường Bình Bình mất tích, ngay tại Thu Ngô trấn, tựa như không khí bốc hơi khỏi nhân gian không còn thấy tung tích.

Đường gia tìm Cái Bang đòi người, nhưng Cái Bang bang chủ phu nhân lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ quát thét bọn họ, “Bình cô nương vạn ác của các người cư nhiên dám hạ loại độc này với ta, bức ta giúp nàng dịch dung, ta còn chưa tìm Đường Môn các người tính sổ, các người còn mặt mũi đến tìm ta đòi người?”

“Bình cô nương rốt cuộc đã hạ độc gì với cô nương?”

“Thỉnh xưng hô nàng là Phong phu nhân.” Mồ khắt cái đầu lĩnh đứng ở một bên buồn bực nhắc nhở.

“Được rồi, Phong phu nhân, xin hỏi Bình cô nương chúng tôi rốt cuộc đã hạ độc gì phu nhân mới khiến phu nhân không thể không khuất phục?” Thiên hạ ai chẳng biết Thất Xảo thần y vô luận là y thuật, độc thuật đương thời đều có một không hai, ngay cả được xưng là Đường Môn đệ nhất độc thủ đại công tử Đường Phóng của bọn họ cũng không phải là đối thủ của nàng, như vậy làm sao có thể làm cho bọn họ tin tưởng Bình cô nương chỉ bằng dụng độc có thể khiến cho nàng ta khuất phục, bọn họ tuyệt đối không tin.

Trầm Thất Xảo cảm tức bất bình trừng người của Đường gia, “Ta hỏi các người, Bình cô nương của các người ở Đường Môn rốt cuộc là thân phận gì?”

Đương trường nhất thời tĩnh lặng, người của Đường Môn không ai hé miệng.

“Nàng chính là Đường Môn thân bí nhất Thất Xảo Lung Linh Các Các chủ đại nhân của các người đúng không?”

Như cũ không có người lên tiếng, nhưng bàn tay đang nắm chặt lấy kiếm của bọn họ đều nổi gân xanh.

“Các người nghĩ nàng chỉ am hiểu chế tạo ám khí thôi sao? Vậy sao không đi hỏi Thái quân của các người thử xem, vị Các chủ cô nương tôn quý của các người rốt cuộc có bản lĩnh này hay không?”

Nàng ngừng lại thở hổn hển lấy hơi lại tiếp tục bão nổi, “Đường gia các người hẳn là phải cho nàng ta đi ra giang hồ, như vậy chiêu bài Đường Môn dụng độc đệ nhất của các người e là mới có thể giữ được, hơn nữa còn tuyệt đối nắm chắc.”

Bình cô nương cũng là cao thủ dùng độc sao?

Các chủ thật sự biết dùng độc?

Đường Môn mọi người trong lòng đều nghĩ giống hệt nhau, mỗi người bọn họ chỉ biết Các chủ am hiểu cơ quan âm khí, lại không hề biết năng cũng tinh thông độc được.

“Chuyện này hiển nhiên là chuyện tối cơ mật của Đường Môn các người, các người xác định còn muốn ra tiếp tục kêu gào ọi người đều biết?” Trầm Thất Xảo mắt hạnh khép hờ, khẩu khí lơ đãng mang theo một tia uy hiếp.

“Không cần.”

Bí mật của Đường Môn không thể lần nữa tiết lộ ra ngoài, hôm nay để cho bọn họ biết cũng đã là để lộ bí mật.

Khách giang hồ tựa như một cơn gió đến rồi đi, Thu Ngô trấn lại khôi phục trở về với sự tĩnh lặng và an tường của dĩ vãng.

Tam Mộc buồn rầu ngồi ở bậc thang của khách điểm, từ phía xa nhìn bóng dáng của hắn giống như một con chó nhỏ bị chủ vứt bỏ.

Chưởng quầy ngón tay đang gảy bàn tính bỗng nhiên dừng lại, khẽ lắc đầu, “Tam Mộc, ngươi tính ngồi tới chừng nào?”

Nguyên bản đang ngồi ở bậc thang cảm thán cho số phận đáng thương của mình Tam Mộc lập tức nhảy dựng lên, phóng trở vào trong điểm.

“Thiếu gia!” Thanh âm rõ ràng là của thiếu gia nhà hắn.

“Từ hôm nay trở đi kêu ta là chưởng quầy.”

“Vâng.” Tam Mộc ngây ngẩn gật đầu, “Chưởng quầy.”

“Biết làm tiểu nhị không?”

“Biết.”

“Vậy ở chỗ này chạy chân đi.”

Cứ thế “Tiểu Điểm” thu lưu tiểu thư đồng bị chủ nhân vứt bỏ, từ nay về sau hắn định cư lại ở Thu Ngô trấn. Mà chưởng quầy của “Tiểu Điểm” từ đó về sau liền rất ít lộ diện trước mặt mọi người, nghe nói ngày đó hắn bị hoảng sợ không nhẹ, sinh một trận bệnh nặng, vẫn triền miên nằm trên giường hơn nửa tháng.

Con người, luôn rất mau quên, dần dà người trong trấn đối với chuyện giang hồ tranh đấu phát sinh ngày ấy trong “Tiểu Điểm” cũng chậm rãi phai nhạt.

Ở một buổi trưa trời trong nắng ấm, tiểu nhị Tam Mộc của “Tiểu Điểm” sau khi lĩnh tiền công, gánh theo một bọc hành lý đơn giản rời khỏi Thu Ngô trấn. Mà hắn rời đi sau nửa canh giờ, cửa sau của “Tiểu Điểm” đi ra một cô gái tóc búi gai váy vấy bẩn.

Người càng bình thường thường càng dễ dàng bị người khác xem nhẹ, do vậy không ai chú ý đến cô gái rời đi.

letsenjoytogether.wordpress

Từ xưa nói thiên hạ võ học đều xuất xứ từ thiếu lâm, cho nên người giang hồ đối với thiếu lâm đều rất tôn kính.

“Ôn thí chủ, thỉnh đi bên này.” Áo xám tiếp khách tặng khẩu khí phi thường cung kính, nghênh đón một vị cẩm y công tử vào cửa chùa.

Cẩm y hoa phục, mặt như quan ngọc, dáng người đỉnh đặc, xinh đẹp như nữ tử, duy nhất không hợp với khí chất hơn người của hắn chính là nhánh hoa sen hắn đang ngậm ở miệng, làm cho hắn lơ đãng nhiễm vài phần phóng đãng không kiềm chế được.

Cười ngửa xem hoa tiêu sái đi ngang qua miếu thờ điện phủ trang nghiêm, cuối cùng dừng lại ở một khoảng sân hẻo lánh.

“Chính là nơi này?” Hắc nhướn mày, có chút nghi ngờ.

“Chủ trì của bốn môn quả thật đã bảo đệ tử mang thí chủ đến đây.”

“Vậy người đi đi!” Khóe miệng của Ôn Học Nhĩ nhếch lên quỷ dị, cười mỉ mỉ nhìn theo bóng dáng của tiếp khách tăng rời đi.

Cửa viện nước sơn có chút loang lổ, nhưng còn không cũ đến mức thảm hại. Hắc nhìn chăm chăm vào phiến cửa lâu đến tường chừng như đã trôi qua cả đời người, nhưng vẫn trì hoãn không tiến đến gõ cửa.

Đi một ngày đường học một sàng khôn, chính là thiên cổ chân lý.

Trải qua nhiều năm kinh nghiệm rửa tội bị nhân ác chính, hắc tuyệt đối có lý do cẩn thận. Lời nói của Trầm Thất Xảo bình thường chỉ nên tin một nửa, mà lúc này, hắc không xác định nửa còn lại có đáng tin hay không.

Phàm chuyện gì mặt ngoài càng đơn giản, cuối cùng chứng minh thường thường lại càng không đơn giản, cánh cửa trước mắt nhìn như bình thường, nói không chừng ẩn chứa huyền cơ, đôi mắt phượng của hắc nhắm lại, sau đó điểm mũi chân trực tiếp phi thân trèo tường vào.

Một đám ngân châm nghênh diện bay tới, hắc vội vàng né tránh, trên không trung theo thể điều hâu xoay người thuận thể bay lên.

Nhưng bên trong cành lá rậm rạp của cây cổ thụ trăm năm lại bắn ra hai khối cự mộc, thể tới rào rạt, tình huống thập phần hung hiểm.

Bay lên không trung không có chỗ mượn lực, hắc cái khó ló cái khôn, bắn ra nhánh hoa sen trong tay, thân hình như ánh chớp, mũi chân điểm nhẹ lên hoa sen, lại bay lên cao, cự mộc lướt qua bên dưới chân va chạm nhau rơi xuống đất, phát ra tiếng nổ vang trời.

Còn nữa? Cước bộ còn chưa đứng vững, một cái lưới lớn đã từ trên trời giáng xuống, làm cho Ôn Học Nhĩ đã nhiều năm hành tẩu giang hồ như đi trên băng cũng không khỏi kinh hãi, liên hoàn cơ quan thật đúng là làm cho người ta trong lòng sợ run.

Giống như một chiếc lá khô bị gió tấp, lượn vòng phi vũ giữa không trung, bình yên thoát ra vòng lưới bao phủ, trên trán tất nhiên thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, tiểu sư muội lần này ngoạn quá đáng, công phu nếu kém một chút chỉ sợ không chết cũng trọng thương.

Nhú chặt hai hàng lông mày nhìn xung quanh, ngoài này tiếng động lớn thể người bên trong chẳng lẽ một chút cũng không nghe thấy đi? Nhưng mà người đâu?

“Ôn thiếu gia!” Một tiếng thét kinh hãi vọt lên giữa không trung, nối tiếp theo đó là nghe được tiếng hét thảm khác.

Điện quang hỏa thạch, Ôn Học Nhĩ đã tóm lấy người đang ở trên đại thụ kéo xuống, không chút khách khí ném xuống đất, hung tợn trừng hắc, “Tam Mộc —— đã lâu không gặp ——” từng từ một thật sự là theo hàm răng nghiền ra.

Tam Mộc mặt như khổ qua, “Không bằng không gặp.”

“Cơ quan là người thao túng?”

Nhìn thấy ánh mắt cực độ bất hữu thiện của Ôn Học Nhĩ, Tam Mộc lắp bắp nửa ngày mới nói, “Đây là thiếu gia thiết kế, tôi chỉ phụ trách xem là ai không có mắt dám xông vào cơ quan.”

Mắt thấy khuôn mặt tuần tú của người nào đó tức thì đại biến sắc, Tam Mộc vội vàng bổ sung một câu, “Cậu theo cửa chính đi vào sẽ không chạm đến cơ quan, ai biết cậu có cửa không đi lại muốn trèo tường...” Thanh âm tắt dần theo cái nhìn trừng trừng âm ngoan của Ôn Học Nhĩ, hắc sợ hãi nuốt nước miếng.

“Nàng đâu?” Còn không chính thức gả cho hắc, đã tính mưu sát chồng a, nàng cũng thật vô lương tâm a!

“Thiếu gia đang ở hậu viện.” Tam Mộc sáng suốt không có nói ra chủ tử đang làm gì, việc khẩn cấp trước mắt chính là mạng nhỏ quan trọng hơn.

Hậu viện càng hoang vắng hơn so với tiền viện, cũng có vẻ quỷ dị hơn rất nhiều, cho dù lúc này bỗng dưng toát ra một con quỷ cũng chẳng có gì bất ngờ. Cho dù hoang vắng, nhưng mặt đất cũng sạch sẽ, thơm mát từ tảng đá đường mòn đến cỏ dại mọc lan tràn hai bên, cứ nhiên hợp nhau lại càng tăng thêm vẻ hài hòa cho khung cảnh.

Ánh sáng lấm tấm xuyên thấu qua khe hở giữa những cành lá rơi xuống mặt đất, đọng lại trên thân người của người đang nửa quỳ dưới tàng cây, tóc dài có chút lộn xộn buộc lại trên đỉnh đầu, ngay cả y phục trên người cũng lấm bẩn, nhưng nàng lại giống như không hề phát giác chuyện chú vào bánh xe gỗ ở trước mặt.

Nhẹ nhàng, chậm rãi từng bước tiếp cận, hắn không muốn khuấy nhiễu sự tập trung của nàng.

Còn cách nàng ba trượng, đột nhiên ám khí từ đâu ùn ùn kéo tới, tựa như một đàn châu chấu cảnh tượng vô cùng khủng bố.

” “Tam —— Mộc ——” Tiếng hét nghiêng răng nghiêng lợi vang lên tận mây xanh, thẳng nhai đó dám ở sau lưng đâm cho hắn một đao, lúc này mà còn tha cho hắn mới có quỷ.

Bóng người bận rộn chợt tạm dừng, tựa như hình ảnh bị dừng đột ngột, chậm rãi ngoảnh đầu nhìn thấy người đến, con ngươi xẹt qua một chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều một loại cảm xúc mà Ôn Học Nhĩ không thể lý giải.

“Hắn rốt cuộc chiếu cố nàng như thế nào?” Vừa nhìn đến khuôn mặt gầy yếu của nàng, Ôn Học Nhĩ bỗng dâng lên thôi thúc muốn giết người, mục tiêu được chọn không ai khác chính là gã thư đồng tên Tam Mộc.

Đường Bình Bình vẫn còn trợn mắt nhìn, tựa hồ vẫn còn chưa từ khiếp sợ phục hồi lại.

Hắn rất muốn đi tới, nhưng hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại hắn mới hiểu được nguyên do ánh mắt quỷ quyết của tiểu sư muội trước khi chia tay. Ở lĩnh vực nàng tối am hiểu, nàng là một đóa hoa anh túc tối trí mạng độc được, khác biệt với đóa hoa chưa nở rộ trước kia.

Hiện tại, hoa đã nở...

“Người không sao chứ?” Sở hữu cảm xúc đến cuối cùng chuyển hóa chỉ thành một câu hỏi.

Chỉ là một câu nhưng trước nay chưa bao giờ Ôn Học Nhĩ lại cảm thấy ngọt ngào đến thế này, nàng đang lo lắng cho hắn.

“Không có việc gì, may mắn ám khí chỉ là nhánh cây mà thôi.” May mắn a.

“Này nguyên làm ra để phòng ngừa Tam Mộc đến khuấy rối, cho nên chỉ làm đơn giản thôi.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói, hắn nghe vào lại kinh tâm động phách.

Hắn rất muốn cười trừ, nhưng hắn phát hiện chuyện này quá khó khăn bởi vì cơ mặt đều cứng ngắc, chỉ đành phải nặn ra một nụ cười khổ đáp lại.

8. Chương 8

“Trống chiều chuông sớm cuộc sống của người xuất gia có phải rất thích ý hay không?”

Đường Bình Bình mím môi, nhìn về mặt mây đen dày đặc của hắn, nếu nàng trả lời “phải”, nói không tốt không chừng hắn sẽ lập tức bão nổi. Bất quá, ở trong chùa mấy ngày nay nàng quả thật qua khá thoải mái và thỏa mãn.

Cần nhắc một hồi, nàng rốt cuộc lựa chọn từ ngữ thỏa đáng, “Cũng được.”

Mắt của Ôn Học Nhĩ không khỏi trừng lớn, nàng cũng thật cẩn thận lựa chọn từ để xoay sở a, làm cho hẳn muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình cũng không biết bắt tay ở chỗ nào.

“Nàng tính xuất gia?” Hỏi có chút rầu rĩ, cũng có chút oán hận.

“Nơi này là Thiếu Lâm Tự.” Nàng nhắc nhở hẳn, cho dù nàng thật muốn xuất gia, cũng phải tìm am ni cô mới đúng.

Nói cũng đúng, xuất gia ở Thiếu Lâm Tự đều là nam nhân, nàng lại là một cô nương gia. Đúng rồi, mắt trừng trừng nam trang trên người nàng, toàn là tại bộ dạng nam trang nhất thành bất biến (*) kia quấy phá, làm hại thần kinh của hẳn có đôi lúc lại thất thường một chút.

(*) Nhất thành bất biến: có nghĩa là mãi không thay đổi.

“Uống trà.”

Nhìn nàng tự tay đặt chén trà vào tay hẳn, bao nhiêu bất mãn đều tan thành mây khói. Yêu thương một nữ nhân, nam nhân luôn bị nữ nhân mà mình yêu thương chèn ép không góc đầu dậy nổi, tuy thế vẫn là vui vẻ chịu đựng.

Căn phòng hiện tại nàng đang ngụ khá đơn sơ, chỉ có một cái giường, một cái bàn và một cái ghế. Hẳn ngồi xuống chiếc ghế duy nhất nhìn nàng dùng thìa nước Tam Mộc mang đến rửa mặt, thuận tay chải lại mái tóc rối.

“Vừa rồi nàng đang làm việc gì?”

“Ừm, ta đã đáp ứng giúp Viên Chân đại sư bố trí cơ quan ở Tàng Kinh Các.” Nàng lơ đãng nói.

Nghĩ đến những hung hiểm bản thân vừa trải qua, Ôn Học Nhĩ trong lòng rùng mình, “Giống như ở trong viện sao?”

Đường Bình Bình cười cười, dùng miếng khăn vuông buộc lại mái tóc dài, lắc lắc đầu nói, “Đối phó với những cao thủ đứng đầu trên giang hồ, cơ quan đó vẫn chưa đủ.”

“Ta cũng là cao thủ.”

“Cho nên ngươi mới hữu kinh vô hiểm.”

Nghe nàng nói vậy, tâm tình của hẳn liền thoải mái rất nhiều.

“Vì sao nàng lại nói hành tung của mình cho tiểu sư muội của ta biết mà không chịu nói với ta?” Đối với chuyện này hẳn thủy chung vẫn cứ âm ức không nguôi, hơn nữa hẳn còn phải ngàn thỉnh vạn cầu năn nỉ người nào đó mới có thể biết được tin tức của nàng, tâm tình lại càng buồn bực.

Đường Bình Bình giống như không có nghe đến, chuyên tâm lau phủ vết bẩn trên áo, không thể lau sạch quyết định thay đổi y phục trên người. Cởi xuống đai lưng đồng thời nghĩ đến một chuyện, nàng chậm rãi ngoảnh đầu lại, chống lại ánh mắt hứng thú của Ôn Học Nhĩ, nàng thở dài ở trong lòng, “Ngươi không tính tránh đi một lát sao?”

“Không tính.” Hẳn phi thường khẳng định trả lời.

Gật gật đầu, nàng tỏ vẻ hiểu được, sau đó với tay ở cột giường nhẹ nhàng ấn một cái.

Ôn Học Nhĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn bức màn trúc từ trên trời giáng xuống, chặt chẽ ngăn cản phòng thành hai không gian độc lập, hẳn đưa tay thử đẩy một cái, mới phát hiện màn trúc vừa rủ xuống đất lập tức khởi động cơ quan cố định nó lại, trong phút chốc biến thành một bức tường vững chắc, không có một khe hở làm hẳn muốn tìm cái lỗ nhìn trộm cũng tìm không ra.

“Bình nhi, làm gì phí công thế?” Dùng xảo diệu cơ quan vậy để đối phó hẳn, thật tổ lãng phí!

Phía sau màn trúc vọng ra thanh âm trầm tĩnh không chút gợn sóng của Đường Bình Bình, “Khó được ngươi cho ta cơ hội triển lãm tác phẩm, ta há không nể mặt sao.”

Nàng làm sao có thể nói vậy! Ôn Học Nhĩ cảm thấy bị tổn thương nha, nàng mắng chửi người không cần dùng tới lời lẽ thô tục, lại làm cho người ta đau triệt nội tâm.

Âm thanh sột soạt của tiếng cời quần áo vang lên rõ ràng từ phía sau bức màn trúc, làm cho trí tưởng tượng của ai kia vô hạn khuếch trương, càng làm cho trong lòng hấn ngứa ngáy khó nhin, đây chính là một loại tra tấn, hơn nữa còn là một loại tra tấn không có tính người.

Giống như khi rủ xuống không hề có dấu hiệu báo trước, “Xoát” một tiếng liền biến mất không thấy, phẳng phất như trong phòng chưa bao giờ xuất hiện qua bức màn trúc xảo diệu kia.

Đổi xong quần áo, Đường Bình Bình một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hấn.

“Biểu tình kia là sao?” Nàng nhíu mày.

“Chân thật biểu tình.” Hấn thẳng thắn thừa nhận, vốn nghĩ có thể thưởng thức đến cảnh tượng cực độ hương diễm lại bị bức màn trúc chết tiệt kia phá đám, trong lòng không khỏi nguyên rủa không thôi.

“Hừ.” Nàng hừ nhẹ một tiếng, không cần nghĩ cũng đoán ra được tâm tư của hấn, măn óc đều chứa toàn ý đồ bất lương.

Ôn Học Nhĩ nhảy đến bên người nàng, ánh mắt nhanh như chớp loạn liếc khắp nơi, “Bình nhi, gian phòng này trông trải vậy, có phải khắp nơi đều có cơ quan hay không?” Hấn lớn mật đoán, cẩn thận chứng thực.

“Ừ.”

Đường Bình Bình nhẹ nhàng ừ một tiếng, làm cho thần kinh của Ôn Học Nhĩ lập tức nhảy vọt lên đến điểm cao nhất, mở hai tay ra đem người ôm vào trong lòng, “Ta đột nhiên phát hiện gian phòng này của nàng thật không an toàn.”

“Chỉ có người không an toàn.” Nàng chỉ thẳng trọng điểm.

“Đúng đó, ta cảm giác không an toàn.” Cho dù có cơ hội có thể trộm hương thiết ngọc, cũng sẽ bởi vì chung quanh tiềm tàng vô hạn nguy cơ mà khô kiệt.

Tầm mắt rơi xuống hai cánh tay đang ôm mình, đôi mắt nàng khép hờ, thản nhiên nói, “Người chỉ cần không làm chuyện gì vượt quá khuôn phép, liền tuyệt đối không có vấn đề.”

“Cho nên ta mới càng lo lắng.” Nữ nhân âu yếm ngay tại trước mắt, muốn hấn trung thực tuân thủ khuôn phép quả thật chính là muốn mạng hấn.

Câu trả lời thành thật của hấn làm cho Đường Bình Bình dở khóc dở cười, một chút màu đỏ len lén trườn lên hai gò má. Nam nhân này a, luôn là cái bộ dạng vô lại này làm hại trái tim của nàng rung động không thôi.

“Buông tay, bị người khác bắt gặp thật khó coi.”

Ôn Học Nhĩ mới không nghe theo, “Nơi này không có người đến.” Nơi này phỏng chừng hẻo lánh nhất ở Thiếu Lâm Tự, quả thật không có vết tích của người.

Giống như chứng thực lời hấn nói không thể tin, ngay sau đó khuôn mặt ngăm đen của Tam Mộc liền xuất hiện ngay cửa, “Ừm...” Hấn chần chờ một chút suy nghĩ có nên đem đầu thật trở về hay không, “Thiếu gia, có thể dùng cơm.” Cuối cùng hấn quyết định đem lời nói nói xong, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn mất.

“Tam Mộc –” Ôn Học Nhĩ bạo rống, tiểu tử này sinh ra có phải để đối nghịch với hấn không.

Đường Bình Bình không khỏi mỉm cười, “Bởi vì quả thật có người đến, cho nên tốt nhất người vẫn là buông ra đi.”

“Ta nhất định phải làm thịt hấn.”

Nàng chậm rãi nói, “Ta chỉ có một cái thư đồng.”

Cước bộ của hấn dừng lại ở cửa, vẻ mặt phẫn uất, hai nắm tay siết chặt cắn răng nói, “Một ngày nào đó ta nhất định làm thịt hấn!”

Nói thật giấc mộng đẹp này của song tuyệt thư sinh muốn thực hiện được thật sự là khó khăn a.

Đêm nay trăng tròn vành vạnh, những chùm sao li ti tựa như những viên thủy tinh tinh khiết, dát lên vạn vật một tầng ngân quang, mê ly mà xinh đẹp.

Nằm ngửa trên nóc nhà, ngắm chiếc mâm bạc đang treo lơ lửng trên bầu trời xa xôi kia, Ôn Học Nhĩ thích ý hợp hai ngụm rượu, ánh mắt cố ý vô tình liếc người bên cạnh, “Ánh trăng đêm nay đẹp thế này, nàng cũng không nên cô phụ.”

Đường Bình Bình vẻ mặt không chút thay đổi nhìn hắn, cố gắng khắc chế thôi thúc giơ chân đạp cho hắn một cước rớt xuống dưới, “Nửa đêm nhảy lên nóc nhà ngồi trúng gió không phải chuyện đáng để vui vẻ.” Nhất là khi nàng đã liên tục mấy đêm không được chợp mắt, loại hành vi này thật khiến cho người ta giận sôi gan.

“Có giang hồ lừng lẫy nổi danh đệ nhất mỹ nam tử cùng ngắm trăng với nàng nha, nàng nhất định cứ phải dùng loại ngữ khí thần thái này để nói chuyện sao?” Hắn thật sự là bị đả kích nặng nề rồi.

“Được xưng đệ nhất mỹ nam tử không phải Cái Bang Phong bang chủ sao?” Nàng nghi vấn.

“Có làm hay không, hắn một tên khát cái có thể so với ta anh tuấn sao?” Cho dù có anh tuấn thật, nàng cũng không thể thừa nhận ngay trước mặt hắn. Huống chi cho tới nay, hắn cùng với Phong Thần Ngọc là sánh vai ngang hàng.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh sáng lóe lên trong đôi con ngươi của nàng, “Không phải chỉ có nữ nhân mới so đo mỹ xấu sao?”

Bỗng chợt quay đầu lại, bắt được nụ cười chế nhạo chưa kịp thu hồi của nàng, Ôn Học Nhĩ càng thêm bực bội nói, “Nữ nhân khác luôn gắng sức thổi phồng nam nhân của mình, vì sao nàng luôn làm ngược lại?” Còn liều mạng ra sức mà đạp, đạp cho đến khi khí thế anh hùng của hắn đều xẹp lép.

“Tại sao ta phải muốn cùng người khác giống nhau?” Nàng khó hiểu hỏi.

Ôn Học Nhĩ nhất thời nghẹn lời chống đỡ, đúng rồi, nàng tại sao phải muốn cùng nữ nhân khác giống nhau? Nếu không hắn cũng sẽ không yêu thương nàng.

“Hơn nữa có nhiều người tâng bốc người, thiếu một mình ta thì có quan hệ gì?” Nàng tiếp tục thuyết minh bổ sung.

Có quan hệ, phi thường có quan hệ, trong lòng hắn gào to, hắn có thể không cần đến người trong khắp thiên hạ ca ngợi, nhưng tuyệt đối không thể không có được nàng ca ngợi.

“Đã khuya, đưa ta xuống đi.”

“Ánh trăng chính mỹ, không nghỉ lại sao.” Người nào đó ra vẻ nhàn nhã hớp một ngụm rượu.

Đường Bình Bình oán giận nói, “Là người kéo ta lên.” Vốn không có võ công chân nàng đã bắt đầu âm ỉ đau, nếu không thì nàng đã sớm phi thân xuống dưới đi ngủ bù, làm sao còn ở chỗ này bị bắt bầu bạn với hắn ngắm trăng, hứng gió đêm?

“Nữ nhân, hoa tiền nguyệt hạ không khí lãng mạn thế này đều bị nàng phá hỏng.” Ôn Học Nhĩ thở dài, buồn bực ở trong lòng vô hạn khuếch trương, vì sao nữ nhân hắn yêu một chút tình thú cũng không có?

“Hoa tiền nguyệt hạ là dành cho những nữ nhân vốn ăn ngon ngủ kỹ sống khỏe,” nàng lầm bầm, “Mà ta gần một tháng nay ăn không ngon, ngủ không tốt, người bảo ta cùng bầu bạn với người ngắm hoa dưới ánh trăng, không bằng thả ta về phòng cùng chu công chơi cờ, như vậy ta đối với người hảo cảm mới có thể gia tăng.” Mà không phải giống như bây giờ muốn đá hắn cho hả giận, nam nhân này thật sự quá ngu ngốc!

“Sao nàng không nói sớm?” Hắn nhảy dựng lên.

“Là người không cho ta cơ hội nói.” Nàng vô tội nói, vừa ăn cơm xong hắn liền mang nàng lên nóc nhà, chưa hề cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Ôn Học Nhĩ im lặng, là lỗi của hắn, hắn sám hối. Nắm chặt tay nàng, ung dung nhảy xuống mặt đất, làm cho Đường Bình Bình lần nữa hưởng thụ cảm giác đứng vững trên đất bằng.

“Ngủ ngon.” Nói xong nàng vừa tính đem cửa phòng đóng lại.

Tay hắn đã giữ chặt cửa, cười nói, “Không ngại nhiều thêm bạn cùng phòng đi?”

“Ngại.” Như đinh đóng cột nói.

“Nàng không phải còn có màn trúc sao?” Hắn nhắc nhở nàng.

“Người khác không biết.” Nàng kiên trì.

“Thanh giả tự thanh.”

“Nhưng mà chúng khẩu thước kim (*).”

(*) Chúng khẩu thước kim: Miệng nhiều người xói chảy vàng (nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn)

“Người xuất gia không nói dối, cũng sẽ không huyền thuyên xuyên tạc.” Ôn Học Nhĩ đúng lúc nghĩ đến môn quy đáng khen ngợi nhất của Thiếu Lâm Tự.

Đường Bình Bình quắc mắt trừng hắn, thật khăng định nói, “Trong tự không phải toàn là người xuất gia.”

Sau đó “Rầm” một tiếng, cửa phòng đóng sầm lại, một chút cũng không sợ sập trúng tay hắn.

Ôn Học Nhĩ mắt mắt sờ sờ mũi, yêu thương nữ nhân tính tình cố chấp như Đường Bình Bình, cảm giác có điểm tự mình chuốc lấy khổ, ngẩng đầu nhìn vòng mình nguyệt treo cao, hắn có chút suy nghĩ nhủ mảy.

Nàng gầy, điều này rõ ràng, nhưng mỡ vị thư đồng phụ trách chiếu cố nàng hình như lại béo ra nha! Dưới tình huống này, về tình về lý hắn đều hẳn là phải đi tìm cái tên biến béo kia hỏi cho rõ ràng mới đúng.

Suy nghĩ một hồi lâu, khóe miệng cong lên, cước bộ thư sướng rời đi.

Chính là đang ngủ say Tam Mộc không khỏi rung mình một cái lạnh run.

letsenjoytogether.wordpress

Sáng sớm là thời điểm bận rộn ở Thiếu Lâm Tự, tăng lữ bình thường thực hiện khóa sớm, tiếng tụng kinh quần quanh ở các đại điện, võ tăng thì bắt đầu luyện công, kèm theo từng trận quát thét sang sảng hùng hồn.

Gần nhất càng ngày càng có thói quen thức tỉnh trong tiếng tụng kinh của tăng nhân, Đường Bình Bình vận người, mang hài.

Vừa mở cửa phòng ra không khí thanh tân của núi rừng đập vào mặt, nàng không khỏi hít một hơi thật sâu, thần trí lập tức theo mê mang khi vừa tỉnh ngủ hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Chào buổi sáng, Bình nhi.”

Thanh âm mang theo ý cười gần trong gang tấc, Đường Bình Bình thật dễ dàng thấy được Ôn Học Nhĩ bán nằm ở cạnh cây trước phòng.

“Người hôm nay thức dậy rất sớm.”

Hắn từ nhánh cây nhảy xuống, cười nói, “Không phải rất sớm, mà là ta vốn ngủ ở đó.”

Nàng ngẩn ra, “Ngủ ở trên cây?”

“Người giang hồ vốn thói quen ăn bờ ngủ bụi, hơn nữa ta sợ nàng lại lần nữa bắt cáo nhi biệt (đi không nói lời từ biệt).” Mà hắn tuyệt đối không muốn hết lần này đến lần khác đi cầu trợ tiểu sư muội, đó là một loại tra tấn a.

Nghe giọng nói oán giận của hắn, Đường Bình Bình khó được có chút chột dạ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ngấm ngấm chuyển sang đề tài khác, “Có nhìn thấy Tam Mộc không?”

“Hắn chắc là đang ở phòng bếp?” Y hắn xem, Tam Mộc ở Thiếu Lâm Tự ích lợi lớn nhất chính là bồi dưỡng tình hữu nghị với nhất bang hòa thượng nhóm lửa ở phòng bếp, đồng thời đem chính mình vỗ béo, chả học

được chút xíu giá trị gì từ Thiếu Lâm Tự được xưng là võ học tôn sư. Có lẽ, đối với Tam Mộc mà nói, ăn no mới là giá trị hàng đầu đi!

Khóe môi của nàng hơi rộ lên, “Đúng nha, ở trong chùa người Tam Mộc quen thuộc nhất chính là sư phụ làm cơm.”

Vòng tay ôm lấy vai của nàng, lại một lần nữa cảm thấy nàng thật gầy, răng nanh của Ôn Học Nhĩ không khỏi lại cắn chặt một chút, “Hắn chỉ phụ trách vỗ béo chính mình mà thôi.” Nàng nguyên bản thân mình đã gầy yếu, hiện tại càng thêm mỏng manh, làm cho hắn đau lòng.

“Chuyện này cũng không thể trách hắn, ta mỗi khi chuyên tâm làm chuyện gì đều bất chấp những thứ khác.” Nàng mỉm cười, nhẹ giọng trấn an hắn bất mãn, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp dễ chịu.

“Vì sao lại muốn đến Thiếu Lâm Tự?” Hắn thủy chung vẫn nghĩ không ra.

Nhìn núi non xanh um, Đường Bình Bình khẽ thở dài, “Ta muốn biết một chuyện.”

“Chuyện gì mà chỉ có Thiếu Lâm Tự biết?”

“Là Tô đại cô nương biết.” Nàng cười nói.

“Tô Doanh Tự!” Ôn Học Nhĩ lập tức biến sắc, nhân vật khiến ôi người trên giang hồ đều đau đầu, mỗi người đều phải bó tay. Là do nàng ta sắp một cước gây nên sao?

Đường Bình Bình vẫn thản nhiên như trước nói, “Đúng, cái giá đổi lại chính là giúp Thiếu Lâm Tự bố trí cơ quan ở Tàng Kinh Các.”

Khóe môi nhện không được run rẩy vài cái nói, “Nàng ta chọc tới Thiếu Lâm Tự hả?” Đáp án gần như khẳng định, sớm nên nghĩ tới trên đời này không có người nào mà Tô đại cô nương không dám đắc tội.

Tươi cười trên mặt của Đường Bình Bình càng tăng thêm, “Người cũng đoán được đáp án. Đúng vậy, nàng ấy xông vào Tàng Kinh Các, tìm ta giúp Thiếu Lâm Tự thiết kế cơ quan là để hóa giải xích mích.” Vừa vặn hai nàng đều có thứ mà đối phương muốn, cọc giao dịch này rất nhanh đạt thành.

“Vì sao muốn tìm nàng?” Trái tim của Ôn Học Nhĩ đang khóc rống, từ đuôi lông mày khóe mắt của nàng hắn đã muốn nhìn thấy được tương lai tiền cảnh tình như tỷ muội của nàng cùng với tiểu sư muội, Tô đại cô nương. Kiếp số của giang hồ a, là nỗi khổ ngấm ngấm trong lòng của vô số tu mi nam nhi.

Ung dung vuốt lại vạt áo, nàng liếc xéo hắn một cái, ngữ khí có chút quái dị, “Bởi vì ta là Các chủ của Đường Môn thất xảo lung linh các!”

Là hắn dần dần, rất dần dần! Mọi người đều biết Đường Môn thất xảo lung linh các Các chủ lấy thiết kế cơ quan xảo tuyệt thiên hạ danh chấn giang hồ, hắn còn dần dần biết rõ thân phận của nàng mà còn hỏi ra khẩu.

“Ai cũng đều nghĩ Các chủ của Thất xảo lung linh các là một lão giả đã bước vào tuổi thất tuần.” Hắn vô hạn cảm thán, giang hồ khắp nơi đều có kinh hỉ a.

Đôi mi thanh tú của nàng khẽ nhướn lên, cười nói, “Thì cũng tựa như năm đó mọi người hoài nghi Thất Xảo thần y là một vị tiền bối?”

“Đúng vậy.” Hắn gật đầu, tiện đà nói, “Hơn nữa hai người các nàng trong tên hiệu đều có hai chữ “Thất Xảo”, thật đúng là khéo!”

Yết hầu của Đường Bình Bình bật ra một chuỗi cười thích thú, làm cho trên mặt của Ôn Học Nhĩ không khỏi tràn ra vẻ hân hoan, quen biết nàng lâu vậy cho đến bây giờ hắn mới là lần đầu tiên nhìn thấy nàng cười thoải mái như thế.

“Nàng cười rộ lên rất đẹp.” Hắn nhìn chăm chăm vào vẻ tươi cười trên mặt nàng, thiết tha chân thành nói, hắn muốn làm cho nụ cười đó vĩnh viễn đọng lại trên mặt nàng.

Không hiểu sao hai má ửng hồng, nàng có chút ngượng ngùng xoay đầu đi, giấu giếm phần nhan.

Đưa tay xoay mặt nàng lại, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào vẻ ngượng ngùng nữ tính khó được của nàng, tim của hắn phút chốc đập nhanh hơn, có loại bị mị hoặc mê mang, mặt chậm rãi đến gần.

Đường Bình Bình mở to hai mắt nhìn hắn, ở hiểu được ý đồ của hắn cả khuôn mặt đều đỏ bừng, nhưng vẫn chậm rãi nhắm mắt lại.

“Thiếu gia, nước rửa mặt nè.” Thanh âm vui vẻ của Tam Mộc đem khung cảnh kiều diễm phá hư không còn một mảnh. (Cesia: Ủ, tức chết ta lại bị phá đám, ta còn tức chứ đừng nói chi bạn Ôn Học Nhĩ, ha!)

“Tam Mộc –” Tiếng rít gào trong nháy mắt vọng đi khắp miếu thờ.

Đường Bình Bình vui mặt vào lồng ngực rộng lớn của Ôn Học Nhĩ, run rẩy cười.

“Bình nhi....” Cúi đầu bất mãn trừng người nào đó, sau đó đột nhiên bồng nàng lên, đi vào phòng của nàng, dùng sức đá cửa phòng đóng lại.

Tam Mộc ngơ ngác nhìn màn trình diễn trước mắt, sau đó mới hậu tri hậu giác nghĩ đến một vấn đề, hắn có nên lánh tránh hay không?

“Không cho cười.” Ảo não nhìn nữ nhân ở trong lòng mình đang cười không ngừng, Ôn Học Nhĩ cảm thấy thất bại gấp bội.

Nàng cũng không muốn cười, nhưng là thật sự nhịn không được, cứ mỗi lần giữa bọn họ hơi có chút không khí ái muội là cứ y như rằng sẽ có ai đó nhảy ra phá đám, tựa như một trò đùa dai của ông trời.

Khi lưng chạm vào đệm giường, Đường Bình Bình rốt cuộc cười không nổi, theo bản năng muốn ngồi dậy.

Hắn không cho nàng cơ hội trốn tránh, trực tiếp cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào ngày nhớ đêm mong.

Hơi hơi kháng cự một chút, nàng từ từ ngả đồng ý nụ hôn, cánh tay chậm rãi vòng ôm lấy cổ hắn, làm cho triền miên sâu thêm.

Người dưới thân mâu quang tràn ngập sương mù, tóc mây xỏa tung, trên khuôn mặt ửng hồng mơ hồ lộ ra chút gợi cảm hiếm thấy, làm cho Ôn Học Nhĩ tâm thần dậy sóng, đưa tay vuốt ve đôi môi bị hắn hôn đến sưng đỏ, hắn thì thảo tựa như mê sảng, “Nàng là Bình nhi của ta...”

Bàn tay mở ra vạt áo bị đè lại, Đường Bình Bình hơi hơi lắc đầu, từ từ bình ổn lại nỗi lòng bởi vì kích tình mà hỗn loạn, “Bây giờ còn không thể.”

Hơi hơi hít sâu vào một hơi, hắn ôm nàng vào lòng, có chút tiếc nuối nói, “Thật sự rất muốn ăn nàng, rất muốn a....” Bởi yêu nàng, cho nên hắn sẽ nhẫn.

letsenjoytogether.wordpress

“Tam Mộc, chuyển đến bên này.”

“Tam Mộc, chuyển đến bên kia.”

“Tam Mộc...”

Bị như thế sai khiến một lúc lâu, Tam Mộc bắt đầu bĩ công.

“Tôi mặc kệ, Ôn thiếu gia, cậu rõ ràng là trả thù.” Hắn chỉ không cẩn thận phá vỡ chuyện tốt của hắn, lại không phải cố ý, hắn có tất yếu nhỏ nhen như vậy không?

“Ta chính là trả thù đó, vậy thì thế nào?” Ôn Học Nhĩ phi thường kiêu ngạo hất chiếc cằm duyên dáng lên.

“Không thể nào cả.” Tam Mộc nhỏ giọng lầm bầm.

Ôm một đồng nhánh cây đến gần, Đường Bình Bình nhìn hai người ánh mắt giằng co, sau đó làm như không thấy tiêu sái lướt qua bọn họ. Hai người này thật sự là nhằm chán, quan tâm bọn họ chỉ phí thời gian.

“Bình nhi, ta giúp nàng.” Người nào đó nguyên bản nằm ườn ở trên thạch bàn phơi nắng lập tức trở nên chịu khó, cướp lấy hỗ trợ.

Khóe miệng giương lên, nàng nói, “Mấy nhánh cây này rất nhẹ, nếu người thật sự muốn hỗ trợ,” nàng cố ý dừng một chút, tầm mắt chuyển về sau, “Ồ bên kia có mấy thân cây thô, người giúp ta khiêng lại đây!”

“Được.” Hần thật sảng khoái đáp ứng, nhưng khi vừa nhìn thấy mấy thân cây kia thô đến mức nào, tuần nhan không khỏi run rẩy, nàng lại chỉnh hần.

Mấy thân cây chết tiệt kia chưa bổ niên kỷ ít nhất cũng hơn trăm năm không những khổng lồ, hơn nữa mặt ngoài còn bị đục vô số lỗ hổng theo quy luật, có lẽ Đường Bình Bình sớm đã có kế hoạch. Không khỏi thở dài, rõ ràng vẫn cảnh cáo chính mình kết cuộc của Phong Thần Ngọc chính là tấm gương của sở hữu nam nhân, hần lại cố tình vẫn giẫm lên cùng một kết cuộc với hần.

Duyên cũng vậy, mệnh cũng thế, có khóc cũng không làm được gì?

Người được hơi thở quen thuộc dừng lại ở bên cạnh mình, Đường Bình Bình một bên sửa sang lại nhánh cây trên tay, một bên làm như không có việc gì mở miệng hỏi, “Đầu gỗ đưa đến chưa?”

“Bình nhi, một ngày nàng không trêu chọc ta liền không vui có phải không?” Chuyện duy nhất đáng giá vui mừng chính là nàng ít ra bởi vì trêu chọc hần mà vui vẻ.

“Là người nói muốn giúp ta.”

“Nhưng nàng rõ ràng là không cần!”

“Người nhiệt tâm muốn giúp ta đến thế, cho dù ta không cần cũng phải làm bộ như cần a.” Nàng quay đầu còn rất là nghiêm túc nhìn hần, đáy mắt dần dần nảy lên ý cười, sau đó tiếng cười giòn tan phá công thoát ra.

Tóm lấy nàng ôm vào trong lòng, Ôn Học Nhĩ ba phần buồn cười, bảy phần bất đắc dĩ trừng nàng, sau đó cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng đang cười.

Gió thổi hiu hiu quyen cùng tiếng trầm thấp nỉ non của chim tước.

Ông trời nhất định là có cừ oán với hần, tuyệt đối có cừ oán, Ôn Học Nhĩ lưu luyến không rời buông ra người trong lòng, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy xa xa một hoàng y lão tăng đang đứng quay lưng lại, còn mơ hồ nghe được tiếng niệm kinh.

“Đại sư, gần đây khỏe không.” Nếu lão không phá hư mỹ sự của hần, hần không ngại cầu nguyện cho lão trường thọ trăm tuổi.

Thiếu Lâm Tự trưởng môn Viên Chân đại sư chậm rãi xoay người lại, miệng niệm a di đà phật, mỉm cười nói, “Thí chủ đã lâu không gặp, phong thái vẫn như trước.”

Đưa tay kéo kéo lỗ tai, Ôn Học Nhĩ ngữ điệu mập mờ, “Đại sư, nếu ngài không phải thoát ly thế ngoại, ta còn tưởng là ngài đang trêu đùa ta đó!”

Viên Chân đại sư hơi mỉm cười, không lên tiếng trả lời.

“Đại sư, có chuyện gì sao?” Đường Bình Bình ung dung chào hỏi với Thiếu Lâm trưởng môn, phảng phất tựa như nhân vật chính bị bắt gặp tình cảnh ái muội vừa rồi căn bản không phải nàng.

“Nghe đệ tử nói, đường thí chủ cần vài người giúp đỡ.”

“Đúng vậy, bởi vì có vài thứ cần vận chuyển vào Tàng Kinh Các, tại hạ có tâm mà vô lực.”

“Thí chủ mấy ngày gần đây vất vả.” Viên Chân đại sư thành khẩn gục đầu hành lễ.

Đường Bình Bình hoàn lễ, “Không dám nhận, tài cán vì Thiếu Lâm ra chút sức mọn là vinh hạnh của tại hạ, đại sư khách khí.”

“Vậy thí chủ vào Tàng Kinh Các thiết kế cơ quan cần mang theo người nào không?”

Nàng lắc đầu, “Không cần.”

“Nàng muốn vào Tàng Kinh Các?” Ôn Học Nhĩ kinh ngạc, nghe nói thư trong Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự có thể nói là thiên hạ đệ nhất, đặc biệt võ lâm tuyệt học ở trong đó được toàn thể nhân ca tụng.

“Ta không vào muốn như thế nào trang bị cơ quan?” Nàng buồn cười nhìn hắn.

“Đường thí chủ thật sự không cần mang bất luận kẻ nào?” Viên Chân đại sư không khỏi lên tiếng hỏi lại lần nữa, ngụ ý trong câu hỏi.

“Vẫn là thỉnh tứ đại kim cương cùng đi vào đi.” Đường Bình Bình thông minh nhìn ra tâm tư của Viên Chân đại sư.

Đáy mắt của Viên Chân đại sư hiện lên một chút tán thưởng, một nữ tử rộng rãi như thế, sinh vì thân nữ nhi thật sự có chút đáng tiếc. Lược thông cơ quan mọi người biết, thiết kế cơ quan tối kị nhất là có ngoại nhân ở đó, nhưng nàng lại có thể thản nhiên, không chấp nhất.

“Không được, bọn họ đều là nam.”

Bốn đạo ánh mắt đồng thời bắn về phía kẻ vừa thốt ra lời đó Ôn Học Nhĩ, một mỉm cười, một oán trách.

“Người xuất gia không phân biệt nam nữ.” Đường Bình Bình nói với hắn.

“Rõ ràng chính là nam.” Hắn vẫn là vẻ mặt không tán thành, nghĩ cũng biết nàng vào Tàng Kinh Các không có mười ngày cũng nửa tháng sẽ không đi ra. Mà nàng lại còn muốn nhốt cùng một chỗ với Phật môn tứ đại kim cương lâu như thế, hắn chỉ nghĩ thôi liền cảm thấy toàn thân đều khó chịu.

Viên Chân đại sư mỉm cười nói, “Ôn thí chủ không ngại cùng vào đi.”

“Tốt tốt.” Hắn mừng rỡ như điên gật đầu.

Đường Bình Bình nhìn không được cúi đầu che giấu thôi thúc muốn cười, nam nhân này có đôi khi vô lại tựa như một đứa nhỏ, bất quá, cũng thập phần đáng yêu.

“Lão nạp xin cáo lui trước, thỉnh hai vị thí chủ cứ từ từ.”

“Đại sư đi thông thả.”

Nhìn theo thân ảnh của chuông môn Thiếu Lâm chậm rãi biến mất ở ngoài cửa viện, Ôn Học Nhĩ nhún nhún vai, hai tròng mắt vòng co, hạ giọng ghé vào tai nàng lẳng lẽ nói, “Ta hoài nghi đại sư lúc tuổi trẻ không khéo là một kẻ thích trêu chọc châm hỏa người khác.”

Đường Bình Bình liếc hắn một cái nói, “Trầm cô nương nói đúng, người thật sự rất bà tám.”

“Lại là nàng ta!” Hắn nắm chặt hai tay thành quyền, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, “Một ngày nào đó, một ngày nào đó...”

“Một ngày nào đó Trầm cô nương vẫn là sẽ đùa giỡn người.” Nàng mỉm cười chế nhạo.

“Nàng làm sao có thể giúp người ngoài bắt nạt ta.” Hắn bất mãn kháng nghị.

Nàng thờ ơ liếc hắn, đương nhiên nói, “Bởi vì bắt nạt người rất vui a!”

Ấn! Lý do này coi như không tỗi, trên mặt của Ôn Học Nhĩ lộ ra lúm đồng tiền mê người, lại sắp tới gần.

Bất động thanh sắc mặc cho hắn tiếp cận, Đường Bình Bình chậm rãi thò tay vào tay áo sờ soạng, vân đạm phong khinh nói, “Muốn kiến thức một chút bạo vũ lê hoa châm trong truyền thuyết hay không?”

Ngay sau đó, hắn lấy tốc độ của tên bắn lùi ra xa ba trượng, liên tục xua tay, “Không cần.” Hắn đối với mạng nhỏ của mình phi thường yêu quý, đặc biệt là khi hắn có người âu yếm.

Ngân châm dưới ánh mặt chiếu xạ ánh sáng bạc, nhưng nàng từ trong tay áo lấy ra tại sao chỉ có một cây châm?

“Bình nhi!” Người nào đó thật bị tổn thương nha.

Đường Bình Bình nghiêm trang nhìn hắn, “Châm này dùng để làm ra vẻ cũng đủ dùng, nhiều châm hợp lại sẽ thành bạo vũ a.”

Hôm nay trời trong nắng ấm, thanh phong phát qua thổi mát lòng người, nhưng tại sao thổi thế nào cũng không thể tiêu tan khỏi khí buồn bực bị nghiền ở trong lòng thế này? Ôn Học Nhĩ thật sự cảm thấy bản

thân bị chinh đến nội thương.

9. Chương 9

Giúp Thiếu Lâm Tự an bài xong cơ quan, đảo mắt đã đến mùa thu.

Mưa thu mang theo từng đợt không khí lạnh, vào thu cần chuẩn bị thêm y phục.

Lặng nghe tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài cửa sổ, chống má, Đường Bình Bình trán hơi lung lay một chút liền rơi vào mộng cảnh mê mang.

Tay chậm rãi trượt xuống, mắt thấy đầu sắp đụng vào mặt bàn –

Một bàn tay to lớn ấm áp đúng lúc đỡ lấy đầu nàng, khẽ khàng ôm lấy nàng đi về phía giường. Một mỗi cứ ngủ đi, tội gì miễn cưỡng chống đỡ.

Nhìn quãng thâm đen ẩn hiện bên dưới mắt nàng, đau lòng lan tràn trong ngực của hắn, tuy rằng không biết Tô đại cô nương dùng tin tức gì để trao đổi, nhưng hắn tin tưởng nhất định là phi thường có giá trị, nhưng hôm nay sau khi Tô Doanh Tự tới, nàng liền trở nên tâm thần bất định, hiện tại ngay cả ngủ cũng không an ổn, làm cho hắn vô cùng đau lòng.

“Tiếng mưa rơi...” Nàng nói mê, mí mắt giãy giụa.

Ôn Học Nhĩ trong lòng bất đắc dĩ thở dài, ghé sát tai lại hỏi, “Nghe mưa rơi thì sao?”

“Rơi lệ.”

Hắn nghe thế kinh ngạc như cơn mây, rơi lệ? Nàng rốt cuộc đang nói gì?

Đường Bình Bình đang đắm chìm trong màn sương mù của mộng cảnh, nàng bắt gặp mỗi khi trời đổ mưa, Đường lão thái quân có khi ngồi có khi lại đứng ở phía trước cửa sổ hành lang, trên khuôn mặt vẫn luôn băng lãnh quanh năm hiện lên vẻ thê lương rõ ràng, nhưng trong đôi mắt vô tình thê lương kia dưới màn mưa sáng lên một tầng long lanh hơi nước. Mưa kia, chính là nước mắt trong lòng của lão thái quân.

Trước kia nàng không rõ, đột nhiên lúc này nàng lại phát hiện bản thân cư nhiên lại có thể cách trái tim ra về lãnh cứng vô tình của Đường lão thái quân gần đến thế..... gần đến nàng có thể nghe được tiếng khóc thổn thức vẫn luôn vọng lại từ trái tim của Đường lão thái quân.

Nhìn nàng ngủ trần trọc không an giấc, Ôn Học Nhĩ hơi cau mày, ngồi ở cạnh giường cầm lấy bàn tay đã có chút lạnh như băng. Tay của nàng không bóng loáng non mịn như nữ tử bình thường, mười ngón tay đều có những vết chai sần, nàng có thể có được siêu cao địa vị tuyệt đối ở Đường Môn không phải nhờ vào vận khí, đó là dựa vào thực lực để đổi lấy.

Trong tai truyền đến tiếng động nhỏ, mày kiếm khẽ nhướn lên, hắn nhẹ nhàng buông tay nàng ra, lặng yên vô thanh rời khỏi phòng.

“Thí chủ hảo nhĩ lực.” Còn cách đó còn khá xa hoàng y lão tăng trầm trồ.

“Đại sư.” Gật đầu hành lễ, khoe miệng trong khoảnh khắc cúi xuống kia không nhịn được run rẩy một chút, vị phật môn cao tăng này sao mỗi lần đều chọn đúng ngay lúc không khí hơi ái muội là xuất hiện?

Viên Chân đại sư đến gần, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, cười đưa cho hắn, “Đây là tể phái tự chế tiểu hoàn đan, xin chuyển giùm cho Đường thí chủ bổ sung nguyên khí!”

Ôn Học Nhĩ cảm động, thận trọng tiếp nhận, “Đa tạ đại sư.”

“Không có chi, Đường thí chủ là vì tể tự mới mệt nhọc như thế, đây hẳn là việc nên làm.”

Hắn cười cười, không nói lời gì khách sáo. Thế nhân đều biết, muốn có được đại tiểu hoàn đan do Thiếu Lâm Tự tự chế không phải là chuyện dễ, mà Viên Chân đại sư lại khăng khái mang tặng, thật rõ ràng là cực độ coi trọng Đường Bình Bình.

“Phong bang chủ vừa mới dùng bồ câu đưa tin tới tệ tự, thỉnh lão nạp chuyển cáo cho Đường thí chủ, thượng tôn sắp đến, mau rời đi.”

“Ta đi đánh thức nàng.” Không kịp nói lời từ biệt với Viên Chân đại sư, Ôn Học Nhĩ vội vã chạy trở về phòng.

Nhìn hắn kinh hoàng thất thố xoay người, đôi mắt vẫn luôn kín đáo như bưng của Viên Chân đại sư xẹt qua một chút ý cười, vị lưu lạc giang hồ bụi hoa lãng tử này rốt cuộc cũng vào lồng. Trên đời này hai chữ duyên phận không ai có thể nói rõ, ai mà ngờ vị mỹ nam tử oai phong một côi giang hồ kia cuối cùng lại chung tình cho vị nữ tử dung mạo bình thường ngực lại tàng kỳ binh kia chứ.

Chậm rãi xoay người, Viên Chân đại sư tựa như khi đến lặng yên rời đi.

Mà trong phòng Ôn Học Nhĩ không đành lòng đánh thức vẫn còn chìm trong mộng Đường Bình Bình, liền dùng áo choàng bao phủ kỹ càng cả người nàng, sau đó xoay người ôm nàng vào trong lòng, nhanh chóng nhảy ra ngoài cửa sổ.

Phong càng lúc càng lớn, vũ càng lúc càng điên cuồng.

Phong giấu đi âm thanh của người, vũ xóa đi tung tích của người.

letsenjoytogether.wordpress

Lông mi giật giật, ngồi dậy nhìn quanh một vòng, Đường Bình Bình thật xác định nơi này không phải phòng ở Thiếu Lâm Tự.

Quyên sa nhuyễn lã, dây kết rủ xuống đất, giường cao nhuyễn gối, hương thơm ngát mũi.

Bàn cũng là dùng gỗ lê tốt nhất tạo thành, điêu khắc hoa văn tinh xảo, cấu tứ sáng tạo, ngay cả bộ ấm trà đặt trên bàn cũng được làm bằng ngọc bích xanh biếc nhất “Thủy tẩy thiên sắc”.

Sàn nhà từ nhiều tảng đá chắp vá thành, bức tường được tạo thành từ thuần một sắc sơn thạch, trên tường treo mấy bức tranh sơn thủy, tới gần nhìn kỹ, cư nhiên mỗi bức đều có giá trị thiên kim cổ họa.

Tầm mắt dừng lại ở góc tủ quần áo, do dự một lát, Đường Bình Bình chậm rãi đi tới, mở cửa tủ.

Liếc mắt một cái nhìn đến chất liệu kiểu dáng của y phục, nàng liền nghĩ ngay đến một người — Ôn Học Nhĩ, y phục này có vẻ như là dấu hiệu của hắn, khóe môi không khỏi cong lên. Đây chắc là nhà của hắn, cứ việc giang hồ đều không biết nhiều lắm về lai lịch của hắn, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn vẫn có nhà.

“Tĩnh.”

Nàng vội vã quay đầu lại, lúc này mới phát hiện một thân ảnh cao to theo cửa sổ rộng mở nhảy vào.

“Người không vào bằng cửa....” Thanh âm đứt đoạn khi nhìn đến một chuyện thật, căn phòng căn bản không có cửa.

“Lúc ta thiết kế phòng này không thiết kế cửa.” Chủ nhân đồng dạng nói.

Đánh giá cái cửa sổ quá đồi lớn kia, Đường Bình Bình đồng ý gật đầu, “Cửa sổ lớn thế kia cũng không tất yếu phải lắp thêm một cái cửa làm trang sức.”

“Nói thật, lời nói của nàng có kèm theo nghi ngờ với châm chọc.”

Nàng thành thật không khách khí tiếp tục gật đầu, “Nguyên lai người nghe ra được à.”

Ôn Học Nhĩ chỉ có thể nhìn nàng lắc đầu.

“Vì sao phải tự mình thiết kế?”

“Bởi vì tất cả mọi người trong Dung nhân cốc đều phải tự thực kỳ lực(*)”

(*) Tự thực kỳ lực: nghĩa tương đương tự lực cánh sinh, tay làm hàm nhai.

Lòng hiếu kỳ của Đường Bình Bình lập tức bị câu lên, “Năm đó Thẩm cô nương cũng tự mình thiết kế sao?”

“Đúng vậy,” hần gật đầu, “Bất quá, muội ấy thiết kế Giang Nam trúc ốc rất phong nhã.”

“Giang Nam trúc ốc?” Nàng kinh ngạc nhướn mày.

“Đúng đó, ngày khác ta mang nài đi xem Thất Xảo viên của muội ấy.” Hần đem sơn quả mang về để trên bàn, nhiệt tình mời, “Đến nếm thử sơn quả đại của Dung Nhân cốc xem, rất thơm ngọt.”

Hứng thú liếc hần một cái, cầm lấy mấy quả màu đỏ phớt hồng đưa lên mũi ngửi ngửi, có chút suy nghĩ mở miệng hỏi, “Nguyên lai, Dung Nhân cốc các người lấy sơn quả đại để đãi khách, thật là tập tục đặc biệt.”

Ôn Học Nhĩ tuần nhan nóng lên, ngược ngược nói, “Nàng cũng biết trù nghệ của ta rất kém cỏi.”

Hiểu được gật đầu, khóa miệng của nàng lộ ra một chút cười quỷ dị, “Ta rất cuộc hiểu được lúc trước người vì sao ngồi chồm hổm trên hàng rào nhà ta không chịu lộ khai.” Bởi vì lúc đó hần khẳng định là đối sắp chết.

Hần có chút thẹn thùng giật giật lỗ tai, “Bình nhi, chuyện đó không cần cố ý nói rõ ra.”

Mấy quả trái cây mọng nước, ăn vào miệng thơm lừng, Đường Bình Bình trên mặt lộ ra kinh hỉ, “Trái này quả thật ăn rất ngon.”

“Chứ sao, trong Dung Nhân cốc nếu bàn về năng lực tìm quả đại, ta xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.” Hần đắc chí nói.

Đường Bình Bình băng quơ nói, “Đó là bởi vì chỉ có người là không biết nấu ăn.”

“Bình nhi.”

“Sự thật là thế.” Nàng vô tội chớp chớp mắt.

Ôn Học Nhĩ oán hận chớp lấy một quả đại ném vào trong miệng dùng sức cắn cho hả tức.

“Người sẽ không phải dựa vào mấy trái cây này lớn lên đi?” Hần có thể trưởng thành thành bộ dạng ngọc thụ lâm phong như hiện tại quả thật là kỳ tích a.

“Đương nhiên không phải, bắt đầu từ năm tám tuổi sư phụ đều đá bọn ta ra khỏi phòng của hần, mà ta đến mười lăm tuổi mới xây được gian nhà đá này. Ngày thường, ta chạy đến chỗ sư huynh bên kia tìm cơm ăn, ngẫu nhiên cũng đến chỗ của sư đệ ăn được bữa ngon, ngày lễ tết, sư mẫu sẽ gọi chúng ta đến chủ ốc liên hoan. Sau này đi ra giang hồ, không cần lo không có chỗ ăn.”

Nói ngắn gọn, hần chính là chạy khắp nơi xin ăn.

Hơi hơi mỉm cười, Đường Bình Bình xem hần làm cho da đầu hần nhất thời run lên, “Tại sao lại không đến chỗ của Thẩm cô nương?”

Có chút buồn bực thở dài, hần xua tay, “Chỗ của tiểu sư muội ngay cả sư tổ cũng chiếm không được nửa điểm tiện nghi, ta mới không đến đó tự tìm xấu mặt.”

“Thẩm cô nương thật lợi hại.”

“Nàng cũng không đơn giản.”

Nàng ngược lại hỏi, “Người biết săn thú chứ?”

“Đơn giản.” Trước kia thường bắt mỗi tìm người nướng, vô cùng thuần thực.

“Vậy bắt vài con thú rừng mang về đi!” Đường Bình Bình biểu tình lạnh nhạt như trước.

“Nàng biết nướng?” Nàng rõ ràng từng nói bản thân không am hiểu trù nghệ.

Khóe miệng hơi xốc lên, “Mặt này nữ nhân so với nam nhân có nhiều thiên phú hơn một chút.” Trước khi rời Đường Môn, nàng quả thật không biết chút gì. Đoạn thời gian sau khi rời đi Đường Môn chỉ có một

thân một mình, nàng bị buộc phải học nhiều thứ, khoảng thời gian đó tuy rằng có chút vất vả nhưng thật vui vẻ.

Nhìn ánh mắt của nàng có chút mơ màng, Ôn Học Nhĩ đoán được nàng đang hồi tưởng lại gì đó, im lặng không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Yên lặng dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, tâm tình của nàng chậm rãi bình ổn lại, “Vì sao lại mang ta hồi Dung Nhân cốc?”

“Ta muốn cho sư phụ nhìn xem nữ nhân ta muốn cưới là bộ dạng như thế nào?”

Trầm mặc một lát, nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, “Thái quân tìm tới Thiếu Lâm sao?”

Hắn có chút cười khở, “Có khi ta thật không hy vọng nàng quá thông minh.”

“Thời điểm ta đến Thiếu Lâm cũng đã chuẩn bị tâm lý, thái quân sẽ không bỏ qua ta?”

“Vì sao?”

“Bởi vì thái quân rất tịch mịch.” Nàng chuyển tầm mắt về phía xa xăm, “Trước kia ta vẫn cho rằng bà ấy rất lãnh khốc, nhưng khi biết được chuyện kia, ta đã cải biến suy nghĩ. Thái quân kỳ thật chính là tịch mịch, là loại tịch mịch thâm lương ăn sâu vào trong cốt tủy.”

Hắn không hỏi nàng đã biết chuyện gì, hắn biết đó là bí mật của Đường Môn.

“Ta đã ngủ bao lâu?” Nàng chuyển hướng đề tài, không muốn lại đề cập đến càng nhiều bí mật của lão thái quân.

“Ba ngày.”

“Thật sao?” Nàng không dám tin.

“Nàng thật sự đã ngủ ba ngày,” Hắn thành thật nói, “Nhưng chính xác chính là nàng đã hơn nửa tháng ở trạng thái vô thức.”

Cặp mắt của Đường Bình Bình nheo lại, đáy mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm, “Nói nghe một chút xem.”

Ý thức được nguy cơ người nào đó lén lút lùi về sau vài bước, cười ha ha nói, “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là mượn ở chỗ tiểu sư muội một chút thất hồn phần.”

“Ôn Học Nhĩ.”

“Có ta.” Tiếp tục lui về sau, biểu tình của nàng làm cho hắn hơi có chút sợ hãi.

Nụ cười chậm rãi từng chút một nở rộ nơi khóe môi, khẩu khí nhu hòa đến mức có thể vắt ra nước, “Người đối với ta hạ được?”

Đối mặt với cường địch đều có thể mặt không đổi sắc song tuyệt thư sinh, giờ phút này lại cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, còn lắp bắp nói không ra lời.

“Người còn làm gì đối với ta?”

Không tự chủ được lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán, biểu tình thần thái ôn nhu hù chết nhân hiện tại của nàng, đánh chết hắn cũng không dám nói thật. Khoảng thời gian đó hắn vẫn dùng miệng đối miệng đút thức ăn cho nàng, ngẫu nhiên còn thừa dịp giúp nàng thay y phục sờ mó một chút mà thôi, khỏi cần nghĩ cũng biết nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Nói đi.” Đường Bình Bình mỉm cười thật đáng yêu nhìn hắn.

“Bình nhi, có thể đừng cười như vậy nữa được không, ta sẽ sợ hãi đó.” Giờ khắc này hắn vô cùng hoài niệm vẻ mặt thong dong lạnh nhạt ngày thường của nàng.

Nàng tới gần sát hắn, bật ra hơi thở như hoa lan, “Người có phải còn lấy hết tất cả ngân châm trên người ta xuống đúng không, hử?”

“Hắc hắc, đúng là ta lấy, nhưng trên người nàng vì sao có nhiều ngân châm tới vậy?” Hắc nơm nớp lo sợ hỏi.

Ánh mắt của Đường Bình Bình trở nên bí hiểm, ngón tay khẽ động, một cây ngân châm liền xuất hiện.

“Còn có nữa sao?” Hắc hô to.

“Đây là Đường Môn thất hồn châm, ngươi muốn thử một chút không?”

“Vẫn là không cần lãng phí tốt hơn.” Hắc đè tay nàng lại, kiên quyết cự tuyệt.

“Hừ!”

“Nàng tức giận như thế làm gì? Ta lại không có làm chuyện gì vượt quá khuôn phép.” Hắc cảm thấy bản thân có chút oan uổng nha, giống như hắc loại nam nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn đã sắp tuyệt chủng hết rồi, cư nhiên nàng một chút cũng không biết quý trọng.

Ánh sáng trong mắt nàng lắng đọng lại, ánh mắt trong suốt đó làm cho trong lòng hắc có chút chột dạ, “Ngươi vẫn cảm thấy bị ta xem trộm trợn thật thiệt thòi có phải không?”

“Cũng không phải.” Tuy rằng không khỏi có chút mất mát, nhưng hắc cũng không phải thập phần để ý.

“Vây vì sao ngay cả áo lót của ta cũng lục lợi qua?” Khẩu khí lạnh hơn.

“Nàng làm sao biết?” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, hắc liền hối hận.

“Bởi vì ta không tìm được ngân châm của ta.” Đây là đáp án.

“Trên tay nàng rõ ràng còn một cây.” Hắc nhin không được nhắc nhở nàng.

“Ngươi tất nhiên là lục xét không hết?”

“A...” Hết thắm thiết một tiếng, hắc thật tình nghĩ không ra trên người nàng rốt cuộc còn có thứ nguy hiểm gì mà hắc tìm không thấy?

letsenjoytogether.wordpress

Nữ nhân có tấm lòng khoan dung độ lượng không phải không có, nhưng Đường Bình Bình tuyệt đối sẽ không nằm trong số đó. Trên thực tế, Ôn Học Nhĩ cho rằng lòng của nàng còn nhỏ hẹp hơn cả đầu ngân châm ở trong tay nàng.

Lúc trước hắc bị nàng xem trộm trợn, thần nhiên ngay cả một câu oán hận cũng không có, mà hắc chẳng qua bởi vì để bảo đảm cho an toàn bản thân khám xét thân thể nàng một chút, đã bị nàng ác chỉnh đến nông nổi này.

Ba ngày sau khi Đường Bình Bình tỉnh lại, gian nhà đá vốn dĩ ưu nhĩ an toàn của hắc chung quanh bốn phía bắt đầu trở nên nguy cơ trùng trùng, một chút không cẩn thận sẽ bị cơ quan vây khốn, vây khốn thì vây khốn, hắc có thể xem như đây là chút tình thú giữa đôi tình nhân. Nhưng những người khác trong cốc lại không cho là vậy, mỗi ngày bọn họ giống như xem xiếc khi cứ đứng hạn lại đến trình diện, còn quá đáng hơn làm cho người ta tức sôi máu chính là bọn hắc còn tự mình mang theo hoa quả trà bánh tới, một bên xem diễn còn không quên phát biểu cảm tưởng –

“Ai nha, bây giờ ta mới phát hiện được xưng là giang hồ đệ nhất mỹ nam tử sau khi bị hắt một chậu nước cũng thê thảm y chang như chó rơi xuống nước, phong thái gì cũng mất sạch.”

Cầm tức liếc mắt trừng nam tử nói năng tao nhĩ kia, cắn răng nói, “Sư huynh, ngươi đủ chưa!” Sớm chỉ biết sư huynh ghen tị bộ dạng tuần mỹ của hắc, nhưng cứ thế trắng trợn chẳng kiêng nể khắp nơi bỏ đá xuống giếng (thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại) không phải là có điểm quá đáng.

Mộc Phi Trần lắc đầu, “Hàn Giang, ngươi xem, nhị sư huynh của ngươi thật không có phong độ.”

“Các người đều giống nhau.” Một nam tử khác lạnh băng liếc mỗi người bọn họ một cái, phun ra đáp án vô cùng công bằng công chính. Trên thực tế, hai vị sư huynh này của hắc không có kẻ nào có phong độ.

“Tam sư đệ, ngươi nói vậy có phải muốn bị đánh không.” Mộc Phi Trần bắt đầu hoạt động cổ tay.

“Ta đi trước.” Hàn Giang đã sớm hơn hẳn một bước phi thân rời đi, xem diễn cũng xem xong, đã đến thời điểm chạy nhanh lấy người, trước mắt hẳn còn không có ý định cùng người so chiêu.

“Oa, nhị sư huynh, huynh chui xuống bùn lặn lộn ở trong đó sao?” Một thanh âm vô cùng kinh ngạc truyền đến.

Thanh âm này là mới, ngay cả ở trong nhà đá Đường Bình Bình cũng nhin không được từ cửa sổ thò đầu ra nhìn xem.

Váy dài màu thủy lục của nước hồ, lẳng quỳn buộc quanh thắt lưng, giắt ngọc bội, còn có hai túi gấm màu hồng nhạt. Lại hướng tầm mắt lên trên nhìn, khuôn mặt thanh lệ tựa như hoa sen mới nở, mái tóc đen dài mềm mượt như mây tụy chỉ điểm trang đơn giản hai ba kiện trang sức, cũng không chút nào ảnh hưởng đến phong thái của nàng.

Mâu quang của Đường Bình Bình sáng ngời, năm đó được xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nhân Tiêu nhị cô nương so sánh với vị cô nương trước mắt này hiển nhiên cũng thua kém một bậc.

Giang hồ vĩnh viễn là nơi ngọa hổ tàng long, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

“Sư muội, muội không bám lấy Thượng Quan, chạy về đây làm gì?” Ôn Học Nhĩ tò mò nhướn mày.

Mộc Phi Trần ở một bên lắc lắc chén rượu, tươi cười trên gheo nói, “Sẽ không phải là bị người ta bắt nạt, chạy trở về tìm sư huynh bọn ta đòi danh hào thê tử đi.”

Mộc Phi Trần không khỏi nhớ tới chuyện của tiểu sư muội Trầm Thất Xảo trước đây, lúc nàng có mang, vị hôn phu Phong Thần Ngọc cư nhiên “chạy mất”, làm hại sư phụ vì danh dự của nàng, hạ lệnh muốn trong đám sư huynh bọn họ chọn ra một người để cưới nàng ấy.

Ba thanh liễu điệp đao nhảy mắt lao vút tới.

Thân ảnh của Mộc Phi Trần nhoáng một cái không cần tốn nhiều công sức đã tránh thoát, “Sư muội, đừng xúc động, vạn nhất muội lại đang mang thai giống như tiểu sư muội lần trước, chẳng phải động đến thai khí?”

“Đại sư huynh, huynh không cần lo, liên cá tính đáng đánh đòn của huynh, ta cả đời này dù không gả ra ngoài được cũng sẽ không cần nhắc đến huynh đâu.” Bạch Bảo Châu mày liễu dựng thẳng, lấy ra mười chuôi phi đao phóng tới, để Mộc Phi Trần ném thử lợi hại của nàng.

“Vây ta an tâm, bởi vì vô luận là cưới tiểu sư muội hay là cưới muội, cũng không phải chuyện gì đáng vui vẻ.” Mộc Phi Trần lại bắt đầu chơi trò né tránh, còn không quên mở miệng trên gheo sư muội nhà mình.

Đường Bình Bình nhin không được lắc đầu, vị đại đệ tử của Dung Nhân cốc này, Mộc Phi Trần Mộc đại công tử, thật đúng là thiếu nhân giáo huấn.

“Sư muội, muội là đặc biệt trở về tìm sư huynh đánh nhau sao?” Mắt thấy hai vị đồng môn vừa muốn đánh cho quên cả trời đất, Ôn Học Nhĩ nhin không được mở miệng nhắc nhở.

Bạch Bảo Châu lập tức thu hồi vũ khí, nhin về phía nhà đá, “Ta đến để xem tẩu tử tương lai.” Nhin thấy người ở cửa sổ, nằng lập tức cười khanh khách kêu lên, “Tẩu tử!”

Đường Bình Bình tức thì không biết thế nào trả lời, đáp cũng không phải mà không đáp cũng không phải.

“Tẩu tử, phiền tẩu bỏ cơ quan đi, muội muốn vào nói chuyện với tẩu.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“A!” Người của Dung Nhân cốc đồng thanh kinh ngạc kêu lên.

Chỉ thấy phía giữa bức tường đá bắt đầu chuyển động tách ra hai bên, một cánh cửa cứ như thế trống rỗng xuất hiện.

“Nhị sư huynh, nhà đá của huynh khi nào thì có cửa vậy?” Bạch Bảo Châu tò mò kêu to lên.

“Vừa có.” Nhắc tới chuyện này Ôn Học Nhĩ có chút buồn bực, chính là cái thứ tình diệu cơ quan đó nghiêm trọng cản trở kế hoạch trộm hương của hắn, khiến hắn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cô nương mời vào.” Đường Bình Bình đưa tay ra thỉnh.

Bạch Bảo Châu hết sức cao hứng chạy tới, “Không thể tưởng tượng được có Thất Xảo muội muội như thế, lại có thêm tẩu tử như vậy, thật hạnh phúc a.”

Hạnh phúc?

Mộc Phi Trần cùng Ôn Học Nhĩ liếc nhau, đều thấy được hàn ý trong mắt đối phương.

“Muội ấy rất cuộc vì sao chạy tới?” Hai nam nhân đồng thời hoang mang thốt ra tiếng lòng.

“Vì Đường Bình Bình.” Một thanh âm khác trả lời nghi vấn của bọn họ.

“A?”

“Thượng Quan!” Ôn Học Nhĩ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bởi vì quá mức đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cứ nhiên không phát hiện Thượng Quan Thông tiếp cận.

Xem xét vẻ mặt rõ ràng bất khoái của Thượng Quan thập nhị thiếu gia, Mộc Phi Trần phi thường dùng sức đập vào chỗ đau của hắn, “Nguyên lai mị lực của thập nhị thiếu gia còn kém xa một nữ nhân.”

Thượng Quan Thông rét lạnh liếc ngang một cái, hừ lạnh nói, “Phải đó, kẻ có thể khiến cho Mộc đại công tử người mang hoa quả trà bánh đến xem tất nhiên là có chỗ đặc biệt.”

Trên giang hồ kẻ mất uy tín nhất chỉ sợ chính là vị đại đệ tử của Dung Nhân cốc này, kẻ nào đó nhiều lần hẹn Thượng Quan gia thập nhị thiếu quyết đấu, lại không có lần nào đến đúng hẹn, ngược lại làm cho thập nhị thiếu, lần đầu tiên thì kết thành bạn tốt với Ôn Học Nhĩ người đến thay hắn phò ước, lần thứ hai thì đánh với Hàn Giang đánh ra hảo cảm, cuối cùng yêu thương kẻ lần thứ ba chạy đến xem náo nhiệt Bạch Bảo Châu.

Kết cuộc như vậy làm cho giang hồ hào kiệt đều phải thổn thức cảm thán, thế giới to lớn quả thật là không thiếu cái lạ a.

“Thượng Quan, không phải nói mấy ngày nữa người cùng tiểu sư muội thành thân sao? Các người giờ lại chạy đến Dung Nhân cốc, Thượng Quan gia hôn lễ làm sao bây giờ?” Ôn Học Nhĩ một bên vừa lau nước mắt trên người vừa phát ra nghi vấn.

“Làm sao là làm sao.” Thượng Quan Thông tức giận đáp lời.

letsenjoytogether.wordpress

Lửa trại tiệc tối.

Nhìn ánh lửa hừng hực cháy, trong lòng của Ôn Học Nhĩ chỉ có thể dùng hai chữ bi thảm để hình dung. Hắn đem người về Dung Nhân cốc là vì không muốn bị ngoại giới ảnh hưởng có thể hảo hảo bồi dưỡng cảm tình, cũng không phải để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của một đám sư huynh muội đồng môn, hơn nữa bọn họ thỏa mãn xong lòng hiếu kỳ thì thôi đi, xem xong mau mau chạy lấy người thì tốt rồi! Nhưng đám người kia không những không đi ngược lại còn tính trường kỳ ở lại trong cốc, cả ngày nghĩ cách phá hư thời gian ở chung của hắn cùng Đường Bình Bình.

“Đang nghĩ gì?”

Ngẩng đầu nhìn Đường Bình Bình đưa đến chân gà nướng, hắn đưa tay tiếp nhận, thuận tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, “Nghĩ bọn họ khi nào thì rút đi.”

Đường Bình Bình cười không ra tiếng, “Nhiều người rất náo nhiệt.”

“Là quá náo loạn thì có.” Hắn lầm bầm.

“Dung Nhân cốc là nơi tràn ngập hạnh phúc vui vẻ.” Nàng có chút hâm mộ nói, ở Đường Môn nàng chưa từng có cảm thụ này.

“Vậy cứ ở lại đây tốt lắm.” Hắn quyết định đánh xà tuyền cơn(*).

(*) Đánh xà tùy côn: thật ra là giản lược của câu “Mộc côn đánh xà, xà tùy côn thượng”. Ngụ ý chính là tranh thủ cơ hội, xem chuẩn thời cơ, thuận thế làm, để tranh thủ lợi ích và ưu việt lớn hơn nữa. Lấy câu “đánh xà tùy côn” so sánh với thế gian tranh đấu, ám chỉ những người bị công kích giở lợi dụng sơ hở trong thủ đoạn của đối phương, từ đó nhanh nhẹn phản kích.

Im lặng nhìn ánh lửa bập bùng hướng lên không trung, nàng khẽ thở dài, “Có một số việc nếu không giải quyết là không thể an tâm mà sống.” Trước kia nàng chỉ nghĩ chạy trốn thật xa khỏi sự vây khốn của Đường Môn, nhưng hiện tại nàng lại không thể không trở về đối mặt.

“Đường lão thái quân sẽ bỏ qua cho nàng sao?” Hắc căn bản không tin, chỉ cần là người trong giang hồ thì đều biết vị lão thái thái kia có bao nhiêu cổ chấp, căn bản chính là tảng đá dưới hầm cầu vừa thối vừa cứng.

“Kỳ thật kẻ mà thái quân không buông tha chính là bản thân của bà ấy.”

Ôn Học Nhĩ quay đầu nhìn chằm chằm một nửa bên mặt nhu hòa của nàng, nàng vì sao nói thế?

Không yên lòng, xé thịt gà, tầm mắt của nàng dõi về phía hắc ám nơi chân trời, “Nếu thái quân có thể cởi bỏ được khúc mắc trong lòng mình, như thế Đường Môn sẽ không còn băng lãnh bất cận nhân tình.” Chờ đến khi đó, nơi ấy mới có thể chân chính là nhà của nàng.

“Nàng phải trở về?” Hắc cầm tay nàng, buộc nàng xoay lại đối diện mình.

Nhìn vẻ lo âu trên mặt hắc, nàng đưa tay vuốt lên đôi mày đang nhíu chặt của hắc, nhẹ nhàng gạt đầu, “Ta phải trở về.”

“Vậy còn ta thì sao?”

“Người sẽ đến tìm ta, có phải hay không?” Nàng ôn nhu mà chắc chắn nhìn thẳng vào mắt hắc.

“Đương nhiên sẽ đi, chết cũng phải đi.” Đây là đáp án của hắc.

“Cho nên ta càng phải trở về.” Nàng nở nụ cười, tựa như một đóa không cốc u lan đang nở rộ.

Thở dài trong lòng, hắc ôm nàng vào lòng, cảm thụ cảm giác chân thật sự hiện diện của nàng ở trong lòng.

“Nhị sư huynh, huynh ở trước mặt mọi người ngang nhiên khanh khanh ta ta, không sợ bại hoại thuần phong mỹ tục sao?” Bạch Bảo Châu là kẻ thứ nhất nhảy ra quát to.

Miễn cưỡng liếc xéo nàng ta một cái, Ôn Học Nhĩ ôn hòa ném trả về một câu, “Phiền muội trước bảo Thượng Quan đem bàn tay đang đặt ở trên lưng muội kia ném xuống đi rồi mới có tư cách bảo ta.”

Bạch Bảo Châu lập tức cao giọng khiển trách, “Thượng Quan Thông, bỏ tay người ra!”

“Ôn Học Nhĩ, ta sẽ nhớ kỹ.” Thượng Quan Thông nhíu mày chống trả.

“Ta cũng nhớ kỹ.” Hắc không chút khách khí trả lời.

“Đến đây, đến đây, tam sư đệ, chỉ có hai kẻ chúng ta là cô đơn làm một ly đi, để an ủi tâm linh cô tịch của chúng ta.” Mộc Phi Trần bán ôm lấy vai của Hàn Giang mời rượu.

“Là huynh cô tịch.” Ngụ ý, lãnh đại thiếu hắc cũng không nằm trong hàng ngũ này.

“Oa, sư đệ, chẳng lẽ người rồi cuộc cũng thông suốt, mau nói xem, là nữ tử nhà ai bất hạnh bị người nhìn trúng.” Ánh mắt của Mộc Phi Trần sáng quắc nhìn chằm chằm sư đệ, dựng thẳng hai lỗ tai lên chuẩn bị hóng hớt.

“Nữ tử bị huynh xem trúng mới là bất hạnh.” Hàn Giang bỏ tay hắc ra, sảng khoái bỏ đi.

“Ta ủng hộ tam sư huynh.” Bạch Bảo Châu vung tay hô to.

Thượng Quan Thông kéo nàng ngồi xuống, giọng nói mang theo bất đắc dĩ, “Đừng gây chuyện.”

“Gây chuyện là đại sư huynh, người ta chỉ là phụ họa một chút tam sư huynh mà thôi.” Bạch Bảo Châu ủy khuất cong môi.

Đường Bình Bình không khỏi mỉm cười, Bạch Bảo Châu tựa như một oa nhi bạch ngọc tinh điều tể mài, vô luận làm gì cũng chỉ làm cho người ta liên tưởng đến hai chữ “đáng yêu”.

“Muội dùng là liễu điệp phi đao?” Nàng hỏi.

“Đúng vậy.” Bạch Bảo Châu có chút kinh ngạc, không rõ nàng hỏi như vậy là có ý tứ gì.

“Thích tử mẫu tiêu không?”

“Tử mẫu tiêu?” Bạch Bảo Châu bỏ ra Thượng Quan Thông chạy đến bên cạnh Đường Bình Bình, “Tẩu có sao?”

“Nếu thích, ta sẽ làm tặng muội.”

“Được được.”

Ở bên cạnh Thượng Quan thập nhị thiếu gia bị người nào đó không lưu tình chút nào ném bỏ, sắc mặt đen một mảnh, ánh mắt mang theo điểm giận cá chém thớt oán hận trừng hướng bạn tốt.

Ôn Học Nhĩ cũng thật khó chịu trừng trở về.

“Chờ muội thành thân, ta mang tử mẫu tiêu làm hạ lễ tặng muội.” Đường Bình Bình nhận lời.

“Thật sao?” Bạch Bảo Châu ánh mắt sáng ngời.

“Thật.” Đường Bình Bình gật đầu.

Bạch Bảo Châu lập tức chuyển hướng Thượng Quan Thông, “Thập nhị thiếu gia, chúng ta ngày mai thành thân đi!”

Nghe nói vậy, Thượng Quan Thông một chút biểu tình vui vẻ cũng không có, sắc mặt ngược lại càng đen hơn nữa. Nàng vì muốn đi xem Đường Bình Bình không tiếc đào hôn, hiện tại vì tử mẫu tiêu, liền khẩn cấp muốn thành thân, hẳn thật sự rất khó mà cao hứng được.

Đường Bình Bình trong chốc lát không biết phải phản ứng như thế nào, theo sau đó là thôi thúc muốn cười phá lên, cuối cùng tâm bình khí hòa nói với Bạch Bảo Châu, “Bạch cô nương, làm tử mẫu tiêu cũng cần thời gian, nếu ngày mai muội thành thân, ta sẽ không làm kịp.” Thật sự là một cô nương đáng yêu.

“Vậy phải chờ bao lâu?”

“Chỉ cần chuẩn bị đủ vật liệu, đại khái mười ngày có thể thành.”

“Thập nhị thiếu gia, vậy mười ngày sau chúng ta thành thân.” Bạch Bảo Châu sung sướng tuyên bố.

Ôn Học Nhĩ hướng bạn tốt cười đến cực vui sướng khi người gặp họa, yêu phải nữ nhân của Dung Nhân cốc nhất định phải tự cầu nhiều phúc.

“Không thành.” Thượng Quan Thông rất có cốt khí cự tuyệt, tuy rằng hẳn rất muốn cưới nàng qua cửa, nhưng nếu chỉ bởi vì mấy thanh tử mẫu tiêu hẳn kiên quyết không cưới.

“Không thành thì không thành,” Bạch Bảo Châu cũng không miễn cưỡng, “Cùng lắm thì ta bảo sư huynh cưới ta.”

“Cái gì?” Lời này lập tức làm cho băng sơn hóa thân thành phun hỏa long, “Nàng dám?”

“Là người nói không cưới, người không cưới ta chứng minh người không thương ta, người không thương ta, ta vì sao không thể gả cho người khác?” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Đúng vậy,” Ôn Học Nhĩ dùng sức gật đầu, không để ý tới sắc mặt đã đen thui như đáy nồi của bạn tốt, tiếp tục nói với Bạch Bảo Châu, “Sư muội, ta ủng hộ muội.”

“Mộc Phi Trần cũng không thương nàng.” Thượng Quan Thông cơ hồ tức giận rống lên, từ sau khi yêu thương Bạch Bảo Châu, sự điềm tĩnh mà hắn luôn tự phụ thường rời nhà trốn đi.

“Ta cũng không thương hắn a.” Nàng theo lẽ thường trả lời.

“Vậy nàng còn gả?” Người của Dung Nhân cốc rót cuộc có kẻ nào bình thường hay không, hẳn thật sự muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

“Đúng rồi, thành thân mới có lễ vật a.” Bộ dạng của nàng cực kỳ vô tội, một chút cũng không nhận thấy mình có gì sai.

Đường Bình Bình nhin không được bật cười ra tiếng, tình cảnh thật sự quá thú vị.

“Mười ngày sau thành thân.” Đây là câu trả lời theo hai hàm răng đang nghiền chặt của Thượng Quan Thông miễn cưỡng ép ra.

“Thập nhị thiếu gia, ta chỉ biết người vẫn yêu ta.” Bạch Bảo Châu vui vẻ reo hò.

10. Chương 10

“Thiếu gia, thiếu gia...” Tam Mộc kích động nhắm thẳng về phía chủ tử cách biệt đã lâu mới trùng phùng.

“Ôn thiếu gia cậu buông ra a!” Rất nhanh Tam Mộc đã bị nhân xách lên giữa không trung, hai chân không ngừng loạn đá.

“Đã nói qua bao nhiêu lần rồi, không cho phép người nhào vào ôm thiếu gia nhà người.” Ôn Học Nhĩ nghiêng răng nghiêng lợi trừng vị tiểu thư đồng không có đầu óc kia.

“Tôi vừa thấy thiếu gia mừng quá liên quên mất, lần sau sẽ nhớ rõ.” Tam Mộc giơ tay lên trời thề.

“Lần nào cũng nói vậy, nhưng lần nào người cũng quên,” Ôn Học Nhĩ tiếc hận nhìn hắn, “Tam Mộc, chữ tín của người đã sớm bị phá sản rồi.”

“Cám ơn cô, Trầm cô nương.” Đường Bình Bình cảm kích nhìn về phía Trầm Thất Xảo đã mang giúp Tam Mộc đến.

Trầm Thất Xảo ha ha cười, vẫy tay nói, “Nhắc tay chi lao mà thôi, không cần khách khí.”

“Tiểu sư muội, muội trở về cốc ngoại trừ đưa tên tiểu thư đồng đáng ghét này về còn chuyện gì sao?” Hắn nhìn đến thân ái tiểu sư muội của mình không phải cảm giác thân thiết mà chỉ cảm thấy mây đen bay đầy trời.

“Sư tỷ sắp thành hôn, muội làm sư muội dù sao cũng phải đưa chút lễ vật mới không mất lễ nghĩa chứ, cho nên muội mới đặc biệt gấp rút trở về để chúc mừng.” Trầm Thất Xảo rất nghiêm túc nói.

“Tin muội mới có quý.” Ôn Học Nhĩ cười nhạt.

“Là Đường Môn có chuyện sao?” Đường Bình Bình thật bình tĩnh hỏi.

Trầm Thất Xảo bội phục nhìn nàng, cảm khái không thôi, “Đường cô nương, nếu nhị sư huynh mà có được trí tuệ như cô nương, ta muốn chinh hắn sẽ không dễ dàng như vậy, may mắn cô không phải hắn.”

Khuôn mặt tuần tú của hắn thoáng chốc một trận hồng một trận xanh, hắn chỉ biết miệng của tiểu sư muội vĩnh viễn cũng phun không ra được ngà voi.

“Là chuyện gì?”

Trầm Thất Xảo sắc mặt luôn tươi cười lập tức trở nên nghiêm túc, khẩu khí có chút ngưng trọng, “Giang hồ đồn đãi, Đường lão thái quân bệnh cũ tái phát, hiện nay bệnh tình nguy kịch, hơn nữa Đường Phóng Đường đại công tử ốm đau không dậy nổi, Đường môn toàn bộ đều bị bao phủ trong bầu không khí thảm đạm thê lương.”

Mâu quang của Đường Bình Bình lóe sáng, không ra tiếng.

“Đường cô nương, chuyện này có lẽ là cạm bẫy.” Nàng nói ra nhận định của bản thân.

Đường Bình Bình gật đầu, thanh âm không mang theo một tia cảm xúc, “Ta biết, thái quân muốn bức ta hiện thân.”

“Dùng loại phương pháp này?” Trầm Thất Xảo nhướn mày.

Đưa mắt về phương xa, lại không có thứ gì lọt được vào trong tầm mắt, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng. Thật buồn cười biết bao, nguyên lai người hiểu rõ nàng nhất ở Đường Môn chỉ có Đường lão thái quân. Mọi người đều nói nàng lãnh khốc vô tình giống như Đường lão thái quân, nhưng bà ấy lại dùng thân tình để bức nàng hiện thân, bởi vì bà hiểu biết bản tính chân thật của nàng.

“Muốn lập tức đi sao?” Thanh âm của Ôn Học Nhĩ có chút mất mát.

Định tâm lại, Đường Bình Bình lắc đầu, xoay người trở vào phòng, “Ta đã đáp ứng Bạch cô nương tặng nàng hạ lễ thành thân.” Nếu đây là biện pháp bức nàng hiện thân, sự thật khẳng định sẽ không bằng lời đồn đãi, trễ một chút cũng không có gì nghiêm trọng.

“Nhị sư huynh,” Trầm Thất Xảo gọi lại người chuẩn bị đi theo vào phòng, “Muội nghĩ hiện tại nàng ấy có vẻ muốn yên tĩnh một mình.”

Hắn nghiêm túc liếc nhìn sư muội, gật gật đầu, sau đó thật tình nói, “Cám ơn muội.”

“Chúng ta là đồng môn thôi.” Nàng cười hì hì nói, sau đó vẫy tay nói tạm biệt, “Có việc gì đến Thất Xảo Viên tìm muội.”

Nhìn theo hướng tiểu sư muội biến mất, Ôn Học Nhĩ khước môi chậm rãi giương lên, những lúc không chính người Trầm Thất Xảo kỳ thật rất đáng yêu.

Nhìn cánh cửa đá khép chặt, hắn khẽ thở dài, ngồi xuống thạch bàn trước phòng.

Thái dương chậm rãi ngã về tây, ráng chiều rực rỡ nhuộm đỏ chân trời, cũng làm cho nhà đá bao phủ trong một tầng ánh sáng trắng lợt.

Mãi đến khi nguyệt nhi treo cao, cửa đá mới chậm rãi mở ra, Đường Bình Bình khuôn mặt mang theo một mệt mỏi đi ra.

“Mệt mỗi lắm sao?” Hắn vươn tay về phía nàng, nàng đưa tay đặt vào trong tay hắn.

“Ừ.” Nhẹ nhàng ừ một tiếng, toát ra một cỗ mỏi mệt.

“Tam Mộc cũng sắp chuẩn bị xong cơm.” Hắn kéo nàng vào trong lòng, chậm rãi giúp nàng xoa bóp đầu vai.

“Hắn tới đến thật đúng lúc.” Thoải mái nhắm mắt lại, thật an tâm tựa vào trong lòng hắn, nếu có thể nàng rất muốn cứ như thế này tựa vào hắn cả đời. Nếu không thể giúp Đường lão thái quân cởi bỏ khúc mắc trong lòng....

Tâm của nàng nhảy mất trầm xuống, chỉ sợ vừa đi sẽ thành vĩnh biệt, trong lòng đột nhiên không thể áp chế đau đớn thít chặt lại, không khỏi nâng tay phải lên xoa nhẹ vào trái tim, trái tim cũng có thể đổ máu sao? Câu hỏi không khỏi khắc sâu vào tâm trí nàng.

Phía sau Ôn Học Nhĩ không có phát hiện nàng khác thường, vẫn thật săn sóc giúp nàng xoa bóp.

“Học Nhĩ.” Nàng khẽ khàng gọi tên hắn.

Ôn Học Nhĩ trong lòng chấn động, đây là lần đầu tiên nàng như thế gọi tên hắn, còn dùng một loại thanh âm đầy cảm xúc gọi tên hắn.

“Nếu chúng ta đời này không thể thành thân được — “

“Chúng ta nhất định thành thân.” Hắn cắt đứt lời nàng, hắn sẽ không cho phép chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

“Ta chỉ nói là nếu như...”

“Không có nếu như.” Hắn lại cắt ngang lời nàng.

“Ờ!” Nàng thở dài, nam nhân này! Cho dù hắn không muốn nghe, chẳng lẽ loại tình huống này sẽ không phát sinh sao? Nhân sinh trên đời, không phải việc gì cũng đều thập toàn như ý muốn.

Ôn Học Nhĩ theo bản năng ôm chặt nàng, hắn có dự cảm xấu, giống như là ngay sau đó nàng sẽ biến mất trong lòng của chính mình.

letsenjoytogether.wordpress

Lại một lần nữa bước vào cổ hương, Đường Bình Bình không hề có cảm giác vui sướng khi trở về nhà, chỉ động lại trong tim cảm giác ưu sầu quanh quẩn không thể xua tan. Nàng lại một lần nữa chọn không từ mà biệt, hẳn nhất định sẽ lại nổi trận lôi đình.

Tam Mộc đánh giá chung quanh thần bí Đường Môn trong truyền thuyết, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, cũng không có gì bất đồng với các hộ gia đình giàu có bình thường, chẳng qua là càng lớn, nhân số gia tộc cũng nhiều hơn so với người khác mà thôi.

Mỗi bước tiến sâu vào bên trong, trái tim của Đường Bình Bình càng mau trầm xuống, trên mặt nổi lên một tia cười khổ, xem ra Đường lão thái quân căn bản không tính để cho nàng lại bước ra Đường Môn nữa bước. Bình tĩnh nghe tiếng cánh cửa lớn sau lưng nặng nề khép lại, bộ pháp của nàng vẫn ung dung thông thả.

Nhìn trùng trùng lầu các ở phía sau đại viện, nàng tựa hồ nghe thấy được tiếng cánh cửa trái tim của chính mình đóng lại.

Đường Môn Thất Xảo Linh Lung Các, là nơi thần bí nhất trong chốn giang hồ, cũng là nhà tù vây hãm mỗi đời chưởng quân Đường Môn. Không ai biết, mỗi đời Các chủ của Thất Xảo Linh Lung Các thân phận cuối cùng chính là thủ lĩnh tiếp theo của Đường Môn, mỗi Các chủ trước khi lên làm chưởng quân, thân phận của bọn họ là cơ mật cao nhất của Đường Môn, mà sau khi bọn họ lên làm chưởng quân, Các chủ đời tiếp theo sẽ lặp lại còn đường phía trước họ đã đi, một thế hệ nối tiếp một thế hệ, cứ thế vòng đi vòng lại.

Bên ngoài viện cứ cách mười bước sẽ nhìn thấy một Đường Môn tử ảnh, càng canh phòng nghiêm mật hơn so với trước khi nàng rời nhà, có lẽ bởi vì nàng là người duy nhất trong các đời Các chủ có ý niệm chạy thoát trong đầu mà thành công đào thoát.

Một chiếc lá khô vàng từ cành cây chậm rãi rơi xuống, vừa vụn đáp xuống trước mặt Đường Bình Bình, nàng đưa tay tiếp được.

Mỗi chiếc lá đều là một linh hồn của cây đã chết đi, cũng giống như mỗi đời người trên thế gian.

Tam Mộc có chút khó hiểu nhìn chủ tử nhìn chằm chằm vào mảnh lá rụng gần người, nhưng thủy chung không dám lên tiếng đánh vỡ, hắn nhớ rõ trước khi đi vào Đường Môn, chủ tử mệnh lệnh cho hắn ngậm miệng lại, không có sự cho phép của nàng tuyệt đối không thể lên tiếng, vô luận hắn nhìn đến cái gì, nghe được cái gì, đều không được phép ra tiếng.

“Bình nhi, con chim sáo nhỏ người rốt cuộc cũng chịu trở về nhà rồi sao?” Thanh âm uy nghiêm mà lạnh như băng từ tiền phương truyền đến.

Ngẩng đầu, liền nhìn đến một vị phu nhân tuy đã qua tuổi năm mươi nhưng phong vận vẫn bảo tồn chống long đầu trượng đứng ở cánh cửa đại rộng mở của đình viện, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Đường Bình Bình vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc lá rụng không nói gì.

Đường Bình Bình động tác cực chậm rãi đem chiếc lá rụng bỏ vào trong tay áo, sau đó mới giữu cột nhếch lên khóe môi, “Con chim nhỏ ta vô luận có bay xa bao nhiêu, sợi dây cột ở trên chân thủy chung vẫn nắm ở trong tay thái quân, không phải sao?”

“Người luôn rất thông minh điều này không cần phải nghi ngờ, nhưng lại cố tính muốn đi làm chuyện ngu xuẩn.”

“Chuyện này ở trong mắt thái quân là thật ngu xuẩn?” Đường Bình Bình thẳng tắp đón nhận luồng đạo ánh mắt uy nghiêm kia.

“Quả thật là ngu xuẩn đến tột đỉnh.” Đường lão thái quân khẳng định nhắc lại.

“Như vậy,” nàng chậm rãi đi tới, bước đi thông thả lời nói cũng rất thông thả, ngữ điệu lại mạnh mẽ rất có khí phách, “Năm đó thái quân chẳng phải cũng đã trải qua chuyện ngu xuẩn như vậy sao, có lẽ so với Bình nhi càng ngu xuẩn.”

Lời nói của chủ tử vừa rơi xuống, Tam Mộc liền lập tức cảm thấy một cổ sát khí lạnh thấu xương đánh úp tới.

“Bình nhi, trước kia ngươi không ăn nói như thế.” Thanh âm của Đường lão thái quân trở nên rét lạnh.

Đường Bình Bình vẫn tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, “Con người luôn sẽ biến đổi, thái quân đối với câu này hẳn là thể hội sâu sắc nhất mới phải.”

“Ngươi đến tột cùng muốn nghe được gì từ miệng của ta?”

Rốt cuộc nàng cũng đứng lại ngay trước mặt của Đường lão thái quân, Đường Môn đương nhiệm người đương quyền cùng với tương lai người đương quyền chính diện giao phong.

“Thái quân cho rằng Bình nhi muốn nghe điều gì?” Nàng không đáp mà hỏi ngược lại.

Đường lão thái quân nện mạnh quả trứng xuống đất, lạnh lùng nói, “Mặc kệ ngươi muốn nghe cái gì, ngươi nhất định chỉ có thể thất vọng, bởi vì ta một chữ cũng sẽ không nói.”

Đôi mi thanh tú của Đường Bình Bình hơi nhướn lên, mâu quang trong phút chốc trở nên sáng rực dị thường, “Thái quân có từng hối hận sao?”

Thân hình của Đường lão thái quân chấn động một chút, bàn tay nắm quả trứng nổi lên gân xanh, gắt gao nhìn trừng trừng vào cô gái trước mặt.

“Ngài có từng hối hận qua sao?”

Đường lão thái quân lướt qua nàng, đi ra ngoại viện, “Ngươi an phận ở lại nội các tư quá cho ta!”

Nghe được lời của lão thái quân, khóe miệng của Đường Bình Bình hơi hơi cong lên, xem ra chuyện kia, người kia, Đường lão thái quân chưa từng quên, mỗi một năm trôi qua thời gian càng dài càng chồng chất tích lũy ở trong lòng, mới tạo thành tính tình bất cận nhân tình của lão nhân gia như hôm nay.

Cánh cửa đại môn “Ầm” một tiếng đóng chặt lại.

Tam Mộc vội vàng bay nhanh đến bên người chủ tử.

“Tam Mộc, vừa rồi ngươi sợ hãi?”

“Sợ gần chết.”

Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, tựa hồ phi thường vui vẻ.

“Thiếu gia, cậu vì sao ngược lại lại vui vẻ vậy?”

“Bởi vì một người chỉ có bị người ta nói trúng tâm sự mới có thể thẹn quá thành giận.” Nàng sáng khoái nói cho hắn đáp án.

Vừa rồi thiếu gia có nói cái gì sao? Tam Mộc vắt hết óc suy nghĩ, kết quả phát hiện hắn chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi, loại vấn đề thâm ảo này thật sự không thích hợp cho bộ não của hắn đi tự hỏi.

letsenjoytogether.wordpress

Đây là bể môn tư quá?

Liếc mắt nhìn thiếu gia nửa nằm nhàn nhã ở trên quý phi nhuyễn tháp, nhìn nhìn lại nàng trên tay ôm một mâm hoa quả, Tam Mộc cho rằng đem tình hình hiện tại nói thành trộm phù sinh nửa ngày nhàn chính là có vẻ thỏa đáng.

“Thiếu gia, cậu lần này lại đi không lời từ biệt, Ôn thiếu gia khẳng định là sẽ phi thường phi thường sinh khí.”

Đường Bình Bình gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Nhưng mà cậu thoát nhìn một chút cũng không có vẻ lo lắng.”

“Lo lắng cũng vô dụng, nên sét đánh thì vẫn sét đánh, nên hạ tuyết cũng sẽ không biến thành trời mưa.”

“Vây biểu tình của cậu khi vừa mới tiến vào Đường Môn rõ ràng là rất trầm trọng a!” Tam Mộc có điểm hoài nghi chính mình lúc ấy có phải hay không hoa mắt.

“Tam Mộc, ở Đường Môn lưu lại lâu người liền sẽ minh bạch, ở trong này để sinh tồn diễn trò chính là điều thứ nhất cần phải học.” Nàng cúi đầu nhón lấy trái nho ở trên bàn, không dấu vết dấu đi vẻ lo lắng trong đáy mắt. Tam Mộc căn bản sẽ không nghĩ đến giờ khắc này có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của chủ tớ bọn họ, lại càng sẽ không nghĩ đến nàng từ đầu đến cuối vẫn đều là đang diễn trò.

“Ăn nho không?”

“Ăn.” Tam Mộc lập tức liền tiến lên cầm lấy mâm đựng trái cây.

Đuôi lông mày của nàng hơi nhếch lên, tâm tình trở nên khoái trá, làm cho Tam Mộc theo hồi Đường Môn là đúng, bởi vì bản thân hắn còn có lấy lòng người ta hài kịch thiên phú.

Duỗi tay đập lên cửa sổ, khép hờ mắt hướng về phía nội viện, thờ ơ ở phía dưới cửa sổ tam tác gõ hai tiếng.

“Bình cô nương!” Có người theo chỗ tối nhảy ra, tay che lấy miệng.

Đường Bình Bình nhẹ nhàng băng qua nói: “Tâm tình của ta hảo không có nghĩa ta sẽ mặc cho người khác tùy tiện hành tẩu ở Thất Xảo Linh Lung các cửa của ta.”

Cầm trong tay một trái nho ném về phía bụi hoa trước cửa sổ, lập tức một trận khói màu tím bốc lên, lan tràn ra bên trong sân.

“Bình cô nương!” Càng có thêm nhiều người theo chỗ ẩn thân nhảy ra, che mũi lao đi.

“Thiếu, thiếu gia. . .” Tam Mộc nhìn xem trợn mắt há hốc mồm.

Nàng xoay người lại, khuôn mặt trong nháy mắt đông lạnh, lại ở ngay sau đó liền trở về vẻ vân đạm phong khinh.

“Hiện tại người hiểu chưa?”

Tam Mộc đột nhiên trong khoảnh khắc tỉnh ngộ tiếp theo dùng sức gật đầu, nguyên lai đây chính là nguyên nhân khiến cho hai ngày nay thái độ của thiếu gia khác thường cùng hắn nói nói cười cười.

“Ta đi nghỉ ngơi một lát.” Đường Bình Bình theo duyên tháp xuống, ly khai tiền thính đi vào phòng ngủ, đóng lại cửa phòng.

Nơi này tuy rằng rất lớn, thêm áo cơm không lo, nhưng thiếu gia tựa hồ lại không vui vẻ, Tam Mộc nhăn mặt nhíu mày, nói thực ra, hắn cũng không rất thích chỗ này.

Trở lại phòng Đường Bình Bình cũng không có lên giường ngủ, ngược lại lặng yên ngồi xuống ghế, nàng chọc giận Đường lão thái quân, cho nên Đường lão thái quân muốn nàng nếm thử cảm giác thống khổ bị nhân ngày đêm giám thị.

Thời gian ở bất tri bất giác trôi qua cực nhanh, khi nàng ý thức được sắc trời đã tối muộn, căn phòng đã muốn bị bao trùm trong bóng tối. Đưa tay ở góc tường nhẹ nhàng nhấn một cái, một đạo cửa ngầm xuất hiện, nàng bước mười bước đi vào bên trong, cửa lặng yên đóng lại ở sau lưng.

Đi qua thật dài dãy đạo, mở ra cánh cửa đá hiện ra bên trong chất đầy các loại kim chúc ngọc khí, hỏa yên thảo dược, phạm vật liệu gì có thể dùng để chế tạo ám khí cơ quan, nơi này đều có, danh mục nhiều đến làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Nơi này, mới là phần bụng của Thất Xảo Linh Lung Các, trung tâm quan trọng nhất của Đường Môn.

Nhẹ nhàng khép lại mí mắt sau đó lại chậm rãi mở ra, nơi này cơ hồ tràn ngập từng chút từng chút một quá trình trưởng thành của nàng, thanh xuân của nàng chính là tiêu hao tại nơi địa hạ nhà giam tối tăm ngột ngạt không có ánh mặt trời này, thẳng cho đến ngày nàng trốn chạy rời xa nơi này.

Nhưng mà, hiện tại nàng lại lần nữa trở về đây, trở lại nơi tràn ngập mùi lưu hoàng, tiêu thạch (nitrat kali), hỏa dược cùng đầu gỗ đủ các loại hương vị giao tạp này.

Chậm rãi trượt người ngồi xuống sàn đất bóng loáng, nàng hai tay che mặt, nước mắt lặng lẽ trào ra lăn dài xuống hai má.

Không ai biết đằng sau địa vị hiển hách vô lâm của Đường Môn, mai táng bao nhiêu tuổi thanh xuân, thậm chí là tình yêu của mỗi vị Các chủ của Thất Xảo Linh Lung Các giống nàng.

Địa vị bá chủ giang hồ có phải thật sự trọng yếu đến như vậy hay không, trọng yếu đến làm ối một đại người đương quyền đều tàn nhẫn cương quyết tàn phá chí thân cốt nhục của chính mình. Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn xưng hô Đường lão thái quân là thái quân, nhưng lại có ai biết nàng cũng hẳn xưng hô nàng là cô nãi nãi (bà cô), gia gia ruột thịt muội tử, bà cô ruột của nàng.

letsenjoytogether.wordpress

Thất Xảo Linh Lung Các tiền thính thực an tĩnh, tĩnh đến ngay cả một mảnh lá cây rơi xuống đất đều có thể nghe thấy.

Đường Môn hai đại trung tâm nhân vật đang ngồi mặt đối mặt, tựa như đang phân cao thấp với nhau.

“Người vẫn là kiêu ngạo của Đường Môn, là Đường Môn mấy trăm năm đến nay hiếm thấy thiết kế thiên tài.”

Về mặt của Đường Bình Bình không chút biến hóa nhìn Đường lão thái quân, nàng biết đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm ở phía sau.

Quả nhiên, Đường lão thái quân tiếp theo nói, tươi cười có chút không có hảo ý, “Nhưng mà, người nhất định không thể tưởng được có một ngày, người tự tay thiết kế cơ quan sẽ trở thành vũ khí trí mạng của người người sở yêu.”

Mâu quang của Đường Bình Bình bỗng trở nên trong trẻo, hàn quang nháy mắt chớp động trong đáy mắt.

“Hiện tại sở hữu cơ quan của Đường Môn toàn bộ đều mở ra, phối hợp kỳ môn bát quái trận pháp, thêm Đường Môn độc dược trợ giúp, ta tin tưởng không được bao lâu, vị Song Tuyệt Thư Sinh mà người trên giang hồ ái mộ kia sẽ hồn phi phách tán.”

“Thái quân,” nàng giận dữ đứng dậy, “Làm như vậy, ngài đến tốt cùng có thể đạt được đến cái gì ưu việt?” Trái tim của nàng đang rỉ máu, tình thông sơ trường của nàng lại biến thành vũ khí trí mạng của hần, điều này khiến nàng làm sao mà chịu cho nổi?

“Ưu việt?” Về mặt của Đường lão thái quân cũng trở nên kích động, “Năm đó gia gia của người, đại ca của ta, cũng là như vậy đối phó với nam nhân mà ta yêu, thi thể của huynh ấy phá thành mảnh nhỏ, vô cùng thê thảm. Ta chờ năm mươi năm, suốt năm mươi năm mới chờ cho tới hôm nay, ta muốn cho hần ở dưới cửu tuyền cũng không thể nhắm mắt.”

Đường Bình Bình nâng tay che lấy ngực lùi về sau vài bước, không dám tin nhìn có chút điên cuồng Đường lão thái quân, “Nguyên lai. . .” Nàng đột nhiên bắt đầu cười, cười đến càn rỡ mà lại tuyệt vọng.

“Người biết được cái gì?”

Nhưng Đường Bình Bình cũng chỉ cười, lại một chữ cũng không muốn nói, nước mắt lẫn trong tiếng cười tí tách rơi xuống.

“Rốt cuộc là cái gì?” Đường lão thái quân đột nhiên nhồm dậy, túm lấy áo của nàng, “Nói!”

Đường Bình Bình lắc đầu, nước mắt tràn ra, khớp hàm lại nhắm chặt. Chân tướng sau lưng chuyện này quá mức tàn nhẫn, nàng thế nào cũng không thể nói ra miệng.

“Người nói ta liền tắt đi cơ quan.” Đường lão thái quân hạ giọng nói, bởi vì trực giác nói cho nàng biết, chuyện này là điểm mấu chốt sự tình năm đó.

“Người có nói hay không, không nói ta một chương đánh chết người.”

“Ta tình nguyện tử.” Nàng ngừng nước mắt, thông dong ngẩng đầu ngênh hướng bàn tay của Đường lão thái quân.

“Người cũng đã có âu yếm nam nhân, vì sao sẽ không chịu đối cô nãi nãi kể ra sự thật của năm đó chứ?” Đường lão thái quân chậm rãi rút tay về, khuôn mặt đột nhiên trong thoáng chốc trở nên thương lão rất nhiều.

Bà vẫn nhớ rõ ràng như trước vẻ mặt muốn nói lại thôi của vài vị Đường Môn trưởng lão năm đó, bà biết bọn họ có chuyện giấu giếm bà, nhưng mãi cho đến đại ca mất, bà vẫn không sao biết được đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Nàng thật sự có thể nói ra sao? Đường Bình Bình nội tâm không ngừng giãy dụa, nếu nàng nói ra, Đường lão thái quân khẳng định sẽ không chịu đựng nổi, cho nên nàng vẫn không thể nói a. . .

“Chuyện này là Đường Môn lớn nhất bí mật, đúng hay không?” Đường lão thái quân chậm rãi nói, “Nhất là đối với ta mà nói.”

Nàng trầm mặc gật đầu.

“Nếu là chuyện liên quan đến ta, vì sao không chịu để cho ta biết?”

Đường Bình Bình trong lòng chấn động, đúng vậy! Nếu Đường lão thái quân là đương sự, vì sao không ai chịu để cho nàng biết?

“Bình nhi, người vẫn là một đứa nhỏ thông minh, người cẩn thận suy nghĩ người rồi cuộc có muốn nói cho ta biết hay không?”

“Ta nói cho ngài.” Nàng bình phục tâm tình, chậm rãi ngồi xuống.

Trái tim của Đường lão thái quân đột nhiên bị nhắc tới giữa không trung.

“Kỳ thật,” Đường Bình Bình chần chờ, ánh mắt bình tĩnh dừng ở giữa hai mắt của Đường lão thái quân, “Nam nhân mà ngài năm đó yêu thương là đệ đệ cùng cha khác mẹ của gia gia, hơn nữa người ấy năm đó cũng chưa chết, người chết là một kẻ thế thân.”

Đường lão thái quân như bị sét đánh trúng, thân thể lung lay sắp đổ.

Cùng cha khác mẹ? Nói như vậy người mà nàng năm đó yêu cứ nhiên là ca ca ruột của mình? Ha ha, điều này thật vô lý. . .

“Người ấy năm đó bởi vì không thể thừa nhận nỗi sự đả kích này, cho nên bị thất tâm điên.” Nàng tiếp tục nói, nàng nghĩ vị gia gia kia cũng là thật tâm yêu cô nãi nãi, nếu không sẽ không vì vậy mà điên mất.

“Hắn đã chết sao?” Đường lão thái quân có chút run run hỏi.

Nàng mím môi, hạ quyết tâm, “Người ấy rời đi nhân thế sớm hơn năm năm so với gia gia, nhưng tuy người ấy vẫn sống trong tình trạng bán điên, lại vẫn thường thường kêu tên của thái quân, mãi cho đến tận giây phút người ấy qua đời, người ấy vẫn như trước gọi tên của ngài.”

“Cầm ca. . .” Đường lão thái quân thì thào niệm tên của người yêu ngày xưa, nước mắt chậm rãi tràn ra hốc mắt.

Đường Bình Bình ngoảnh đầu sang hướng khác, không đành lòng nhìn đến vẫn lạnh lùng thái quân giờ phút này toát ra tuyệt vọng cùng si niệm.

Yêu, không có sai, sai ở chỗ bọn yêu phải người tối không nên yêu, loại này yêu nhất định không có kết quả tốt, cũng sẽ không được thể nhân tiếp nhận.

letsenjoytogether.wordpress

Giang hồ đại sự kiện, tuyệt đối đại sự kiện.

Thất Xảo thần y, Đạp Nguyệt Vô Ngân Quỷ Kiến Sầu Tô đại cô nương, Cái Bang bang chủ, Song Tuyệt Thư Sinh Ôn Học Nhĩ cùng Thượng Quan Thập Nhị Thiếu đám người, toàn bộ đều là người tài ba thanh

danh ở trên giang hồ như sấm rền bên tai đột nhiên đều đồng loạt tề tụ ở Đường Môn, tuyên bố muốn khiêu chiến Đường Môn có một không hai thiên hạ cơ quan lâu —— Thất Xảo Linh Lung Các.

Trầm Thất Xảo chẳng những y thuật nổi tiếng thiên hạ, đối với kỳ môn độn giáp, cứu cung bát quái cũng rất có nghiên cứu, cho nên dùng để đối phó Đường Môn kịch độc cùng bát quái trận pháp là người chọn lựa thích hợp tối ưu nhất.

Mà Đạp Nguyệt Vô Ngân Quỷ Kiến Sầu Tô đại cô nương khinh công độc bộ thiên hạ, dùng để né tránh Đường Môn ám khí cơ quan lại cực kỳ thỏa đáng.

Nhưng Trầm Thất Xảo lại tiết lộ một cái thiên cơ khác hiếm người biết đến, “Kỳ thật, Tô đại cô nương đối với kỳ môn độn giáp thuật cũng có nghiên cứu sơ qua.”

“Cái gì?” Ở đây sở dĩ có người, trừ bỏ đương sự, không ai là không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Bởi vì nàng là biểu tỷ của ta.” Nàng chớp chớp mắt, bổ sung một câu, “Chẳng lẽ ta cho tới bây giờ chưa có nói qua sao?”

“Người chưa có nói qua.” Rất nhiều người cùng nhau khẳng định trả lời nàng.

“Biểu tỷ, tỷ tới giải thích.” Nàng sáng suốt đem người khác xô hướng đầu gió đối mặt nghi vấn của mọi người.

“Giải thích cái gì?” Tô Doanh Tụ trợn mắt khinh bỉ, “Quan hệ này đáng giá để nơi nơi khoe ra sao?”

“Cho nên, chỉ cần mang theo đủ thuốc giải độc, còn có Tô đại cô nương theo sư huynh ta cùng đi sấm quan, sẽ không có vấn đề gì lớn.” Nếu biểu tỷ không nghĩ nói, vậy nàng đành phải tiếp lời.

“Đồ đưa đây.” Tô Doanh Tụ đúng lý hợp tình chìa tay về phía Trầm Thất Xảo, rốt cục có thể quang minh chính đại đòi nàng Thiên Tầm Y.

“Tỷ tặng cho sư huynh của muội không được sao?” Nàng tính tiến hành khuyên bảo.

“Không được.” Thực khẳng định cự tuyệt.

“Nhưng khinh công của tỷ độc bộ thiên hạ. . .”

“Độc bộ thiên hạ không có nghĩa là liên vận vô nhất thất (nghĩa là ‘không có sơ hở’).” Tô Doanh Tụ đương nhiên có đạo lý.

Nói cũng phải, Trầm Thất Xảo gật gật đầu, chuẩn bị mở ra tùy thân mang theo bao vải, lại nghe đến tiền phương truyền đến một thanh âm không tính xa lạ.

“Ôn thiếu gia, thiếu gia mời mọi người đi vào!”

Mọi người đều thấy được Tam Mộc tiểu thư đồng khoái hoạt khỏe mạnh đứng ở đại môn của Đường gia bảo hướng bọn họ vung hai tay, vẻ mặt có vẻ cực hưng phấn.

“Khó được có cơ hội có thể xông vào Đường Môn cơ quan một lần, như thế nào đột nhiên liền đã xong?” Tô Doanh Tụ không khỏi cảm thấy có chút mất hứng.

Kỷ Ngâm Phong ở một bên nói: “Ta đổ cảm thấy như vậy rất tốt.” Lại nói như thế nào sấm cơ quan cũng có nguy hiểm, có thể như vậy hòa bình giải quyết, hẳn là vui vẻ nhất.

Ôn Học Nhi nào có công phu để ý đến bọn hắn, đã sớm phóng một cái vọt đi vào.

“Bình nhi!” Hắn gọi, rốt cục ở bên cạnh một bụi thu hải đường trong viện của Thất Xảo Linh Lung Các nhìn thấy được một chút quen thuộc thân ảnh, vội vàng chạy vội qua, kéo người ôm vào trong lòng.

“Học Nhi.” Nàng nhẹ nhàng kêu tên của hắn, vui sướng bởi vì hắn lông tóc vô thương.

“Đường lão thái quân làm sao có thể đột nhiên thay đổi chủ ý?” Hắn tò mò, “Nàng rốt cuộc như thế nào thuyết phục được lão nhân gia của nàng?”

Đường Bình Bình cười cười, “Thái quân chính là đột nhiên nghĩ thông suốt mà thôi.”

“Thật cao hứng Đường lão thái quân có thể đứng lúc suy nghĩ minh bạch.” Hấn dùng lực ở trên mặt nàng hôn một cái, “Nếu không ta thật sợ hãi chính mình sấm không qua này cơ quan đâu.”

“Phi! Phi! Phi!” Tô Doanh Tụ vừa vào cửa nghe được câu đó, lập tức liền phun ra mấy ngụm xúi quẩy, “Bớt nâng chí khí người khác, diệt uy phong chính mình.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ôn Học Nhĩ nhướn mày, “Nếu không vì sao người bây giờ còn vào không được Thiếu Lâm Tàng Kinh Các?”

“Ôn Học Nhĩ, người lâu lắm không bị sửa chữa có phải hay không?” Tô đại cô nương hiển nhiên là bị nhân đập trúng chân đau, có chút phát điên.

Trầm Thất Xảo chậm rãi theo sau đi vào, “Ta vốn cũng muốn khiêu chiến một chút Đường Môn độc bộ thiên hạ độc được, đáng tiếc không có cơ hội.”

Đường Bình Bình mỉm cười, “Trầm cô nương không phải trước kia rất lâu cũng đã làm cho Đường Phóng ăn qua đau khổ sao? Làm gì để ý lần này nhỏ nhỏ khiêu chiến.”

Lời này nói được khiến cho Trầm Thất Xảo tâm hoa nộ phóng (nghĩa tương đương ‘nở gan nở ruột’).

“Tẩu tử, cảm ơn hạ lễ kết hôn của tẩu, cái kia tử mẫu phiêu đùa tốt lắm.” Bạch Bảo Châu cười vui vẻ chạy tới, cứng rắn đem người đang ở trong lòng Ôn Học Nhĩ kéo ra, vòng tay ôm lấy, “Tẩu ôm đến thực thoải mái đâu, khó trách sư huynh thích ôm.”

Lời này vừa nói ra, phong lưu tiêu sái không chịu gò bó như Ôn Học Nhĩ khuôn mặt tuần tú cũng không nhận được có chút phát sốt.

Nhưng thật ra Đường Bình Bình thần sắc vẫn thông dong như trước nói: “Bạch cô nương ôm đến cũng nhất định thực thoải mái, nếu không Thượng Quan công tử cũng sẽ không dùng sức trừng ta.”

Phía sau lập tức truyền đến một mảnh cười vang.

“Bình nhi, hiện tại có thể theo ta đi đi?” Lại đem nhân ôm vào trong lòng, Ôn Học Nhĩ trông mong nhìn nàng hỏi.

Đường Bình Bình chậm rãi lắc đầu.

“Cái gì? Cái lão thái bà kia không chịu cho nàng theo ta đi sao?” Ôn Học Nhĩ lập tức la lên.

“Không danh không phận, Bình Nhi của chúng ta như thế nào đi theo người?” Một đạo uy nghiêm thanh âm từ tiền phương truyền đến.

“Thái quân.” Đường Bình Bình cung kính hô lên, một bàn tay lặng lẽ giật giật ống tay áo của Ôn Học Nhĩ.

Người sau liền lập tức gió chiều nào che chiều ấy, đầy mặt tươi cười hướng Đường lão thái quân nói: “Văn bối bái kiến lão thái quân, thỉnh thái quân minh kỳ.”

“Đường cô nương, một kẻ ngốc như sư huynh ta, cô nhất định phải cân nhắc rõ ràng rốt cuộc có muốn gả cho hắn hay không.” Trầm Thất Xảo thực không cho người nào đó mặt mũi ở một bên cực lực hạ thấp.

Đường Bình Bình ôn nhu nhìn đã có chút bị kích thích người trong lòng, thâm tình nói: “Ta thực xác định người ta phải gả chính là hắn.”

“Tiểu tử, có môi có sính mới có thể đem nàng theo Đường Môn tiếp đi.” Đường lão thái quân khó được trên mặt lộ vẻ mỉm cười.

Ôn Học Nhĩ bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Đa tạ thái quân thành toàn, văn bối lập tức tìm người tới cửa cầu hôn.”

Đường Bình Bình nhẹ nhàng cười ra tiếng, nhìn về phía Đường lão thái quân trong ánh mắt lộ ra cảm kích.

Xem ra Đường Môn chuẩn bị sắp làm hỉ sự.

—————oOo—————

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-ngoac-ngoac-trien>